

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RACHEL COHN &
DAVID LEVITHAN

İki
Kişilik
Bir Şarkı
Listesi

Gecenin seni nereye götüreceğini bilemezsin
akirakitap

“Modern edebiyatın en parlak iki kalemi bir araya gelince ortaya ısı ısı bir hikâye çıkmış. Gençlerin müzik muhabbetleri, öpüşmeler, yalanlar ve dahası... Duyulara hitap eden, katman katman bir kitap.”

Kirkus Reviews

“Bir müzik grubuna duydukları hayranlık ve insanları haksız çıkarmaya duydukları sarsılmaz tutkuyla bir araya gelen iki kişiyi anlatan sıradışı bir aşk hikâyesi.”

The Guardian

“Enerjik, seksi... ve gerçekten dokunaklı. Yeni filizlenen bir ilişkinin riskleri ile heyecanlarını konu alan ilginç bir hikâye.”

The Bulletin

“Bu müthiş tatmin edici, sıcak romantizm öyküsü kalbinizi ağrıttacak kadar duygusal anlarla dolu. Birinci sınıf bir kitap.”

School Library Journal

İKİ KİŞİLİK BİR ŞARKI LİSTESİ

tarama & düzenleme akira

Pegasus Yayınları: 2338

İki Kişilik Bir Şarkı Listesi
Rachel Cohn & David Levithan
Özgün Adı: Nick & Norah's Infinite Playlist

Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2021
ISBN: 978-605-299-960-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021
Copyright © Rachel Cohn & David Levithan, 2006

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Penguin Random House LLC, New York bünyesindeki Random House LLC'nin alt yayıncısı Penguin Random House Children's Books'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

RACHEL COHN
DAVID LEVITHAN

İKİ
KİŞİLİK
BİR ŞARKI
LİSTESİ

İngilizceden çeviren:
Gizem Yeşildal Sarp

PEGASUS YAYINLARI

MARTHA İLE GERÇEK NICK'E

Teşekkür Niteliğinde Şarkı Listesi

1. Tina Turner – “The Best” (Jennifer Rudolph Walsh, Lisa Grubka ve Katie Glick’e)
2. Ray Charles – “You Are My Sunshine” (Alicia Gordon ve Bari Zibrak’a)
3. Lucinda Williams – “2 Kool 2 B 4-Gotten” (Lorene Scafaria’ya)
4. Belle & Sebastian – “Wrapped Up in Books” (Jack Martin’e)
5. Prince – “Nothing Compares 2 U” (Joe Monti’ye)
6. Elvis Costello – “Alison” (Allison Wortche’a)
7. The Cure – “Pictures of You” (Melissa Nelson ve Isabel Warren-Lynch’e)
8. Louis Armstrong - “A Kiss to Build a Dream On” (Knopf’taki tüm harika insanlara)
9. The Beatles – “Paperback Writer” (sevgili yazar dostlarımıza)
10. Julie Andrews – “The Sound of Music” (sevgili ailelerimize)
11. Rufus ve Chaka Khan – “You Got the Love” (Stephanie ve Al’a)
12. Kylie Minogue – “Can’t Get You Out of My Head” (Billy ve Nicolicious’a)
13. Jens Lekman – “You Are the Light (By Which I Travel into This and That)” (Nick’e)
14. Kelly Clarkson – “Miss Independent” (Anna’ya)
15. Q and Not U – “Wonderful People” (Martha’ya)
16. The Magnetic Fields – “How Fucking Romantic” (Nancy’ye)

1. NICK

Gün, gecenin bir yarısı başladı. Dikkatimi elimdeki basgitardan ve kulaklarımdaki sestten başka bir şeye vermiyordum. Dev çığlık atarken Thom sağa sola sallanıyordu, bense müzik denen şeyi alıp zaman denen şeyle hizaya getiren mekanizmaydım. Saniyeydim, nabızdım, bu anın her yerindeydim. Bateristimiz yoktu. Dev tişörtünü çıkarmıştı, Thom amplifikatörü sonuna kadar zorluyordu, bense arkalarındaydım; dinamoydum. Hem dinliyor hem dinlemiyordum çünkü çaldığım şeyi düşünmekten ziyade hissediyordum. Tüm gözler üzerimizdeydi. En azından sahnede hiçbir şey görmezken öyle hayal ediyordum. Küçük bir alandı, çok gürültülüydük ve Dev'in *Adamı Becermeyi/Adamı Becermeyi Gerçekten İstiyorum* çığlıkları içeriyi doldururken üyeleri kuir olan grubun kuir olmayan başcısıydım. Parmaklarım tellere sertçe basarken bedenimle havayı yumrukluyordum. Üzerimden ter, şer ve açlık boşanıyordu. Dev şimdi inliyor, Thom zıplıyordu ve ayaklarım hareket etmemesine rağmen çılgınca hareket ediyordum. Dev mikrofona

ağzını dayayıp sözleri bağırmaya devam ederken ışığın gerisine bakınca insanların sallandıklarını, zıpladıklarını, izlediklerini gördüm. Gitarı onlara doğru çalıyor, onları ses dalgalarına boğuyordum. Zamanı o kadar yüksek sesli hale getiriyordum ki duymak zorundalardı. Ben sözlerden güçlüydüm ve içinde bulunduğum kutudan büyüktüm... sonra kalabalığın arasında onu gördüm ve dağıldım.

Ona gelmemesini söylemiştim. Kendisi beni paramparça etmekle meşgulken bu, korumak için yalvardığım tek parçaydı. *Lütfen konserlere gelme. Seni orada görmek istemiyorum.* O da tamam demişti ve başta yalan değildi. Ama yalana dönüşmüştü çünkü şimdi buradaydı ve parmaklarım yerlerini kaybediyor, titreşimim kendini kaybediyor, haykırışım düz bir bağırışa dönüşüyordu ve tüm bunlar, sadece dudaklarının şeklini gördüğüm o anda olmuştu. Sonra yalnız olmadığını –kahretsin, olamaz–, bir erkekle olduğunu gördüm. Beni izlemeye geldiğini söyleyecekti ama benim zihnimde ben onu izleyebileyim diye geldiğine hiç şüphe yoktu. *Bitti*, demişti ama bu içlerinde en büyük yalan değil miydi? Notaları güçlkle çalarken Dev bir sonraki dizeye geçti ve Tom gerekenden biraz daha hızlı çalıyordu, bu yüzden onlara yetişmek zorundaydım. O ise yanındaki erkeğe sokulup sanki onun için çalıyormuşum gibi başını salladı, oysa elimde olsa onun bana acı verdiği gibi ben de ona sessizlik verirdim.

Dev ile Thom'a yetişmeye çalıştım. Bu gece grubumuzun adı Siktir Et'ti ama bu yeni bir isimdi ve muhtemelen üç konser dayanacak, sonra Dev yeni bir tane bulacaktı. Daha önce Dün Boğdum, Siyah Mendil, Kinci Berberler ve Sanane isimlerini kullanmıştık. Dev'in aptalca fikirlerini veto etme dışında genellikle oy kullanmazdım. ("Dostum, kimse *Alet Acısı* isimli bir grubun konserine gitmek istemez," demek zorunda kalmıştım.)

Dev pirsinglilere daha fazla pirsing, dövmelilere daha fazla dövme yaptırmak için sahnede idi ve mikrofona *Köpeğin ne kadar büyük?* diye meydan okuyan çocukla takılmak isteyeceklerini bilmeden konserlerimize gelen serseri punk'çıların kanına girebiliyordu. Dev Jersey'de Lodi diye bir mahalledendi ve tam bir idol olduğu için bu bana mantıklı geliyordu. Thom South Orange'lıydı ve sadece iki aydır isminde "h" harfi vardı. Ben Hoboken'liydim; burası şehirde olmamanıza rağmen şehre en yakın yerd. Bu tür, sadece arkadaşlarımızın olmadığı kalabalığa çalma fırsatımız olduğu gecelerde bu küçük kulübe gelebilmek için gerekirse Hudson'ı yüzerek geçerdim. Yani Tris gelip de sahnede kendimi görünmez bir şekilde kanar halde bulana dek...

Gücü Eline Al/Adamı Becer/ Gücü Eline Al/ Ve Adamı Becer.

Dev şarkıyı daha önce hiç olmadığı bir yere soktu: dördüncü dakikaya. Artık azmış bir halde sona ermesini bekliyordum. Thom solo yapacak gibi görünüyordu, ki bu hiçbir zaman iyi bir fikir değildi. Tris'e arkamı döndüm, burada yokmuş gibi davrandım ki bu hiç gülmediğim en komik şakaydı. Gözucuyla Dev'in dikkatini çekmeye çalıştım ama göğsündeki teri silmekle o kadar meşguldü ki fark etmedi. Sonunda bitirecek kadar güçlü bir enerji patlaması yaşadı. Kolunu açıp haykırdı ve ben de son bir hamleyle şarkıyı bitirdim. Kalabalık bize kendi seslerini gönderdi. Onun sesini duymaya, bağırıışların ve alkışların arasında tek bir sesi ayırt etmeye çalıştım. Ama ağladığım ve iyi olup olmadığımı görmek için arkasını dönmediği o akşamki kadar uzaktı benden. Üç hafta, iki gün ve yirmi üç saat önce. Üstelik şimdiden başkasıyla birlikteydi.

Bir sonraki grup sahnenin yanındaydı. Kulübün sahibi bize vaktimizin dolduğunu işaret ediyordu. Daha fazlası için yapılan tezahüratlardan ve kalabalığı bara yönlendiren ışıkların

açılmasıyla çıkan hayal kırıklığı seslerinden mutlu olmayacak kadar uçmamıştım henüz. Bu konserin ekipmancısı bendim, bu yüzden Dev kalabalığın içindeki en heyecanlı hayranının yanına zıplayıp Thom kızarak anlayışlı-fakat-emo erkek arkadaşının yanına giderken benim anında kendime gelmem gerekiyordu ki eşyalarımızı toplayabileyim. Kabloları ve amfileri topladım. Bir sonraki gruptan bir çocuk sahnenin köşesindeki kutuları taşımama yardım etti. Ama enstrümanlara dokunup onları uykularına yatırma izni olan tek kişi bendim. Ardından bir sonraki grubun hazırlığına yardım etmeyi teklif ettim ve kabul etmelerine memnun oldum, böylece tüm enerjimi ona direnmekle harcamak yerine grubu müzik konsoluna bağlayacaktım.

Gözlerim kalabalıkta onu aramaya hâlâ alışıktı. Onu gördüğümde ve ışığın açısı doğru olduğunda nefesim hâlâ kesilmeye alışıktı. Bedenim hâlâ onun bedeninin yanımda hareket etmesine alışıktı. Bu yüzden mesafe –temasın olmadığı herhangi bir mesafe– sürekli bir reddi. Onunla altı ay beraberdik ve her ayda tutkum onun tarafından ateşlenmenin yeni yollarını bulmuştu. *Bitti*, demesi bunu bitiremezdi. Aklımdan yazdığım tüm şarkılar onun içindi ve onları çalmadan duramıyordum. Boş bir film müziği. *Yorulдум*, demişti ve ona benim de yorulduğumu ve bize vakit ayırmak istediğimi söylemiştim. Sonra, *Hayır, senden yorulдум*, demişti ve ilişkimizin bittiği ama benim bunu aşmadığım gerçeküstü ama gerçek bir evrene geçiş yapmıştım. Artık ulaşabileceğim hiçbir şekilde *burada* değildi.

Ekipmanları ve enstrümanları güvenli bir yere götürürken sırtım sahneye dönüktü. Sonra bir an artık daha fazla arkam dönük duramayacağım bir noktaya geldim çünkü kendinizi aptal gibi hissetmeden duvara ancak belli bir süre bakabilirsiniz. Sesi iyice yükselten ve çok geçmeden hepimizi güzel

bir kaostun içine çeken bir sonraki grup beni kurtardı. İsimleri “Randy misin?”di ve solist bağıırıp inlemek yerine gerçekten şarkı söylüyordu. Kalabalığa bakma cesareti gösterdim ve onu göremedim. Zaten çok fazla kız görmüyordum; solist “I Want You to Want Me”, “Blue Moon” ve “All Apologies” şarkılarını yedi notayı da kullanarak söyleyip dans ederken bir yığın erkek birbirini itip eziyordu.

Tris’in bu grubu seveceğini düşündüm ve bunu bildiğim gerçeği bana yine bıçak gibi saplandı çünkü onun sevdiği şeylerin bilgisi artık işe yaramazdı. Çocuğun kim olduğunu merak ettim. Birbirlerini üç hafta ve üç gün önce tanıyıp tanımadıklarını da öyle. Onu tam olarak göremediğime memnundum çünkü sonra onları çıplak düşünürdüm. Şimdi ise sadece Tris’i çıplak düşünüyordum ve bu o kadar canlı bir anıydı ki parmaklarım onu kavramak için hareket ediyordu. Onu gerçekten görmüşüm gibi başımı çevirdim ve Thom ile erkek arkadaşı Scott’ın bir köşede müzik eşliğinde öpüşüklerini gördüm. Dev sanırım hâlâ barda çalışıyordu. Reşit değildik ama burada bir önemi yoktu. Kalabalık yaşça çoğunlukla bizden büyüktü –üniversiteliler ya da üniversitede olması gerekenler vardı– ve buraya pek uyum sağlamadığımı farkındaydım. Üzerimde heteroseksüel yazılı bir rozetle dolaşmıyordum tabii. Müziğin ahengiyle arada başımı sallıyordum. Sürekli hareket halindeydim.

Dev’i barda bizim yaşlarımızda, tanıdık görünen biriyle konuşurken buldum. Yanlarına gittiğimde “Bas Tanrısı Nick” olarak tanıştırıldım ve o da “Hunter grubundan Hunter” olarak tanıştırıldı. Dev ekipmanları topladığım için bana teşekkür etti ve konuşmanın ilerlememesinden onları böldüğümü düşündüm. Thom olsaydı sıkıntımı hemen fark ederdi ama Dev’e duygularınızı tane tane anlatmanız gerekirdi ve şu an hiç o havada

değildim. Bu yüzden ona eşyaları bıraktığım yeri ve barmene seslenebilmek için barda boş bir yer bulacağımı söyledim. Doğruyu söylüyormuşum gibi yaptıktan sonra gerçekten de barda bir yere oturabileceğime karar verdim. Tris'i hâlâ göremiyordum ve ufak bir yanım kalabalıktakinin gerçekten o olup olmadığını sorguluyordu. Belki de Tris'e benzeyen bir kızdı, ki bu yanındaki hiç kimseye benzemeyen çocuğu açıklardı.

Randy misin? grubundakiler çalmayı teker teker bıraktı ve solist son bir söz daha mırıldandı. Kulübün sessizleştiğini söyleyebilmeyi isterdim ama işin aslı kalabalığın yarısı konuşur haldeydi. Yine de gürültü ortalamanın üstündeydi ve grup yürekten alkış ve tezahürat aldı. Ben de alkışladım ve yanımdaki kızın iki parmağını ağzına götürerek eski usul ıslık çaldığını gördüm. Ses berrak ve güçlüydü; bana Küçükler Ligi'ni düşündürdü. Kız ekoseli gömlek giymişti ve bunun sebebi elli senedir geri *gelmeyen* tek modayı geri getirmeye çalışması mıydı yoksa gömlek görüldüğü kadar rahat olduğu için miydi, anlayamadım. Kızın çok soluk bir teni ve saklamak için dağınık yapmış olsa da *özel okul* diye bağırان bir saç kesimi vardı. Bir sonraki grup sahneyi son turnelerinde olan Le Tigre'e bıraktı ve bu kızın onları izlemek için geldiğini tahmin ettim. Farklı türde bir erkek olsaydım arkadaşça sohbet başlatmaya çalışabilirdim, bilmiyorum, sırf arkadaş olmak için. Ama şu an başka biriyle konuşursam içimi dökecekmişim gibi hissediyordum.

İstersem Thom ile Scott'ın gitmeye hazır olacaklarını biliyordum ama Dev'in bizimle gelip gelmeyeceğine henüz karar vermediğinden emindim ve ona bunu soran pislik olmak istemiyordum. Burada kalmam gerektiğini biliyordum. Sağıma baktığımda Tris ile yeni erkeğinin benim içmediğim bir şeyden sipariş vermek üzere bira dökülmüş bara yaklaştıklarını

gördüm. Kesinlikle oydu ve kesinlikle bitmiştim çünkü konser arasında bara yönelen kalabalık üzerime doğru geliyordu ve gitmek istersem insanları itmeme gerekirdi, insanları itersem de Tris kaçtığımı fark eder ve kanıt görmesini istemememe rağmen benim bu durumu kaldıramadığımdan emin olurdu. Çok güzel görünüyordu ve ben çok kötü görünüyordum, birlikte olduğu çocuk eşcinsel bir arkadaşın yapmayı asla düşünmeyeceği bir şekilde kolunu ona atmıştı ve sanırım benim kanıtım da buydu. Ben eski modeldim, o yeni modeldi ve bir sene boyunca basgitarımla vakit geçirsem bile hiçbir şey ama hiçbir şey değişmezdi.

Beni gördü. Beni gördüğüne şaşırmış gibi yapamazdı çünkü burada olacağımı tabii ki biliyordu. Gülümser gibi yaptı ve yeni modele bir şey fısıldadı; ifadesinden, hazırlanan içkilerini aldıktan sonra *merhaba, iyi konserdi, nasılsın?* demek için yanıma geleceklerini anladım. Bu kadar aptal ve zalim olabilir miydi gerçekten? Bunun düşüncesine bile katlanamıyordum. Tüm bunların gerçekleşmekte olduğunu görüyor ve durdurmak için bir şey –herhangi bir şey– yapmam gerektiğini biliyordum.

Böylece ben, ortalama bir queercore¹ grubunun rasgele başcısı, tanımadığım ekose gömlekli kıza dönüp şöyle dedim:

“Tuhaf geleceğini biliyorum ama acaba beş dakikalığına kız arkadaşım olur musun?”

1 1980’lerin ortasında ortaya çıkan bir tür punk alt kültürü ve müzik türü. Toplumun, özellikle LGBT’lere yönelik bakış açısını eleştirmesiyle öne çıkar. (ed.n.)

Z. NORA H

Randy misin?’den Randy queercore grubun başçısının eşcinsel olduğunda ısrar ediyordu ama ona, hayır, o çocuk heteroseksüel dedim. Grubunun berbat şarkı sözlerinden (*Adamı Becermek / Adamı Becermek*; bu banal sözler de neydi böyle?) onun sorumlu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eşcinsel değildi. İnanın bana. Kızların bildiği belli şeyler vardır: bir punk şarkısının dördüncü dakikasının kötü, çok kötü bir fikir olması ya da Astor Place saçlı, yıpranmış ve beyazlatılmış siyah kot ile üzerinde turuncu harflerle *Ben Yüce dediğimde sen İsa de* yazılı soluk siyah tişört giymiş Jersey’li başçının yönünü erkeklere çevirmesinin imkânsız olması gibi. İronik punk’çı Johnny Cash tarzını, eşcinsel olamayacak kadar fazla zorluyordu. Belki birazcık emo olabileceğini söylemiştim Randy’ye ama onun grubundaki diğerleri gibi antika-Whitesnake-ıskartası gibi görünmemesi onu otomatik olarak eşcinsel yapmazdı.

Önemsiz olan heteroseksüel olduğu gerçeği Eşcinsel Olmayan Çocuk’un beş dakikalığına sevgilisi olmak istediğim anlamına

gelmiyordu. Sanki sürtük treninin 7-Eleven durağıymışım gibi. Tüm duyularını biraya, uyuşturucuya ya da hormonlara kaptırmamış tek ezik olduğum için asıl içgüdümü zapt etmeyi akıl edebildim: Eşcinsel Olmayan Çocuk'un sorusuna, "TABİİ Kİ HAYIR!" diye bağırmak.

Caroline'i düşünmek zorundaydım. Her zaman Caroline'i düşünmek zorundaydım.

Konser bitince grup üyeleri eğlenmek için Eşcinsel Olmayan Çocuk'u yalnız bıraktıktan sonra onun ekipmanlarını topladığı dikkatimi çekmişti. Bu durumu anlıyordum. Ben o durumun ta kendisiyim: Başkalarının dağınıklığını topluyordum.

Eşcinsel Olmayan Çocuk o kadar kötü giyiniyordu ki Jersey'li olmalıydı. Jersey'li Çocuk ekipman toplayıcısıysa minibüsü de olmalıydı. Minibüsü muhtemelen karbüratörü sızdıran, Lincoln Tüneli'nin ortasında lastiği patlayacak ya da benzini bitecek türde bir metal yığınıydı ama bu almam gereken bir riskti. Birinin Caroline'i eve götürmesi gerekiyordu. Otobüse binme riskini alamayacak kadar sarhoştı. Ayrıca onu uyuması için kendi evime götürmezsem Randy'yle eve gidecek kadar da sarhoştı. Sürtük hayran. Onu bu kadar sevmeseydim öldürürdüm.

Ailem de onu benim kadar sevdiği için şanslıydı; babası ve üvey annesi hafta sonu tatile gitmişti ve hamile kalmadığı ya da altı haneli geliri olan bir ailenin çocuğuyla çıkmadığı sürece ne yaptığı umurlarında değildi. Pislikler. Ailem ise Caroline'e bayılıyordu; güzel, uzun, karamel rengi saçlı, lolipop dudaklı, çocukluktan kalma sabıka kaydı olan Caroline. Ertesi sabah darmadağın ve akşamdan kalma halde odamdan mutfığa gitse umurlarında olmazdı. Englewood Cliffs'te yaşayan kalantor plak şirketi CEO'sunun beklentilerini karşılayan oydu, ben değildim: *çılgın*.

Caroline onların sıradan, rahat ekoseli gömlekler giyen, annesiyle kuaföre (Bergdorf's) üç yüz dolar, mavi spreye de beş dolar verdikten sonra kısa saçlarını dağıtmış, sorumlu, bölüm birincisi kızları gibi Hayal Kırıklığı değildi. Brown'a gitmek yerine bir sene Güney Afrika'da kibutza² gitmeyi tercih etmiştim. *NEDEN, Norah, NEDEN?* Brown'a kabul makalemde babamın The Street'ten uyarladığı ve The Man'e kâr sağlamak için mahvettiği müzikten bahsetmiştim. Babam makalemi okuduktan sona gülererek, *Ben kabrolası bir kurumsal hippi değilim*, demişti. Babam radyo kanallarının Top 40 listelerine orantısız ölçüde iğrenç şarkılar verdiğini inkâr etmiyordu ama çocukluğumdan beri beni tüm müzik türlerine maruz bırakarak on sekiz yaşında müthiş bir DJ olmama olanak sağladığı ve dayanılmaz bir müzik snobu olmamla gurur duyuyordu. Bir de ailem bana çeyrek yüzyıldır mutlu bir evliliğe sahip olma talihsizliğini yaşıtıyordu ve bu şüphesiz gerçek aşkı yaşama olasılığımı bitiriyordu. Şans kapıyı iki kere çalmazdı.

Ebeveynlerim bu gece bu kulüpte olduğumu bilseler beni evlatlıktan reddederlerdi. Şu an Tompkins Meydanı Parkı'nda ot içiyor, elemanın tekiyle sado-mazo takılıyor olabilirdim ve tek yapacakları beni alkışlamak olurdu. Fakat bu kulüp babam ile kulübün sahibi Çatlak Lou arasındaki (eskiden vaftiz babam Lou *Amca'ydı* fakat işleri yüzünden Lou, *Çatlak* unvanını almıştı) kötü bir müzik anlaşması yüzünden tüm Manhattan'da gitmemin güya yasak olduğu tek kulüptü. Lou o kadar yaşlı bir punk'tı ki The Ramones grubu daha ilk başlarda keş üç-kâğıtçılarken ve punk, köprüaltı takılanların kendilerini havalı hissetmesini sağlayan kitlesel bir pazarlama fikrinin ötesinde bir anlam ifade ettiği zamanlarda yaşamıştı.

2 Kolektif çiftlik. (ç.n.)

Fakat annem ve babam sevgili Caroline'lerine göz kulak olmadığımı düşünürlerse beni evlatlıktan reddetmeyi geçip direkt öldürürlerdi. Caroline insanlarda bu tür bir bağlılık geliştirdi. Mide bulandırıcı olsa da ben de Caroline'in büyüsü altındaydım. Hem de anaokulundan beri.

Konser bitip de diğer grup çıkmaya hazırlanırken insanlar biraya giden yolda şekil verilebilir bir etmişim gibi sürü halinde yanımdan/içimden geçerken kulübe bakındım. Kahretsin, Caroline'i yine kaybetmiştim. Bu gece Randy'nin peşindeydi, ki bunda sorun yoktu –Randy misin? o kadar da kötü değildi– ama Randy uyuşturucu almıştı ve Caroline'i bir köşede yalnız yakalamadığından emin olmalıydım. Ama parmak ucuma kalktığımda sadece 1.62'ydim ve 1.82'lik Eşcinsel Olmayan Çocuk karşımda durmuş görüş açımı kapatıyor, beş dakikalık sevgilisi olmayı kabul edip etmeyeceğimi soruyor ve çocuk kitabında, "Sen benim annem misin?" diye soran o kaybolmuş hayvan gibi bakıyordu.

Arkasındaki Caroline değildi ama erkekleri parçalarına ayıran aptal sürtük Tris oradaydı. Büyük göğüsleriyle Tris yürüyüşünü yapıyor, etrafındaki tüm sersemlerin ve bu gece burada fazlasıyla bulunan eşcinsel erkeklerin bile dikkatini çeken kalçasını sallıyordu. Bana doğru geliyordu. Hayır. Hayır. HAYIIIIIIIIIIIR. Bu gece Caroline'le burada olacağımızı nasıl öğrenmişti? Cumartesi gecesini Caroline'le gittiğimiz her yeri mesaj atan casusları falan mı vardı?

Kurtarıcı erkek arkadaş! Eşcinsel Olmayan Çocuk'un sorusuna, elimi ensesine koyup yüzünü kendime çekerek cevap verdim. Tanrım, Tris'in beni fark edip benimle konuşmaya çalışmasını önlemek için her şeyi yapardım.

KAHRETSİN! Eşcinsel Olmayan Çocuk'un bu kadar iyi öpüşmesini beklemiyordum. Pislik. Gördün mü, Randy? EŞCİNSEL. DEĞİL. Onaylandı. Ama burada kimya değil, sadece arkadaşımı eve götürmek için araba arıyordum. Ayrıca dil de aramıyordum ama Eşcinsel Olmayan Çocuk hiç vakit kaybetmeden dilini ağzıma soktu. Ağzım zihnime başkaldırıyordu: *Mmm, bu güzel, sakın ol kızım, sakiiiiin!*

Tadı ne kadar güzel olursa olsun bu beş dakikalık kız arkadaşın hava almaya ihtiyacı vardı. Soluklanmayı ve Tris'in beni fark etmeden yanımızdan geçip gittiğini görmeyi umarak ağzımı onunkinden ayırdım.

VAY CANINA. Bu insan kalabalığının içinde mideme tekme yemişim gibi hissediyordum... ama sersemletme polisi tarafından. Oksijen ihtiyacını boş verin, ağzım az önce ayrıldığı yere dönmek istiyordu.

Ne yazık ki Tris tam önümüzde, ağzının suları akan son kurbanına yapışmıştı ve yeterince yakına gelince onun kesinlikle Caroline'in yakın zamanda reddettiği çocuklardan biri olduğunu fark ettim. Hunter grubundan Hunter'ın arkadaşıydı ve sahneye çıkma sırası Hunter Does Hunter grubundaydı (seni Lou'yla tanıştırdığım için teşekkür etmene gerek yok, Hunter). Caroline yaklaşık üç hafta önce yol verdikten sonra çocuğun kalan hayatını henüz tamamen bitirmemiş ruh emici sürtük Tris kolunu çocuğun beline sıkıca sardı.

"Nick? Norah? Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Bu kaltak böyle bir kulüpte olmamalıydı. Konuşma şekli yeterince belli etmiyormuş gibi bir de alışveriş merkezinden çıkmayan bir tip olarak Hot Topic marka giyinmişti: yanları ipli kısa siyah deri etek, toplu üretim sözde *vintage* Ramones tişörtü, idrar sarısı çorap ve korkunç bir çift pembe rugan

ayakkabı. Debbie Harry taklidi neon yabancıları tabelası gibi görünüyordu.

Kulüp sahibi olma ve işletme standartları hakkında Lou Amca'yla yüz yüze bir konuşma daha yapmam gerekecekti. Adam yeni bir yeteneği yakalayabiliyordu –bağırsaklarını ya da diğer işe yarar vücut parçalarını Çatlak Lou'nun sahnesinde konser verme fırsatı için vermeye hazır, aç yetenekleri– ama işini yönetmeyi bilmiyordu. İçeri aldığı şu ayaktakımı Jersey'lilere baksanıza! Muhtemelen grup üyelerine bedava bira da veriyordu! LOU! Bu pisliklerin bu kadar büyük kısmı neden alkolik ve keş sanıyorsunuz? Doğru müzik yapıyorlardı. Gerçek punk şarkılarını inanarak çalabiliyorlardı –sert, hızlı, öfkeli– ama gerçek punk'ın keskin bir düşüş yaşadığı gerçeğini henüz idrak edemiyorlardı: alkol yok, uyuşturucu yok, sigara yok, sürtükler yok. Gerçek punk artık yalnızca çılgınlıktan sonra geriye kalan şeydi: müzik, mesaj.

Neyse, çocuklar, içkilerinizi için çünkü gelecek sene Güney Afrika'dan dönüp de aileme söz verdiğim gibi Brown'a yeniden başvurmak yerine Lou Amca'nın söz verdiği gibi kulüp yönetimini ele geçirdiğimde Aşağı Doğu Yakası'nın yeni bir şerifi olacak.

Gerçi gelecekte öpüşme yasağını yeniden gözden geçirebilirdim. Öpüşme kısmı güzeldi, doğru dudaklar olduğunda olasılıklara gebeydi.

Neden bilmiyordum ama Caroline'in erkek kurbanlarına yaptığı şeyi yaptım: Tris bizi izlerken Eşcinsel Olmayan Çocuk'un elini tutmaktansa elimi sahiplenircesine ensesine koyup hafifçe tırmaladım. Parmaklarım kısa saçlarında gezinirken ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Bu hoşuma gitti. Tris'in altdudağının şok içinde, neredeyse çenesine düştüğünü

görmek beni tatmin etti. Tris'in olayı buydu: Duygularını her zaman belli ediyordu.

Her ne yapıyorsam işe yarıyordu. Tek kelime edemedi öfkeyle uzaklaştı. Oh be. Beklediğimden daha kolay olmuştu.

Saatime baktım. Sanırım yeni erkek arkadaşım ile ayrılmamıza yaklaşık iki dakika kırk beş saniye vardı. Gözlerimi kapayıp dudaklarına bir başka ziyaret yapmak üzere başımı hafifçe eğdim.

Caroline benim soğuk olduğumu söylerdi. Bazen Şeytani Eski Erkek Arkadaşımın görüşünü tekrar etmek için benimle uğraştığını düşünürdüm: *Yani kolay olmadığımı mı söylüyorsun?* Caroline düzeltirdi: *Hayır, erkekler seninle bir şansları olmasını isteyip istemediklerine bile karar vermeden bir bakışınla ya da sözünle onların gözlerini korkutuyorsun. Çok yargılayıcısın. Soğukluğunun yanında.*

Eşcinsel Olmayan Çocuk da benim bu özelliğimi biliyor olmalıydı çünkü daha fazla ağız teması için yaklaşmadı. "Tris'i nereden tanıyorsun?" diye sordu.

Sonra hatırladım. Tris ona NICK demişti. Haaaay!!!!!! Bu oydu. NICK! Hoboken'li olan! Tris için onca şarkı ve şiir yazan, Sacred Heart'ta hiçbirimizin asla sahip olmadığı en iyi erkek arkadaş, Tris'in dönem başında PATH treninde tanıştığı ve o günden beri yalanlar söyleyip aldattığı müzik grubu üyesi. NICK onunla o kadar uzun süre çıkıp okulundan tek bir kızla bile tanışmamış olmayı tuhaf bulmuyor muydu? APTAL!

Ama Tris bizi tabii ki onunla tanıştırmazdı. Erkek arkadaşının arkasından çevirdiklerini ispiyonlayacağımızdan değil; onun Caroline'e âşık olmasından korkuyordu. Tris, Caroline'in reddettiklerini topluyor olabilirdi ama kendi erkeklerini asla Caroline'e sunmazdı. Tris o kadar Bekâr Beyaz Kadın'dı ki

Caroline'in ona karşı uzaklaştırma emri çıkarmasını söyleyerek dalga geçerdik ama Tris fazla uzaklaştıramayacağımız kadar eğlenceliydi. Onunla sevgi-nefret ilişkimiz vardı. Bundan suçluluk duymuyorduk çünkü okulun kapanmasına sadece bir ay kalmıştı ve yıllıklarımızdaki sahte "iyi tatiller, üniversitede iyi şanslar" dileklerimizden sonra onu bir daha göreceğimizi sanmıyordum. Ayrıca karma sayesinde Tris'e karşı kötü kız olma borcumu ödemiştim. Bu sene kimya ve cebirden geçtiyse, hatta mezun olduysa bu benim sayemdeydi.

Nick'in Tris'i nereden tanıdığım sorusuna cevap vermekle uğraşmadım. Caroline'i bulmam gerekiyordu.

Bar taburesinin üzerinde ayağa kalktım. Bunca insan arasında, yüksek sesli müzikte, pis ter kokusunda, bira enerjisinde ve gecenin bir yarısı olsa da henüz başıymış gibi hissettiren bu bitmek bilmeyen günde onu bulmamın tek yolu buydu. Kala-balığa göz gezdirirken dengemi sağlamak için elimi Nick'in başına koydum ve elimi dağınık saçlarında birazcık gezdirmeden edemedim.

İşte oradaydı! Sahnenin yanındaki tuğla duvarın önündeki köşe masasında, mikrofonu eline alan Hunter Does Hunter'dan Hunter'ın sağında Caroline ve Randy sarılıyorlardı. Grubun hangi şarkıyı söyleyeceğini bilmiyordum ama Hunter'ın söylediği sözlerin o anda uydurulduğu belliydi ve hızlı ve öfkeli gitarla alakası yoktu. *Dev, benimle eve gel, Dev, Dev, Dev, bu adamı becermen istiyorum.*

Tabureden zıpladım ve Caroline'e doğru gidecektim ki Nick arkamdan bileğimi kavrayıp beni kendine çekti.

"Cidden," dedi, "Tris'i nereden tanıyorsun?"

Eli, saatimi bileğime bastırıyordu ve acıyla bakışlarımı Caroline'den doğruca ona çevirdim. Ne kadar çaresiz durduğunu

ama yanında kalmamı istediğini fark ettim, gözleri aynı anda hem kibar hem öfkeliydi ve bu farkındalık bana Tris'e yazdığı ve Latince dersinde Tris'in çok ezik olduğunu düşündüğü için elden ele gezdirdiği şarkı sözlerini hatırlattı.

*Uykunda şarkı söyleyişin
Atlamadan önce bakışın
Sahip olduğun tuhaf illüzyonlar
Senin bilmediğin
Ama benim fark ettiğim*

Kahrolası Tris. Bir erkeğin bana böyle şeyler yazması için kolumu bacağımı verirdim. Böbreğim mi? Ah, ikisi de mi? Al, Nick, senin olsun, sadece benim için biraz daha yaz. Şöyle başlatayım: punk kulübünde bir erkek tanımadığı bir kızdan beş dakikalığına kız arkadaşı olmasını ister; kız, çocuğu öper; çocuk da onu öper; sonra çocuk kızla tanışır... *Bu kızla ilgili ne fark ettiniz?* Nick, hadi biraz şarkı sözü duyalım. Lütfen? Hazır. Başla.

Öfkeyle ayağımı yere vurmak istiyordum, hem onun için hem de kendim için. Çünkü Tris ona ne yaptıysa ya da söylediye bu çaresiz yavru köpek bakışların sebebinin o olduğunu biliyordum. Sırf bir tanesi kalbini kırdığı için henüz alkol alma yaşına bile gelmeden muhtemelen kadınlara güvenmeyen, onlar hakkında kaba şarkılar yazan ve sonsuza kadar tüm kadınların yalan söyleyen ve aldatan sürtükler olduğunu düşünen hayata küsmüş bir ihtiyara dönüşecek olmasının sebebi Tris'ti. Nick benim gibi kızların soğuk olmasına sebep olan türden bir erkekti. Ben onun şiir yazabildiğini bilen kızdım çünkü dediğim gibi, bildiğim bazı şeyler vardı. Benim gibi bir kıza ikinci kez bakacak

olsa ona eski moda bir şarkı ismine benzeyen Adanmışlık ve (Karmaşık Olsa da) Gerçek Aşk'ı verebilirdim. Ben onunla bu bardan çıkıp Village'da bir caz kulübünde birlikte punk'lığın dibine vurmayı hayal ettiğim kısacık bir öpüşmenin yaşandığı beş dakikalık kız arkadaşım. Belki sabah beşte Veselka'da ona borş ısmarlardım. Belki gündoğumunda onunla Battery Park'ta yürür, bir gün ona inanan kişi olacağımı bilerek elini tutardım. Ona şöyle söyledim: Seni dinledim, yazdıklarını okudum, sadece dandik grubunun çaldıklarını değil, Tris'e yazdığın o aşk mektuplarını ve şarkıları. Neler yapabileceğini biliyorum ve bu kesinlikle bir queercore grubunda basçı olmaktan fazlası. Sen bundan daha iyisin ve dostum, baterist grubun anahtar üyesidir ve sizin çok fena ihtiyacınız var. Onun için her gece hiç şikâyet etmeden ekipmanları toplardım. Ama hayır, o Tris tipinden hoşlanan bir tipti: büyük göğüsler, aptal kıkırdama, palavralar.

Sen kolayı istediysen, bunu elde ettin, dostum.

Bileğimi ondan kurtardım ama nedense gitmek yerine bir an durup elimi yüzüne götürdüm, yanağını okşadım, işaret-parmağımla çenesinde hafifçe daireler çizdim.

"Seni zavallı enayi," dedim.

3. NICK

Tris yanımdan geçerken dünya artık sanki üç boyutlu değildi. Önce üçüncü boyut düştü, ardından ikinci ve tek boyutla kalakaldım ve o boyut Tris'ti.

Ama tabii ki bir boyut daha vardı ve o da zamandı ve ilerlemeye devam ediyordu; Tris yürümeye devam ediyordu ve diğer boyutlar geri geldi ve şimdi daha fazla olmasına rağmen çok daha azmış gibi hissediyordum.

Bu kızla baş başa kalmıştım, Karmaşık Sinyaller Veren Norah'yla. İnanılmaz iyi öpüşüyordu ama belli ki muazzam bir tutarlılık sorunu vardı. Ona Tris'i nereden tanıdığını sordum çünkü kafamı karıştırıyordu ve başta bana sanki bir anda öpmeye başladığı çocuk değilmişim gibi bakarken sonra elini koluma öle bir koydu ki kolum olduğunun farkına vardım ve sonra arkasını dönecekken bana kanserli bir çocukmuşum gibi baktı. Kolunu tuttuğumda aslında gerçekten direnmeden direndi. Sonunda kolunu çekti ve bana öpüşmemizi hatırlatan bir şekilde yüzüme dokundu.

Sonra da bana, "Seni zavallı enayi," dedi.

Ben de tıpkı zavallı bir enayi gibi, "Neden?" diye sordum.

Bir şeyler bildiğini anladım ama bana söylemiyordu. Onun yerine, "Arkadaşımı almalıyım," dedi.

"Seninle geleyim," diye önerdim. Tris'in arkamda bir yerde olduğunu, belki bizi izlediğini biliyordum. Ayrıca zaten bu aşırı iyi öpüşen kız nereye istiyorsa oraya gitmekten başka yapabileceğim daha iyi bir şey yoktu. Dev, Hunter'ın dansçısı olmak için sahneye çıkıyordu ve Thom ile Scot'ı göremiyordum.

"Şöyle yapalım," dedi Norah. "Sen bizi eve bırak, ben de senin teklifine iki dakika daha ekleyeyim."

"Yedi uğurlu sayımdır," dedim.

Bana öylece baktı.

"Ama cidden," dedim. "Tris'i nereden tanıyorsun?"

"Beşinci sınıfta Barbie'lerini mahvetmiştim," diye cevap verdi. "O günden beri de durum bu."

"Englewood"lu musun?"

"Englewood Tepeleri. Englewood makul evlerin olduğu yer." Kalabalığın arasında ilerliyor, ben de onu takip ediyordum.

"Daha bir saniye önce buradaydı."

"Kim?"

"Kimse. Caroline. Biraz sus da düşünebileyim, olur mu?"

Sanki ben susarsam kulüpteki her bir adım sesini duyabilecekmış gibi...

Norah etrafa bakarken ben de arkama bakmak gibi aptalca bir harekette bulundum ve Tris ile yeni modelinin öpüştüklerini gördüm. Ramones tişörtünün ve Marvel çizgi romanlarından çıkmış gibi görünmesini sağlayan, hep giymesini istediğim altın rengi çorapların içinde çok seksi görünüyordu. O tişörtü, o çorapları üzerinden çıkardığımı hatırladım; bacaklarından

yukarı çıkarken *dikkat et, dikkat et!* diye bağırmıştı. Şimdi ise başka bir el onun yüzünde dolaşıp çenesine iniyor –ah, kah-
retsin– aşağıya iniyor, H&M’in S&M’le buluştuğu noktaya ilerliyordu.

Bu süre boyunca Tris bana bakıyordu. Bana baktığına yemin edebilirdim.

Önüme döndüğümde Norah orada değildi ama neyse ki sadece birkaç adım ilerideydi. Yanına gittiği kız tanıdık görünüyordu. “Birlikte Walla Walla kampına gitmemiş miydik?” türünden değil de daha çok, “Dün gece erkekler tuvaletine giderken seni ezmemiş miydin?” cinsinden. Şu anda ise Randy misin? grubundaki çocukla sarmaş dolaş, sanki montunun cebi olmak için elemeymiş gibiydi. Çocuk onu üzerine dikmeye hazırdı fakat Yedi Dakikalık Kız Arkadaşım aralarına girdi. Caroline’in adını, ablasıymış gibi telaffuz etti ve Caroline’in gözlerinde parlayan öfkeden, Norah daha önce arkadaş olduklarını söylemese kardeş olduklarını düşünürdüm. Bir milisaniyeliğine onların çift olduklarını da düşündüm ama Norah’nın ifadesinden sadece arkadaş oldukları açıkça belli oluyordu.

Caroline sert bir cevap vermek üzereydi ki Hunter ile Döv bir Green Day şarkısı söylemeye başladılar ve hepimiz bir anda yedi yaşımıza dönüp annemiz bakmıyorken verdiği Ritalin’i tükürmüşüz gibi dans ediyorduk. Gitarist riff’leri ardı arkasına sıralarken heyecanla birbirine bağlanmış, sağa sola sallanan bir kütleye dönüştük. Tris bile bunun bir parçası olmuş olmalıydı ve ikimiz de parçasıysak, bu hâlâ bir şekilde birbirimize bağlı olduğumuz anlamına gelirdi. Norah dışında kulüpteki herkes birbirine bağlıydı. Norah asla yapılmayan, tam anlamıyla yenik birinin heykeli gibiydi. Caroline, Randy misin?’deki çocuğa sürtünerek dans ediyordu. Kendimi şarkıya kaptırmaya çalıştım

ama içimdeki ateş yanmıyordu. Sanırım yedi dakikalık kız arkadaşım fūnyenin üzerinde duruyordu.

“Ne oldu?” diye bağırdım ve bana sanki var olduğumu unutmış gibi baktı. Bu aynı zamanda kendini benden korumayı da unuttuğu anlamına geliyordu, böylece bakışlarının ardındaki cümleyi görebildim. *Bunu yapamam. Çok zor.*

Sorumu değiştirdim. “Sorun nedir?” Sorumla birlikte cümleleri bir perdenin arkasına gizlendi. Ama merak ediyordum. Evet, çok merak ediyordum.

“Hiçbir şey,” dedi. “Zamanımız dolmuş olabilir.”

“Arabaya ihtiyacın yok mu artık?” diye sordum. Karmaşık bir kızla daha fazla vakit geçirmek için arabamı kullanmaktan çekinecek değildim.

“Kahretsin.” Şarkı bitmişti, herkes tezahürat ediyordu. “Burada bekle.”

Dev ile Hunter sarılarak selam veriyorlardı. Aynı anda eğilirlerken Dev, Hunter’ın sırtına doğru eğilmişti. Norah elini Caroline’in omzuna koydu ve kulağına doğru eğilip bağırdı. Peşinden birbirini çekiştirme geldi, santimlerle ölçülecek şekilde biri çekiyor biri onu itiyordu. Caroline bağırana kadar söylediklerini duyamıyordum. “Dağıtmadım!” Bu tabii ki dağıttığı anlamına geliyordu çünkü kim böylesine bariz bir sarhoş kelimesini kullanırdı ki? Randy misin?’deki çocuk olanların farkına varmaya başladı ve onların konuşmalarına yetişmeye çalışırken Caroline’i tuttu. Fakat içgüdüğü onu bozguna uğrattı çünkü elleri kızın göğüslerinin yakınına kayd, ki dengesini sağlamak için tutması gereken bölge orası değildi. Norah’nın çekişiyile kıllı eli yenilgiye uğradı ve Caroline tökezleyerek üzerime geldi.

Ben ne olduğunu anlamadan Caroline üzerime devrildi ve onu tuttum. Sonra eğildiğinde üzerime kusacağından emin-

dim ama onun yerine doğrulup bana baktı ve "Ayakkabıların iğrenç," dedi.

Yanıma gelen Norah, "Hadi gidelim," dedi. Caroline'i taşımam için bana bıraktı ve insanlara ters ters, "Önümden çekilin," diye bağırarak yolu açtı. Kalbim gittiğimiz yolu anladı çünkü söyleyecek çok önemli bir şeyi varmış gibi atmaya başlamıştı ve tekrar gözüm gördüğü sırada önümüzde biri duruyordu. O kişi kalbimin anahtarını alıp gülümseyerek yutan kızdı.

"Anahtarına ihtiyacım var," dedi.

"Ne?" anlamına gelen kelimenin, "Ne?" olduğunu unuttumum sanki çünkü Tris'e bakıp, *benimle konuşuyor*, diye düşünüyordum ve bir şekilde bu cümleyi, *bana bir şans veriyor* diye tercüme ettim.

"Bir yere gitmeliyim," dedi. "Söz veriyorum, geri getireceğim."

Cebimdeki anahtara uzandım. *Ben de seninle gelirim*, diye düşünüyordum. Yolculuk sohbetlerini düşünüyor ve kafamda ona şarkılar adıyordum. Arabanın gece ışıkları yüzünü aydınlatıyordu; ön panelden ve karşı şeritten gelen farlar. Bunu o kadar iyi hatırlıyordum ki.

Onu o zaman seviyordum ve *o zaman*, *şimdiye dönüşüyordu*. *Neden olmasın?* diye düşünüyordum. *Hâlâ aynı insanlarız*, diye düşünüyordum. Fakat benim dışımda bir ses konuşuyordu: "Araba çoktan doldu. Sana yer yok, *Tris*. Üzgünüm."

Norah denen kız sırtıyordu.

"Affedersin?" dedi Tris.

"Üzgünüm. Yeterince açık olmadım. Bir daha deneyeyim. SİKTİR GİT."

"Sanırım siktirip gitmek senin alanın, Norah. Neden şu sarhoşu da alıp rock'la ilgili alay edeceğin bir Weezer hayanı bulmuyorsun? Ben Nick'le konuşuyorum, seninle değil."

Benim için kavgaya ediyor, diye düşünüyordum. Tris benim için kavgaya ediyor.

Ama nedense Norah elini bana dolayıp arka cebime soktu.

Onu itmek üzereydim ki Tris konuştu: "Hadi, Nick. Çok geç kaldık ve arabaya ihtiyacımız var. Benzin parasını öderim." O an "biz"e dahil olmadığımı anladım. Onun "biz"inden çıkarılmıştım.

"Ben Randy'yi bulacağım," diye duyurdu Caroline.

"Hayır, bulmayacaksın," dedi Norah kolunu omzumdan alıp Caroline'in koluna geçirerek. Tris, Geçmişten Gelen Kötü Cadı gibi önümüzü kesiyordu.

Bana o kadar kolay sahip olabilirdi ki. Ama onun yerine homurdandı. "Onu alabilirsin, ben sadece arabasını istiyordum."

Bununla birlikte beni sonsuza dek terk etti. Bundan sonra ölene kadar onu her görüşümde beni sonsuza dek terk edecekti. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Norah elimi arka cebimden çıkarıp tüm vücuduyla Caroline'i dengede tuttu. Bu defa onları yönlendirme sırası bendeydi ve bunu güçlkle yapabiliyordum. Sarhoş olduğumdan, kafam dumanlı olduğundan ya da başım döndüğünden değil. Yalnızca yenilmiştim ve bu tüm duyularımı harap ediyordu.

Bu kakofoninin içinde yalnızca bir tane umut veren akor vardı, o da takip ettiğim bu kızdı. Ona taksi tutmasını söyleyebilirdim –buna parasının fazlasıyla yeteceği hissine kapılmıştım– ama kulüpten çıkıp onunla birlikte kalma fikri hoşuma gidiyordu. Kapıya ulaştığımızda kulüp müdürüne veda etti ve sokağa çıktık. Kaldırım konuşan ya da poz kesen sigara içenlerle doluydu. Çok az tanıdığım birkaç kişi bana baş hareketiyle selam verdiler. Normalde kulüpten iki seksi kızla çıkmam, hayranlık dolu bakışları da beraberinde getirirdi. Fakat Norah

ile Caroline arasındaki apaçık gerilimden ya da belki herkes eşcinsel olduğumu düşündüğünden, pek bir tebrik duymadım.

Norah'ya Caroline'i yürütmesine yardım etmem gerektiğini biliyordum ama o an kendimden başkasını taşıyabilecekmişim gibi hissetmiyordum. Sokaklar boştu. Ben boştum. Veya hayır, acı doluydum. Boş olan hayatımdı.

Anahtarlarımı aradım. Tris beni arabanın içinde beklemeyecekti. Tris beni bir daha asla beklemeyecekti.

Buraya gelmemeliydim. Onun bulabileceği hiçbir yerde olmamalıydim.

Arabama geldik.

"Bu da ne?" diye sordu Norah.

Omuz silkip, *"Bu bir Yugo,"* dedim.

4. NORAH

Demek gelecek vadeden hayatım bu noktaya düşmüştü. Englewood Tepeleri'nin Yahudi prensesi, en yakın arkadaşına eşlik etmek için Katolik okuluna gitmeyi *seçen*, Brown'u reddetmeyi *seçen* bölüm birincisi, sonsuz olasılıklara sahip kız bir nisan gecesini Tris'in paçuli aromaterapi yağı kokan bir Yugo'nun yolcu koltuğunda oturuyordu. Çalışmayan sadece araba olabilir ama sanki hayatım çalışmıyormuş gibi hissediyordum. Evet, yıpranmış kumaştan çıkan yolcu koltuğu metali bacağımın arkasına sürten bu Yugo, Nick'in motoru çalıştırma çabasına karşılık vermeyen bu Soğuk Savaş'tan kalma eser, zavallı hayatımın metaforu gibiydi: STOP ETMİŞ. Nick bas tanrısı olabilir ama aynı zamanda park tanrısıydı çünkü kulübün tam önünde yer bulmuştu. Bunun üzücü sonucu ise stop etmiş kulaklarım içeride çalan grubu duyuyordu ve çok iyi olmaları beni sinirlendiriyordu. Sözüm ona erkek arkadaşım bu Yugo'ya binerek hayatım düşüşe mi geçmişti yoksa bir kez daha Caroline'i kurtarmak için kulüpten çıkarak kendi hayatımdan vaz mı geçmiştim emin değildim ama son

nasıl olursa olsun daha fazla müzik istiyordum. Sahnede hâlâ Hunter vardı ama Dev denen çocuğun onunla birlikte tuhaf bir harmoni içinde bir başka Green Day şarkısı olan "Time of Your Life"ı söylediğini duyabiliyordum. Hunter Does Hunter hafif tempolu şarkıyı hızlandırmıştı (çünkü asansör şarkısı olacak kadar klasikleşen bir şarkıdan daha ötesini yapamazdınız, sen çok yaşa Billie Joe) ve bir DJ'in Michael Jackson'ın *Billie Jean is not my lover, the kid is not my son* sözlerini şarkıya soktuğuna yemin edebilirdim. Bu nasıl mümkün olabilirdi ve kulağa neden bu kadar iyi geliyordu ve bu Yugo bir saniye içinde çalışmazsa arabadan inecektim; Caroline'i evime götürdükten sonra Nick'in yedi dakika daha kız arkadaşı olmayı deneme arzumu umurumda değildi. Zavallı bir enayiye göre baştan çıkaracak kadar tatlıydı.

"Duyuyor musun?" diye sordum Nick'e.

"Ne? Motor mu çalıştı?" Zavallı enayi sadece tatlı ve harika kafa sallayan dansçı değil, muhtemelen iyi bir çocuktu da. En azından sarhoş tanrıça Caroline'i Yugo'nun arka koltuğuna oturtmak için becerikli bir manevra yapıp bunu onun fikriymiş gibi göstermişti. İyi öpüştüğü gerçeğini de unutmayalım. Tris'ten –ve Yugo'dan– daha iyisini hak ediyordu.

"Hayır, dostum, dinlesene. Kulüpten gelen ritmik gürültüyü diyorum. Buna davul deniyor. İlkel çağlardan bir müziğin temel hammaddesi olarak çok popüler." Yugo'nun torpido gözünde ellerimle ritim tuttum. Vuruşlarımdan torpido açılıverdi. İçine Tris'in bir polaroid fotoğrafı yapıştırılmıştı. Onu çekip çıkardım. Lanet olsun! Caroline paranoyak değildi; Tris gerçekten de Caroline'in sol göğüs kısmının üzerinde Flea imzası olan *vintage* kolsuz tişörtünü yürütmüştü. Fotoğrafı camdan dışarı atıp Nick'e döndüm. "Grubunun bateriste ihtiyacı var. Kulüpte Hunter, Green Day'in "Chump" şarkısını söylerken nasıl kıvrır-

dığını gördüm. Ritmi kalp krizini tetikleyen bas yeteneğinden daha iyi hissettiğini biliyorum. Bir düşün. Grubunuza bir baterist alın oğlum. Cidden.”

Caroline sarhoşluğunun iç çekme sonrası ve uyku öncesi sıcak-sokulgan aşamasına gelmemiş, sorgulama aşamasındaydı ve tam da zamanında arka koltuktan, “Cidden,” diye araya girdi çünkü Caroline her zaman cümleleri benim bıraktığım yerden devam ettirirdi. “Şoför kişisi. Hey!” Nick’in arkasından omzuna vurdu. Nick ona baktı ama sonra hemen bana döndü. Ne kadar güzel bir kız ve ne kadar iğrenç bir tekila nefesi... “Neden o kadar çirkin ayakkabılar giyiyorsun? Cevap ver bana, şoför kişisi. Lütfen?” dedi Caroline.

“Ayakkabıları arabaya uyuyor, Caroline,” dedim. “Yugo kullananların yıpranmış, üzeri grafitili, konçlu Converse giymeleri zorunlu. Bu kural gibi bir şey. Kullanma kılavuzunda yazıyor.” Torpidodan kılavuzu çıkardım. Bir sakız parçası kılavuzdan torpidoya doğru uzadı. Torpidoya sıkışmış McDonald’s peçetesiyle sakızı kılavuzdan sildim. Lanet olası Tris ve sakızları... Kullanma kılavuzunu Caroline’in okuması için arka koltuğa attım.

Caroline ilgilenmedi. “Sen Yugoslav mısın, şoför kişisi?” diye sordu Nick’e. “Norah, bizi bu yüzden mi eve götürüyor? O taksici, değil mi?”

“Tabii,” dedim. Yugo-taksisi çalışır çalışmaz taksici olacaktı. İmkânlarımız sınırlıydı. Sırf Caroline’i arka koltuğa oturtmak on dakikamızı almıştı. Randy’yi görebiliyordum: Kulübün dışında takılıyor, sigara içiyor, Çılgın Lou’yla konuşuyordu ama bir yandan da Yugo’ya bakıp duruyordu ve Yugo kısa süre içinde çalışmazsa Caroline’in üzerine atlamaya hazır olduğuna emindim.

“Yugoslav diye bir etnik köken hâlâ var mı?” diye sordu Nick. “Ülke parçalandı ya? Sırbistan’da ve Hırvatistan’daki olaylar çok kötüydü, değil mi? Utanç verici.” Başını iki yana sallayıp pes etmişçesine anahtarla oynadı. Başını direksiyona vurdu, ardından vitese yumruk attı. Pes etmişti. Artık kaldıramıyordu. Bu arabanın hiçbir yere gideceği yoktu. O kadar üzgün ve yenilmiş görünüyordu ki Tris için yas tuttuğu bu kadar barizken Yugoslavya’ya üzülüyor gibi yaptığı için onu azarlamaya yüreğim yoktu.

Caroline bizi bilgilendirdi: “Benim bir yanım Yugoslav. Büyük büyükbabam tarafından.”

“Senin bir yanın aynı zamanda Transilvanyalı. Sessiz ol. Düşünmem gerek.” Şimdi eve nasıl gidecektik? Ayrıca Caroline’i neden eve götürmek zorundaydım? Yanımda yakışıklı bir çocuk oturuyordu, Tris’ten kalma bile olsa belli bir şekil alabilme potansiyeli vardı. Manhattan’da, babamın en sevdiği Steve Wonder şarkısındaki gibiydim: *New York, tıpkı hayal ettiğim gibi, gökdelenler ve diğer her şey*. Bir şeylerin olması gerekiyordu, Yugo’nun stop etmesi değil. Arabanın ön camından Empire State Binası’nı görebiliyordum, Paskalya sebebiyle pembe ve yeşil ışıklandırılmıştı. İsa’nın Caroline’in günahları yüzünden öldüğünü hatırladım, benim günahlarım yüzünden değil –ben başka bir kabiledendim– öyleyse bu Yugo’nun dışında hayatımı yaşayabilecekken neden yine onun kıcını kurtarıyordum? Nick’in kız arkadaşı olmanın fazladan iki dakikasını kullanmamıştım bile.

“Sen benim patronum değilsin, Buz Kız.”

Bu benim temel içgüdümdü, elimde değildi. Ejder Nefesli’ye döndüm ve “Bana öyle deme,” diye tersledim. Caroline benden tepki almanın tatminiyle kıkırdadı.

Caroline'in kıkırdamaları neyse ki uykuya dönüştü. Yolcu koltuğunun aynasından onun yanağını arka cama yaslayıp uyu-yakaldığını gördüm. Daha önce hiç kusmadan uyuyakaldığını görmemiştim. Nick ve Yugo'sunun sihirli özellikleri vardı belki de. Jersey'ye dönene kadar bunun devam etmesini umdum.

İç geçirme ile horlama arası bir ses Caroline'in gerçekten de uykuya daldığını işaret etti. EVET! Sevgili İsa, bu kısa ziyaretin için teşekkür ederim, bir de benim-günahlarım-için-ölme olayı için de teşekkürler. Sen harikasin, İ! Eve gittiğimde bu Ejder Nefesli'nin yanında yatmak ve yine uykusunda kendi kusmuğunda boğulmadığından emin olmak zorunda olduğum gerçeğini görmezden geleceğim.

"Bir sorun çözüldü," dedim Nick'e. Sol elimi vitesi kavradığı sağ elinin üzerine koydum. "Şimdi diğer sorunla ilgili ne yapacağız?"

Dokunuşumla hafifçe irkildi ve anahtarı tekrar çevirmek için elini çekti. Elini neden tuttuğumu bilmiyordum.

"Tris'in Barbie'lerini neden mahvettin?" diye sordu ve ben, kahretsin, Caroline'in beklenmedik şekilde erken uyumasının bedeli bu mu yani? diye düşündüm. Caroline'in sorgulama aşamasının sonrasında gelen melankoli aşamasını Nick mi devralmıştı? "Üç kız kardeşim var ve başka birinin Barbie'leriyle uğraşmanın ciddi bir konu olduğunu biliyorum." Tamam, belki de melankolik değildi çünkü imalı gülümsemesi bana yeniden standart müzik grubu üyesi olan ironik yaratığa döndüğünü söylüyordu. Lanet olsun, üzerine atlayasım geliyordu.

Yine de bilgi almaya çalıştığını hissediyordum ama onunla Tris olayına girmeyecektim. Yapamazdım. Buz Kız bir erkeğe bir gecede ancak belli oranda zarar verebilirdi.

Diğer yandan, belki de Nick'i projem yapabilir onu Tris'ten arındırır, iyileştirir ve iyi kız arkadaş programına sokardım. Yediyi severdim; yedi dakika yerine yedi gün tatlı tatlı çıkardık. Sonra onu daha az Tris yüküyle, Tris'le ağırlaşmış gözlerinin altında var olduğunu bildiğim harika erkeğe çevirmiş halde serbest bırakırdım. Müzisyenliğin ve öpüşmenin ideal erkeği olarak kadınlığa hediyem olurdu. İroniden arınmış, kadınları potansiyel Tris şüphelisi olarak görmeyen biri olarak onu dünyaya salardım. Şimdi kim harika, İ?

Tek yönlü sokakta ters yönde gelen beyaz bir minibüs Yugo'nun ilerisinde, yangın söndürme musluğunun tam önünde durdu.

"Ah, şükürler olsun," dedi Nick. İlginçti. İlahi müdahale devam ediyordu. Kader miydi?

Minibüsten bir çocuk indi, Nick'in grubunun konserinden sonra grupta şarkı söylemeyen çocukla öpüşen kişi olduğunu hatırladım onun. Başımı çevirmeden önce öpüşmelerini yalnızca bir anlığına görmüştüm. Buz Kız iki erkeğin öpüşmesinden fazlasıyla tahrik olurdu. Aynı cinsiyetten kişilerin öpüşmesinin neden yalnızca lezbiyenleri izleyip otuz bir çeken erkeklere özgü bir şey olduğunu anlamıyordum, bu oldukça cinsiyetçiydi. Feminizme her şey dahil olmalıydı; cinsel özgürlük, eşit iş karşılığında eşit ücret ve kızların erkeklerin öpüşmesinden hoşlanma hakkı.

O iki erkeğin gerçekten seksi öpüşmelerini görmüş olmasaydım Nick'in beş dakikalık kız arkadaş olma teklifine dudaklarını dudaklarıma çekerek cevap vermeyebilirdim. Bu, Ejder Nefesli'yle olanlar ve stop etmiş Yugo'dan sonra sanki dakikalar değil de yıllar önce olmuş gibi geliyordu ve NEDEN

Yugo'da bu Nick denen çocukla zamanda asılı kalmaya bu kadar kafa yoruyordum? O TRIS'le kafayı bozmuştu!

Gruptan çocuğun erkek arkadaşı –o kadar emo'ydu ki adeta kukla gibiydi– Nick'in açık camına yaslandı. "Kaputu aç da bu bebeği çalıştırmayı deneyelim."

"Evet," dedi Nick bu düzenli yaptıkları bir şeymiş gibi. "Teşekkürler, Scot."

Scot bana baktı. "Senin için de uygunsa Thom'un minibüste biraz yardıma ihtiyacı var."

Ne? Neyse.

Scot Yugo'nun kaputu açıp buji kablolarını bağlarken omuz silkip araçtan indim. Kulübün duvarına yaslanmış Randy'nin yanından geçerken sırf canım öyle istediği için ona omuz attım. Ardından minibüsün yolcu koltuğuna geçtim ve arkada grup ekipmanlarını gördüm. Nick'in grubunun bir minibüsü olduğunu *biliyordum!* Neden Jersey'ye dönmek için özellikle minibüs gerektiğini belirtmemiştim?

Şoför koltuğunda oturan çocuk, "Selam, ben Thom. 'H' harfiyle," dedi.

"Ben de Gnorah. 'G' harfiyle. 'G' harfi telaffuz edilmiyor."

"Gerçekten mi?" dedi Thom.

"Hayır. Benim adımda da 'h' var. Sonda. Eskiden sadece N-O-R-A'ydı ama sonra babam elinde fırsat varken Norah Jones'la anlaşma imzalayamadığında yasal olarak sonuna 'h' eklettim. Bir şeyleri kolayca unutmasından hoşlanmıyorum."

"Gerçekten mi?" dedi Thom yine.

Hayır. "Evet," dedim. "Ama bu minibüste oturup neden H harfinden konuştuğumuzu anlamıyorum. N'aber?"

Thom bana elli dolarlık banknot uzattı. "Scot'la ikimizin parası. Nick'le öpüştüğünüzü gördük." Thom grubun solisti

değildi ama bir şarkının Aretha versiyonunu söylerken, “Ona hissedebileceğini ver!” diye bağırabiliyordu.

“Anlamıyorum,” dedim.

Minibüsün kaputu görüşümüzü engelliyordu ama hayata dönmeye çalışan Yugo’nun motorunun sesini duyabiliyorduk. “Açıklayacak zamanım yok,” dedi Thom. “Ama şunu söyleyeyim, Scot ve ben Nick’in eski sevgilisinden nefret ediyoruz ve hayatına devam etmesi için ona biraz yardım etmeye çalışıyoruz. Bu yüzden lütfen bu gece Nick’i dışarı çıkar; şehri gezin, Yugo’nun arka koltuğunu görün, umurumda değil, sadece bu gece arkadaşımızla ilgilen. Şimdiden seni sevdiğimize ve Nick’in kurtarıcısı olmana karar verdik. Baskı yok tabii.”

Yağcılık ona her kapıyı açabilirdi ve o an kurtarıcı olmakla fazlasıyla ilgileniyordum ama ne kadar aklımı çelse de, “Yapamam,” dedim. Aklım gerçekten de çelinmişti. Nick’in eline ya da o leziz eşcinsel olmayan ağzı gibi başka yerlerine bir hamle daha yapmaya cüret edersem neler olacağını merak ediyordum. “Nick beni ve sarhoş arkadaşımı Jersey’ye götürecektir. Arkadaşım şu an Yugo’da uyuyor.”

“Minibüsün arkasında bir şiltemiz var. Değiş tokuş yaparız. Sen bu gece Nick’le ilgilenirsen biz de arkadaşını evine götürürüz,” dedi Thom.

Biraz yaşamanın buna değer olduğuna karar verdim. “Tamamdır,” dedim. Elliliği gömleğimin iç cebine soktum ve Thom’un eline ev adresimi yazdım. Evin anahtarını saksa bitkisinin altında bulacağını ve ailem için endişelenmemelerini söyledim; Caroline’i eve getirdiği ve beni canlı bir erkekle dışarı çıkmaya zorladığı için muhtemelen ona bahşiş verirlerdi. Nick’e karşı kendimi hiç de soğuk hissetmiyordum. En son ne zaman

zavallı bir enayi olsa da harika yeni birini tanımanın –seksin değil– beklentisine kapıldığımı hatırlamıyordum.

Karar verildi ve Scot'ı, Caroline'i Yugo'dan minibüse taşımasında yardım etmekle görevlendiren Thom'la minibüsten indim. Ama Yugo'ya tekrar bindiğimde Nick'e bu yeni gece yarısı emrini açıklama fırsatım olmadı.

Ön camdan baktığımda duvar dibindeki Randy'nin kulübe yeni gelen ve geçen sene beni Buz Kız'a dönüştüren çocukla tokalaştığını gördüm. Görünüşe bakılırsa Lou Amca'nın gerçek yeğeni Güney Afrika'daki kibutzda yapamamıştı. Gerçek vahşi yaşamın –Manhattan'ın– çağrısı çok güçlü olmalıydı. Kahretsin, Şeytani Eski Sevgilim beni görmüştü ve Yugo'nun yolcu kapısının önüne gelip, "Selam, bebeğim, kaldığımız yerden devam etmeye hazır mısınız?" dedi.

5. NICK

Jessie'nin bana böyle ihanet edeceğini hiç düşünmezdim. Onu sevmek ve ona iyi davranmaktan başka hiçbir şey yapmamıştım. İnsanlar ona pislik dediğinde ve onu neden hayatımda tuttuğumu anlamadıklarında onun arkasında durup onu savunmuştum. Bunun bir anlamı olduğunu sanıyordum. Ama hayır. Şimdi ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni resmen ekmişti. Anahtarı çevirdim, çevirdim ve çevirdim ama o hiçbir şey yapmıyordu. Daha yalnız olabilir miydim? Arabam bile benden vazgeçmeye karar vermişti.

Ona sinirlenebilirdim ama daha çok korkuyordum. Bunun, sonu olmasından. Manhattan'daki tüm elektrik kesilene dek ona voltaj versek de onun öylece duracağından. Gözünü bile kırpmadan. Onu yeniden tamir ettirmeye param yetmezdi. Bu *gerçekten* sondu.

Scot ile Thom, Caroline'i arka koltuktan taşırlarken onlarla pek ilgilenmedim. Binmesi için o kadar uğraştıktan sonra... Ama gemiyi terk etme içgüdüsünü anlayabiliyordum.

Scot'ın kabloları bağlamasına yardım edecektim ki daha önce hiç görmediğim bir çocuk Norah'nın penceresine eğilip, "Selam bebeğim, kaldığımız yerden devam etmeye hazır mısın?" dedi.

Ne?

Tamam, queercore grubunda olabilirdim ama zilyon yıl bile düşünsem bir erkeğin "selam bebeğim" cümlesini gerçekten kastederek söyleyeceği aklıma gelmezdi. Sokakta yürüyen bir kızın göğüslerine ıslık çalarcasına söylemişti bunu. Kim böyle bir şey yapardı ki?

Norah'nın ona cevabı yapıştırmasını bekledim ama onun yerine donakaldı. Onu yok sayabilirmiş gibi *bakışlarını kaçırdı*. Mantıken bu bana baktığı anlamına gelmeliydi çünkü ben istenmeyen misafirimizden tam 180 derece uzaktaydım. Fakat Norah ön panele, çakmağın olması gereken yere odaklandı. Biraz şaşırdığımı söyleyebilirim çünkü sadece onu eve bırakacakmışım gibi değil de birlikte bir yere gidecekmişiz gibi görünüyorduk. Şimdi ise hiçliğe gidiyorduk ve böylesine kontrolüm dışında olduğu için üzgündüm.

"Bebeğim, döndüm," diye devam etti çocuk. "Bu hurdadan inip bir merhaba desen?"

Norah'yı arabamdan zorla çıkarmak başka şeydi. Ama Jessie'yi bu işe karıştırmaması kesinlikle yersizdi.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

Çocuk benimle konuşurken Norah'ya bakmaya devam etti. "Evet, dostum. Ülkeye yeni döndüm ve buradaki hanımefendiyi arıyordum. Biraz izin verebilir misin?"

Camdan uzanıp kapının kilidini ve kapıyı açtı.

"Hemen döneriz," diye devam etti çocuk. Norah'ya hiçbir şey yapmak zorunda olmadığını söylemek üzereydim ki keme-

rini açtı. Bunun karar verdiği anlamına geldiğini düşündüm... fakat bunu takip eden bir hareket olmadı. Arabada oturmaya devam etti.

“Bebeğim...” diye mırıldandı çocuk, Norah bebek kol-tuğundaki bir çocukmuş gibi ona uzanırken. “Seni o kadar özledim ki...”

Arabanın anahtarını çevirdim. Hâlâ tık yoktu. Scot benim camıma gelip arabanın içine baktı ve “Bir sorun mu var?” dedi.

Bu kez Norah, Scot’a baktı ve nedense bu onu kendine getirdi.

“Tal,” dedi bıçak kadar keskin bir sesle, “beni bir an bile özlemedin. O zavallı hayatında beni saniye bile özlemedin. Benimle oynamayı ve beni bitirmenin verdiği tatmini özlemiş olabilirsin ama özlediğin şey senin duyguların, benim değil. Korkarım sana yardım edemem.”

“Hadi bebeğim,” dedi Tal ona doğru eğilerek. Norah oturduğu yerde geri çekildi. Scot’ın bir şey söylemek üzere olduğunu hissedebiliyordum ama ondan önce davrandım.

“Dostum kimse *bebeğini* bir köşeye bırakmaz,” dedim. “Arabamdan çık.”

Tal ellerini kaldırıp kapıdan uzaklaştı.

“Sadece hanımefendiye seçenek sunuyordum,” dedi. “Şimdiden başka bir erkeğin hayatını mahvettiğini fark etmemişim. Umarım benden daha şanslısındır.”

“Göt herif,” diye homurdandı Norah.

Tal güldü. “Bok gibi araba: beş dolar. Norah’nın fikrinin değeri: üç sent. Bana göt herif demesindeki ironi: *paha biçilemez.*”

“Defol,” dedi Norah.

“Ne? Gerçeği söyleyeceğimden mi korkuyorsun?” Tal şimdi bana bakıyordu. “Sakın kanma, adamım. Bu kızın ağzı iyi laf yapar ama sahaya gerçekten girdiğinde *boş olduğunu* anlarsın.”

Kaputun oradan bir yerden Thom bağırdı: “Beyler, motorunuzu çalıştırın!”

Tanrı’ya ya da öyle üstün bir varlığa dua etmenin yolunu bulamıyordum. Ama Jessie’ye dua ederken kendimi oldukça rahat hissedirdim ve şu an ona tüm bağlılığımı sunuyordum.

Lütfen çalış. Çalışırsan önümüzdeki bir ay boyunca üst kalite benzin alacağım.

Anahtarı taktım. Hafif bir yalpalama oldu. Ve sonra...

Jessie benimle konuşuyordu yine. *Gidelim buradan*, diyordu.

“Kalıp sohbet etmek isterdim ama gitmemiz gereken bir yer var,” dedim Tal’a.

“İyi,” dedi Tal, kapıyı beklediğimden daha kibarca kapayarak. “Ama uyarmadı deme. Teneke Kadın’la çıkıyorsun. Kalbinin olduğu yere bakarsan ancak boşluk bulursun.”

“Tavsiye için teşekkürler!” dedim dalga geçerek.

Camdan içeri uzanıp Norah’nın yanağına dokundu ve elini bir an orada tuttu.

“Bebeğim, bu sensin,” dedi. Ardından kaldırıma çıkıp kulübe doğru yürüdü.

“İyi birine benziyor,” dedim. Norah karşılık vermedi.

Bu sefer de Scot benim camıma eğildi.

“Arkadaşı için endişelenme,” dedi. “Onu eve götüreceğiz. Siz çocuklar eğlenmenize bakın, anlaşıldı mı?”

“Tabii ki,” dedim ama Norah’nın o anki eğlence anlayışı cenazeye katılmak gibi duruyordu.

Thom motor kapağını kapayıp başparmaklarını kaldırarak bana baktı. Scot'la el ele minibüse yürürlerken buji kabloları omuzlarından yılan gibi sarkıyordu.

Norah kemerini yeniden takmamıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kulübün kapısına baktı.

“İyi misin?” diye sordum.

“Gerçekten hiçbir fikrim yok,” dedi.

Jessie'yi geri vitese takıp park yerimizi bir sonraki kişiye bıraktım. Gidişimin başkasının şansı olacağını bilmek kendimi biraz iyi hissettiriyordu.

Caddeye çıktığımızda nereye gittiğimizi bilmediğimi fark ettim.

“Seni eve götürmemi ister misin?” diye sordum.

Sessizliğini hayır olarak yorumladım çünkü eve gitmek isteyen kişi bunu dile getirirdi zaten.

“Ne yapmak istersin?” diye sorarak devam ettim.

Bu bana çok açık bir soru gibi gelmişti ama Norah bana hiç anlamamış gibi bakıyordu. Sanki dünyanın havaya uçması görüntülerini izliyordu ve ben ekranın köşesindeki ufak hava durumuydum.

Bir kez daha denedim.

“Aç mısın?”

Norah elini ağzına götürüp ön camdan bakmakla yetindi.

“Susadın mı?”

Belki de sokak lambalarını sayıyordu.

“Bildiğin başka konserler var mı?”

Aramızdaki kol koyma yerinde çalı topakları uçuşuyordu.

“Rahibelerin öpüşmesini izlemek ister misin?”

Sesim çıkıyor muydu?

“E.T.'nin üçlü yapmak isteyip istemediğini öğrenebiliriz?”

Bu defa bana baktı. Tam olarak gülümsemese de en azından potansiyel bir gülümseme gördüğümü düşünüyordum.

“Hayır,” dedi. “Rahibelerin öpüştüğünü izlemeyi tercih ederim.”

“Tamam o zaman,” dedim arabayı Aşağı Doğu Yakası’na çevirerek. “Biraz parodi zamanı.”

Bunu otoriter bir tonda söylemiş olmama rağmen nereye gittiğim hakkında çok az fikrim vardı. Bir keresinde Dev strip-tizcilerin rahibe gibi giyindikleri ve “Climb Ev’ry Mountain” şarkısında soyundukları bir kulüpten bahsetmişti. Üstelik bu gösterilerinin yalnızca bir tanesiydi. Bunun sapık olmayacak kadar ucuz olduğuna karar verdim ve Norah sapıklığı tercih ediyor gibiydi. Anladığım kadarıyla.

Houston’dan geçerken Norah müzik açtı. Siyah rujlu eski grup çalışıyordu: The Cure, “Pictures of You”, Ayrılık Kasveti karışık listemin dördüncü parçasıydı.

Bu ve CD’deki her şarkı Tris’e ithaf edilmişti...

Film müziği buysa eğer zihnim ve kırık kalbim birlik olup filmi hatırlattılar: O gece o kadar yorgundu ki uzanması gerektiğini söyledi ve arka koltuğa geçip yattı. Uyuduğunu sanmıştım ama beş dakika sonra cep telefonum çaldı, arka koltuktan beni arıyordu. Uykulu bir sesle kendini ne kadar güvende ve rahat hissettiğini; gece geç saatte tatil dönüşlerini hatırladığını; sanki ailesi onu arabayla yatağına götürüyormuş gibi, altındaki yolun hareketinde ve ön camın ardında sallanan ağaç dallarında sıradışı hiçbir şey yokmuş gibi hissettiğini. O anlarda araba sanki eviymiş gibi hissettiğini söyledi ve belki ben de ona böyle hissettiriyordum.

Sonunda uykuya daldı ama telefonu kulağında tutmaya devam ederek arka planda duyduğum soluklarıyla kendimden

geçtim. Ve evet, evimde gibi hissediyordum. Her şey olduğu yere aitmiş gibi.

“Şu an buna kesinlikle ihtiyacım yok,” dedi Norah ama şarkıyı değiştirmede.

“İsimlerine kafa yordun mu hiç?” dedim sırf sohbet açmak için. “Yani ne için?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“The Cure³. Neyin tedavisi olacaklarını düşünmüşler ki? Mutluluğun mu?”

“Bunu *Siktir Et* grubunun başcısı mı söylüyor?”

Elimde olmadan, *Vay canına, adımızı biliyor*, diye düşündüm.

“Dev, Kafa Olanlar diye değiştirmek istiyor,” dedim.

“*Kafa Olan*’a ne dersiniz?”

“Ya da tek kelime? Kafa?”

“Canayakın Kafalar?”

“Benim Kafam mı Seninki mi?”

“Neden bu kadar Kafa?”

Ona baktım. “Bu grup ismi miydi yoksa fikrini mi belirttin?”

“Bunu yapmaya hiç hakkı yoktu. Hiçbirine.”

Yeniden sessizliğe gömüldük. O sırada soruyu sordum.

“Peki o kim?”

“Eskilerden,” dedi koltuğa biraz gömülerek.

“Tris gibi yani,” dedim.

“Hayır. Tris gibi değil. Bu gerçektir.”

Bir an duraksayarak konuşmamızın arka planında çalan ayrılık şarkımızı dinledim.

“Bu sert oldu,” dedim. “Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Sen de. O yüzden bırakalım. Sana iyi vakit geçirtmem gerekiyor.”

3 (İng.) Tedavi. (ç.n.)

Son cümlesini bir tür özür olarak algıladım. Bu daha çok öyle olmasını istediğim içindi.

Aşağı Doğu Yakası'nda, numaraları değil, isimleri olan caddelerde ilerliyordum. Burada gece daha yeni başlamıştı. Hipster'lar kaldırım köşelerinde sigaralarını içiyorlardı. Ludlow'un karanlık tarafında bir park yeri buldum, ardından Norah'yı pembe kapının önüne gelene dek Jessie'nin adımlarını izlemeye ikna ettim.

"Camera Obscura mı?" diye sordu Norah.

Başımı onaylarcasına salladım.

"Rahibeler gelsin," dedi.

Kapıyı çalmalı mıyım yoksa direkt açmalı mıyım, emin değildim. Cevabı Playboy Tavşanı kılığında giyinmiş iriyarı güvenlik görevlisi verdi.

"Kimlikler?" dedi.

Kuzenimin oldukça çekişmeli geçen bir Xbox turnuvasında kazandığı Illinois ehliyetini çıkardım.

Norah ceplerini yokladı. İfadesizce.

Ben tam, *Ah, kahretsin*, diye düşünürken o da tam olarak bunu söyledi.

6. NDRAH

Ah, kahretsin. KAHRETSİN KAHRETSİN KAHRETSİN KAHRETSİİİİİİİİİNNN!!!!!!!!!!

Daha bu sabah Brown'u reddettiğime dair postayı göndermiştim. Ancak şimdi, gecenin bir yarısı –yoksa sabah mıydı ve neden Tal'i gördüğümde zaman ilerlemiyordu?– farkına varmıştım: Güney Afrika'daki kibutz KORKUNÇ BİR HATAYDI. DEVASA. Ne düşünüyordum ki? Son üç senede beş kere ayrılmıştık. Zihnimin gerisinde şöyle düşünüyordum: (1) Tal'la bir sonraki sefere işleri yoluna koyacaktık ve bunun için ailemizden ve arkadaşlarımızdan uzakta, dünyanın diğer tarafındaki bir komünden daha iyi bir yer var mıydı? Ya da (2) bir kez daha işleri yoluna koyamayacaktık ama ben kibutz tarihinde görülmuş en iyi işçi olacaktım ve bonus olarak Capetown'lı yakışıklı bir sörfçüye âşık olduğumda Tal kıskançlıktan ölecek ve ben Ndgijo gibi güzel bir ismi olan yakışıklı sevgilimle dünyayı gezmek için kibutzu bıraktığımda o bahçede ot yoluyor olacaktı.

Tabii bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti. Bu kadar zeki olduğu söylenen kız kendini nasıl böyle bir açmaza sokabilmişti? Yetişkinliğin kıyısında, tutunacak bir geleceği yoktu. Şeytani Eski Sevgilim diye sızlanmama rağmen son birkaç haftadır Tal'ı o kadar özlemiştim ki. Güney Afrika'da karşısına çıkarak ona sürpriz yapmayı ümit ediyordum ama onu BURADA, Manhattan'da karşımda bulduğumda ne yapmıştım? Donakalmıştım. Aniden tüm barışma hayallerim yok olmuştu, aniden tek hatırlayabildiğim onun için hiçbir zaman yeterli olmadığını: yeterince Yahudi, yeterince politik, yeterince sadık. Tal, Tris gibi yalancı ve sevgilisini aldatan bir pislik değildi ama kimi kandırıyordum ki? Caroline'in bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi "kontrolcü bir maldı". Yugo'nun içinde, öpüşerek kendimi tanıttığım zavallı enayinin yanında otururken annemin, babamın ve Caroline'in on beş yaşımdan beri yaşamamı bekledikleri aydınlanmayı aniden yaşadım: YETER! Caroline başından beri haklıydı. Tal ve benim için en iyisi birbirimizden ayrı yaşamamızdı.

Ah, kahretsin. Bunu sesli mi söylemiştim? Dikkatimi Nick denen çocuğa vermeye çalışıyordum ama Tal'ın kulübün önünde söylediklerini zihnimde tekrarlamadan duramıyordum: *Bu kızın ağzı iyi laf yapar ama sahaya gerçekten girdiğinde boş olduğunu anlarsın.*

Teneke Kadın! Tal bana Teneke Kadın demişti! Bekâretimi ve tüm gençliğimi ona vermiştim ve beni böyle mi görüyordu? En azından kimseye söylemeden Güney Afrika'dan Manhattan'a döndüğü için henüz mektubumu almamış olmasına mutlu olabiliirdim; daha yeni yollamıştım. Duygularım gözümü o kadar karartmıştı ki e-posta gönderebilecekken salyangoz hızındaki

uluslararası postayla mektup göndermiştim. Zarfın üzerine de gülen suratlar çizmiştim! Ah, Tanrım, kusmak istiyordum.

Neden bu kadar bağlanıyordum ki? Geçen hafta bir gece Caroline tuvalete kusarken onun saçını tuttuğum sırada o kadar yalnız ve kaybolmuş hissetmiştim ki –kendim için, Caroline için değil; kapının dışında onu ayıltmayı bekleyen bir ordu dolusu erkek vardı– zihnimin karanlık tarafının, Tal tarafının kazanmasına izin vermiştim. Caroline o gece anaokulundan beri odamda olan fazladan yatakta uyurken Tal’a mektup yazmıştım. Caroline’le çıktığımızda tükettiğim kafeinin etkisi miydi yoksa geceyi geçirdiğimiz reggae kulübünün ot dumanından mıydı? Pasif içicilik doğrudan içe çekmekten daha ölümcüldü, en azından benim için Şeytani Eski Sevgilime özlem duymak ile onunla tekrar bir araya gelmeye çalışmayı ayırt etme konusunda.

Tal’ın Teneke Kadın’ın taviz vermeye hazır olduğunu asla öğrenmemesini umuyordum. Tekrar birlikte olmak istediğimi doğrudan söylememiştim ama bunu düşünmeye hevesli olduğumu yazmıştım. Vegan olabileceğimi söylemiştim. Daha fazla Yahudi olabileceğimi. Su samurlarını kurtarmakla ilgilenmeyi ve yalnızca adil ticaret yapan kahve markalarını almayı öğrenebilirdim. Tal ve Tel Aviv’deki kardeşlerinin yetenekli olduklarına ve bir sonraki büyük olay olacaklarına, Hanson’un punk temalı, İsrail yanlısı, Avrupa karşıtı, politik versiyonu olacaklarına inanabilirdim. Tal bir sonraki yıl İsrail Ordusu’nda zorunlu askerliğini yaparken kontrol manyağı annesiyle Tel Aviv’de yaşamayı en azından düşünebilirdim ve bana Tal’ın sevdiği yemekleri yapmayı ve çarşafların her zaman temiz kalması için güneşe doğru nasıl asılacağını öğretmesine izin verebilirdim.

O kahrolası mektup! Lanet olsun. Kendimi *South Park*'ta Şeytan'a *Değişebilirim! Değişebilirim!* diye yalvaran Saddam Hüseyin gibi hissediyordum.

Hayır. Değişemezdim. Değişmemeliydim.

Caroline ayyaş ve sürtük olabilirdi ama aptal değildi. Mektubu göndermemem için bana yalvarmıştı ama onu dinlemediğim. "Neden değişmek zorundaymışsın? Asıl o kibirli piç değişmeli. Bunu neden yapıyorsun? Ergenliğin-sonu eylemi yapmaya ihtiyacın varsa neden babanın Palisades Parkway'deki Jaguar'ını parçalamıyorsun? Bizi gerçekten bir kez daha kâbus çift sen ve Tal'la mı uğraştıracaksın? Bir de bunun için Brown'u kaybediyorsun? Norah, başkasıyla tanışacağını biliyorsun, değil mi?" Bu geceye kadar ona inanmıyordum.

Nick'in arkadaşının minibüsünde uyuyan Caroline şimdi ne işe yarıyordu? Cep telefonunun açık olup olmadığını merak ettim. Ona Tal'in döndüğünü söylemem gerekiyordu. İşleri elime yüzüme bulaştırmıştım ama daha yeni yeni uyanıyordum.

Ah, kahretsin, dememin üzerine Playboy Tavşanı güvenlik görevlisi, "Norah?" dedi ve bu ufak bir rahatlamadan fazlasıydı çünkü sahte kimliğim yanımda değildi. Babanız büyük bir plak şirketinin tanınmış sahibi olunca Aşağı Manhattan'da çoğu kulüpte sahte kimlik kullanmanıza gerek olmuyordu.

"Toni?" dedim. Adam/Kadın bana sarıldı. Toni geçen yıl müzik piyasasında kariyer yapmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışırken babamın yanında stajyer olarak çalışmıştı; aynı zamanda babamı Spice Girls şarkılarına punk türünde yeni bir albüm yapma kampanyamda (şimdiye kadar başarısız olmuştum) en büyük destekçimdi. "Hâlâ o demo üzerinde mi çalışıyorsun?"

Toni arkasındaki kuyruğa bağlanmış bir CD çıkardı. “Yeni bitirdim! İletebilir misin?”

“Tabii ki,” derken Nick’in beni, on sekiz yaşında, ekoseli gömlek giyen ve demo iletecek kızı, kim olduğu hakkında sorgulamamasını umuyordum.

“VIP’ye gidin,” dedi Toni. “İçkilerinizin bizden olmasını sağlayacağım.”

“Ben içmiyorum,” diye hatırlattım Toni’ye.

“Ah, biraz hayatını yaşa,” dedi kalçama vurarak. “Bayan keskin köşeli, hayatında bir kez olsun yuvarlan.” Toni, Nick’e döndü. “Illinois? Yirmi üç yaş? Yapma lütfen. Ama iyi eğlen-celer, çocuklar.”

İçeri girerken Nick’in poposuna yaramazca şaplak attı ve Nick kendisine dokunmaya cüret ettiği için onu yumruklayacak Tal gibi davranmadı. Aksine güldü ve dönüp Toni’nin poposuna vurarak karşılık verdi. Toni de karşılığında poposunu salladı. “Bunu sevdim, Norah!” dedi. “Büyük gelişme var. İyi çocuk.”

Neyin aksine? Tris’in görmezden geleceği, kötü türün mü?

Biz yaklaştıkça mucizevi bir şekilde vücutlardan arınan küçük masaya oturduk. Nick ahşap sandalyeyi benim için çektiğinde kalbim bir an gerçekten tekledi. Bunu kim yapardı ki? Ve bu kadar anlık, ufak bir jest neden bir anda ÇOK SİNİRLİ OLDUĞUMU ve HAYATIMIN BİTTİĞİ gerçeğini unutturmuştu? Sahnede “Climb Ev’ry Mountain” şarkısında öpüşen rahibeler Tal huzursuzluğumu unutturdu ve kendimi aniden Nick ve E.T.’yle üçlü yaparken hayal ederek dudaklarımda gülümsemeyle ve vücuduma hiç de soğuk olmayan bir titreşim yayılırken buldum. Parlayan neon ışıklar ve sahnedeki dikkat dağıtıcı şov sırasında sonunda Nick’i değerlendirme fırsatı buldum. Texaco logosunun altına basılmış “Salvatore”

yazılı *vintage* ceketine hayran kaldım ve itiraf etmeliyim ki parmaklarımı dağınık saçları arasında gezdirmek istiyordum. Tris hayal kırıklığına rağmen yüzüne ironik ama tatlı bir yarı gülümseme yerleşmişti.

Nick kapıdaki Toni'ye el sallayarak teşekkür etti. "Arkadaşın iyi yer ayarladı. İtiraf etmeliyim ki sarhoş kız arkadaşın ve Yugo'yu aşağılayan eski erkek arkadaşının arasında iyi arkadaşların olduğunu da görmek beni rahatlattı." Göz kırptı. O gülümseme yüzünü neden terk etmiyordu ki? Çünkü bu geceyi/sabahı/hangi zamandaysak o zamanı geçirebilmemiz için ona Tris'ten bahsetmek zorunda kalacaktım ve o gülümseme gidecekti ve bunun sorumlusu olmak istemiyordum.

Ona açıklama borçlu değildim ama "Tal için üzgünüm," dedim. Asıl üzgün olduğum konu Tris hakkında söylediğimdi ama bu özür için kendimi hazır hissetmiyordum. Henüz.

Nick masamıza gelen kokteyl tavşanına üzerinde şemsiyeler olan bir şeyler getirmesini, ne olduğunu umursamadığımızı, Jersey'li olduğumuzu ve zaten farkı anlamayacağımızı söyledi. Lütfen alkolsüz olsun, diye de belirtti.

Sonra bana dönüp, "Ben içki içmiyorum. Bu konuda oldukça katıyım. Umarım senin için sorun olmaz," dedi.

Ben zaten bizzat kendim "oldukça" katıydım. İçki ya da sigara içmez, uyuşturucu kullanmazdım ama et yemeyip seks yapmayacak kadar da katı değildim. Katılığım Museviliğim gibiydi: sıkı ama yenilikçi.

"Benim için sorun değil. Bu bir mucize," diye karşılık vermek istiyordum ama sanırım şoke olmuş bir halde aptalca evet/hayır kafa sallaması yaptım.

Vay canına! Tris katı ve *lütfen* diyen bir erkekle mi çıkmıştı? Nick diğerleri gibi sarhoş ya da zom olmadan nasıl hayatta

kalmıştı? Nick benim gibi katı olduğu için ona hayran mı olsam yoksa acısam mı emin olamıyordum ama buna memnundum. Evren sürprizlerle doluydu. Tris'e saygılar.

Tavşan yanımızdan zıplayarak ayrıldığında Nick, "Bahsetmek ister misin?" diye sordu.

"Neden?"

"Eski sevgilinden?"

Randevularda böyle mi oluyordu? Tanışmadan önce öpüşüyor, sonra eski ilişkilerin neden bittiğinden mi bahsediliyordu? Kafam allak bullak olmuştu. Birlikte olduğum tek erkek Tal'dı ve onun randevu anlayışı Columbia'daki yurt odasında *Schindler'in Listesi* izlemektir. Nick'le olan tesadüfi olay dışında Tal'dan başka kimseyi gerçek anlamda öpmemiştim. Tabii on üç yaşında gittiğim yaz kampında Becca Weiner'la öpüşmemizi saymazsak, ki ben saymıyordum. Bu randevu olayını nasıl yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Soğuk olmamın sebebi bu olmalıydı.

Tal hakkında gerçekten konuşmak istemiyordum. Onunla tekrar birlikte olmayı düşündüğümü unutmak istiyordum. Geleceğimi çöpe attığımı ve şimdi yeni bir plan yapmak zorunda olduğumu unutmak istiyordum. Bu yüzden, "Düz vites araba kullanmayı biliyorum," dedim Nick'e çünkü Tris'in bunu yapmadığını biliyordum.

"Yani Jessie'nin çalışacağını varsayarsak bu gece onu Jersey'ye götürebilir misin?"

"Jessie kim?"

"Yugo'm."

"Yugo'nun ismi mi var? Lütfen bana penisine de isim veren erkeklerden olmadığını söyle."

“Ne yazık ki henüz mükemmel ismi bulamadım, bu yüzden şu an isimsiz.” Nick önce kasiğine, sonra bana baktı. “Ama aklına iyi bir isim gelirse söyle. Egzotik bir şey istiyoruz, Julio gibi.”

Buz çözülebiliyordu, değil mi?

“Dev grubumuzun isminin Sik Kafalı olmasını istiyordu. Ne düşünüyorsun?” diye ekledi Nick.

“Üzgünüm. Ben Siktir Et’e bağlandım. Akılda kalıcı. Wal-Mart’taki satış temsilcileri bayılır.”

Sohbetimiz sahnedeki yeni gösteriyle bölündü. Toni’nin iki siyahi kız kardeşi “Edelweiss” şarkısı eşliğinde birbirlerine sür-tünüyordu ve bir önceki rahibeler onların yanında... rahibe gibi kalıyordu. Nick ayağa kalkıp elini uzattı. Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne olacaktı ki; elini tuttum ve beni ayağa kaldırıp kendine çekti ve yavaşça dans etmeye başladı. Onun Christopher Plummer ve benim Julie Andrews olduğum bir rüyada Avusturya’da bir bahçe terasının mermer zemininde dans ediyorduk sanki. Başımı Nick’in tişörtüne yasladım ve o anda zamanı ve Tal’ı unuttum çünkü belki de hayatım sona ermemişti. Belki de daha yeni başlıyordu.

Bu düşünceyle ürperdim ve Nick ceketini çıkarıp omuzlarıma yerleştirdi. Kendimi güvende, sıcak hissettim ve montun yaydığı havadan, orijinal Taxaco Salvatore’un belki karısının iç çamaşırını giyen ve çocuklarının üniversite parasını yarışlara yatıran ama onun dışında sağlam bir aile adamı olduğundan emindim.

Sahne performansının sonunda izleyiciler alkışladığında dans rüyamdan uyandım ve müzik olmayınca Nick fazla yakınımdaymış gibi hissettim. Nick/Salvatore/Christopher Plummer/tatlı dans partneri gerçek olamazdı. Bu mümkün değildi. Kâbusa dönüşmeden bu rüyaya bir son vermek en iyisiydi.

“Neden bu kadar iyisin?” diye sordum ve Nick’i ittim. Afallamış yüz ifadesi üzerinde durmadım. Bir puan, Norah. Gülümsemesini öldürmüştüm ve ona Tris’ten söz etmeme gerek bile kalmamıştı. “Tuvalete gitmem gerek.”

Koşarak tuvalete gittim. Kapıda bekleyen birkaç kişi vardı ama Toni’nin parmağını şıklatmasıyla sıra dağıldı.

Aslında tuvalete gelmem gerekmiyordu. Düşünmem gerekiyordu. Uyumam gerekiyordu. Konuşabilmem için Caroline’in ayık olması gerekiyordu. Bu sabah hayatım gayet berrak görünüyordu. Brown’ı geri çevirmek: tamam. Evde hip-hop’çıları eğlendiren annem ve babamla birlikte akşamı geçirmek yerine Caroline’in sevdiği grubu izlemek için şehre gitmek: tamam. Gecenin, Caroline’le çıktığım her gece gibi bitmesi gerekiyordu: Onun bir erkekle takılmasını izleyip sonra onu sağ salım eve götürmek: Tamam. Ben bir gece tesadüfen bir erkekle tanışıp hayatı değişen kızlardan değildim. Kadife ve ekoseli gömlek giyiyordum. Bazen üç gün boyunca saçımı yıkamıyordum ve diş ipi kullanmıyordum. Nick denen bu çocuk benimle ne yapıyordu?

Bir önceki kişi çıktığında tuvalete girdim. Tuvaleti kâğıt havluyla temizledikten sonra oturdum. Yandaki duvarda grafitiler vardı.

Jimmy iyi sakso çekiyor. Climb Ev’ry Mountain’daki gibi.
(Resmedilmişti.)

Mutluluğun tek amacı mutsuzluğu mümkün kılmaktır. —Proust

Sen tam benliksin, şişko. —Morrissey

Böyle istiyorum. —Backstreet Boys (Bu da resmedilmişti, Jimmy resminden ve parmak çiziminden çok daha müstehcendi.)

Claire, gösteriden sonra benimle şeker dükkânının karşısındaki Rivington’da buluş. Pez’i sen getireceksin. Biliyorsun.

Psst – oturmuş, gecenin ne zaman sona ereceğini mi merak ediyorsun. Cevap: ASLA. Duyurulmayan gösteri Where's Fluffy? BU GECE, gün doğmadan önce, von Trapp katliamından sonra. Aklın varsa gelirsın, ayyyyy.....

Duvar da tarih yoktu ama siyah el yazısı yeni görünüyordu. Ama bu gösteri bu gece olabilir miydi? Where's Fluffy'ye tapıyordum. Lou Amca'nın indie şirketiyle çalışmak için babamı geri çevirmişlerdi. Bana tüm gece sırik dansı yaptırabilirlerdi. Yatağıma girip örtünün altına saklanma isteğimi, gençliğimi Tal'a harcadığımı, iyi bir çocukla randevuya çıktığımı ve ona disleksik bir Mors alfabesi operatöründen daha fazla karmaşık sinyal verdiğimi unutturabilirlerdi.

Masaya, Nick'in yanına dönüp ona Where's Fluffy'den bahsetmeye cüret eder miydim? Hayranı olduğunu biliyordum. Tris için hazırladığı, Where's Fluffy'nin "Beni Geri Götür, Kaltak" şarkısıyla başlayan son karışık listeyi araklamıştım. Tanrım, onun için o kadar iyi şarkı listeleri hazırlamıştı ki. Tal'ın benim için yaptıkları hep dandik Dylan ve Yma Sumac'la doluydu. Nick, Cesaria Evora'dan Wilco'ya, Ani'ye, Rancid'e kadar karıştırıp finalde de Patsy Cline'dan Fugazi'ye geçiş yaparak bitirebiliyordu. Aşk listelerinde Patti Smith ve Velvet Underground'u kullanmasıyla ilgili onu yeniden eğitmem gerekecekti. Onlardan nefret ederdim. Patti Smith numaracıydı ve Lou Reed tam anlamıyla bir pislikti.

PENİS! Nick'e gerçekten de penisine isim takıp takmadığını mı sormuştum!

Belki de Tal haklıydı: Ona daha fazla minnettar olmalıydım çünkü onun dışında hiçbir erkek bana katlanmazdı.

Caroline bir yabancının minibüsünde uyuyor olabilirdi ama şu an bana ne söyleyeceğini biliyordum: “Tal haklı DEĞİLDİ. Oraya geri dön ve şuna doğru düzgün bir şans ver. Çık dışarı.”

Tuvalet aynasına asılı ipin ucundaki kalemi alıp duvardaki grafitilere katkıda bulundum.

Eski sevgili için The Cure mu? Üzgünüm, Nick. Beni tekrar öper misin?

Yüzüme biraz soğuk su çarpıp derin nefes aldım. Oraya gidip bunu doğru düzgün yapmamın zamanı gelmişti. Ben artık yepyenyidim. Değişebilirdim. Tal için değil. Kendim için.

7. NICK

Her şeyi doğru yapıyordum ve tam olarak doğru tepki alıyordum. Bu benim için mucize gibiydi.

VIP bölümünde olmak gözümü inanılmaz korkutmuştu. Soldaki rahibeden büyülenmişim. "Edelweiss"ı akustik gitarda çalarken aynı zamanda kalçasını kıvrıyordu. Norah'nın bana bir şansım varmış gibi bakma şeklinden korkuyordum ama bir şekilde yerimden kalktım ve onu da yerinden kaldırdım. Ellerimi nereye koyacağımı, onun bedenini nereye koyacağımı biliyordum; birlikte aynı ana kilitlendik ve bu, anın tam da olması gereken doğru şekliydi.

Buna alışık değildim.

Kendimi kendi müziğime o kadar kaptırmıştım ki müziğin bittiğini fark etmedim bile. Ama plak cızırdayıp DJ devreye girince an bozuldu, doğru yanlışa döndü, Norah beni itti ve bana *iyi* olduğumu söyleyip tuvalete koştu.

Buna da alışık değildim ama bunun olmasını daha çok bekliyordum.

Onun gidişini izledim. Tony/Toni/Toné onun iyilik perisi gibi davranarak bir Playboy tavşanına hanımlar tuvaletinin (beyler tuvaletinin aksine sıradaki insanların bıkkın bakışlarına bakılırsa Tantrik bir çift tarafından meşgul ediliyordu) etrafındaki kalabalığı ayırması için el salladı. Sahnedeki rahibeler alışkanlıklarını bir kenara bırakıp sahnedeki dalların etrafında dolanıyorlardı. Ön sıradaki yalnız keçi çobanının ağzı açık izlediğini görebiliyordum.

Bunun dikkatimi dağıtması gerekirdi ama aklım basit ve korkutucu bir gerçeğe dönüp duruyordu:

Norah'dan hoşlanıyordum.

Playboy tavşanlarıyla arkadaşlığından hoşlanıyordum. Düz vites kullanmayı bilmesinden hoşlanıyordum. Gülümsemelerini ve kahkahalarını elde etmek zorunda olmaktan hoşlanıyordum. Beni öpme şeklinden hoşlanıyordum. Geçmişi geçmişte bırakabilme yeteneğine sahip olmasından hoşlanıyordum. Bundan öğreneceklerim olabilirdi. Fazla kaçacağından endişelenmeden ona her türlü cümleyi söyleyebilmekten hoşlanıyordum.

Buna kolayca kafayı takabilirdim (ya da en azından strese girebilirdim) ama neyse ki çok geçmeden bir başka dikkat dağıtıcı faktör masaya geldi. Bu kez rahip gibi giyinmiş olan Tony/Toni/Toné'ydı. Rahip gibi giyinmiş bir kadın gibi giyinmişti.

"On dakika sonra sahneye çıkacağım," diyerek kıyafet değişikliğini açıkladı. "Norah hâlâ tuvalette mi?"

"Kadınlar tuvaletini işgal etti."

"Harika! Kız kıza sohbet edebiliriz." Dinlemeye hazır bir şekilde başını bana doğru eğdi ama soru sormaya daha da hazırdı. "Ne zamandır birliktesiniz?"

Saatime baktım. "Ulaşım da dahil yaklaşık bir saattir."

Tony/Toni/Toné onaylarcasına ıslık çaldı. “Benim tüm ilişkilerimden dört kat daha uzun.”

“Bu da dünya rekoru kırmayabilir,” derken buldum kendimi.

“Hayır!” diye bağırdı Tony/Toni/Toné. “Birbirinize nasıl sarıldığınızı gördüm. Sen tam bir Johnny Castle’sın.”

Johnny Castle’ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ismi tutmuştum.

Tony/Toni/Toné avuçlarını birbirine bastırıp içinde cinsellik barındırmayan bir şefkatle bana baktı. “Konuşmak ister misin?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.”

“Son itirafının üzerinden ne kadar geçti?”

Gözlerine bakıp cevap verdim: “Üç hafta, iki gün ve yirmi dört... kahretsin. Üç hafta, üç gün önce sanırım.”

“Peki bu itiraf neydi?”

“Seni seviyorum.”

“Ciddiymiş. Nasıl karşılandı?”

“Sessizlik yeminiyle. Ve iffetle, tabii sonraki çocuk gelene dek.”

“Peki şimdi neyi itiraf etmen gerekiyor?”

Bunları neden söylediğimi bilmiyordum ama gerçeklerdi.

“Buna hazır olup olmadığımı bilmediğimi itiraf ediyorum.”

“Bu’ nedir?”

Açık olmak. Yaralanmak. Hoşlanmak. Hoşlanılmamak. Işık görmek. Işık görmemek. Atlamak. Düşmek. Çarpmak.

“Norah. Norah için hazır olup olmadığımı bilmiyorum.”

Tony/Toni/Toné yakasıyla aynı beyazlıktaki dişlerini göstererek gülümsedi.

“Hazır olmak diye bir şey yoktur,” dedi. “Sadece istemek vardır.”

Uzanıp elini başıma koydu. Bana asılmıyordu, bir şey anlatmaya çalışıyordu.

“İhtiyacım olan tüm kanıtı sahibim,” dedi. “Kanıt her zaman danstadır.”

Bakışlarını bir an benden çekti. Onu takip edince tuvaletten çıkan Norah’yı gördüm.

Tony/Toni/Toné sandalyesinden kalktı.

“Bir şey daha sorabilir miyim?” dedim.

Tek kaşını kaldırdı.

“Norah’nın babası kim?”

Kaşı daha da kalktı, gözüyle neredeyse dikey doğrultuydu.

“Gerçekten bilmiyor musun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“İşte bu harika,” dedi.

Norah masaya bakmıyordu. Bana da bakmadığını düşündüm. Tony/Toni/Toné’nin sahne arkasına geçtiğini görmedi. Kendisini beklediğimi görmedi.

Yalancı kokteyllerimizi (şemsiyelerin şanı alkolsüz oldukları gerçeğine leke sürüyordu) ödeyecek kadar param olduğundan emin olmak için cüzdanıma baktım. Fakat tabii ki Norah masaya geldiğinde hesabı bir an önce ödemek istiyormuşum gibi göründüm. Cüzdanımı çabucak cebime koydum ama kendi zincirine takıldı ve yere Washington’lar saçıldı. Norah oturmadan onları topladım ama bu beni ahmak ölçeğinde daha da düşürdü. Özellikle de içkilerimizin ikram olduğunu hatırlayınca, yani en başında zaten cüzdanımı çıkarmama gerek yoktu.

Norah artık biraz daha kendinde görünüyordu.

“Kendine gelmiş gibisin,” dedim ve ardından kendime hâkim olamayarak ekledim: “Her şey yolunda mı? Söyledi-

ğim bir şeyden mi? Yoksa Johnny Castle taklidim yeterince iyi değil miydi?”

Johnny Castle’ı duyunca gözleri parladı.

Teşekkürler, Tony/Toni/Toné.

“Bak,” dedi Norah, Tina Colada’sını kaldırarak, “sana bir açıklama borçluyum. Muhtemelen Şizofren gezegeninden bir sürtük olduğumu düşünüyorsundur ama gerçekten kafanı karıştırmaya çalışmıyorum. Sadece kendi kafamı karıştırıyorum ve görünüşe bakılırsa seni de buna sürükledim. Bana karşı kibar olduğumu düşünüyorum ve bu ödümü koparıyor. Bir erkek pislikse daha kolay oluyor çünkü tam olarak nerede durduğunu biliyorsun. Güven söz konusu bile olmadığı için ona güvenmek zorunda kalabilirsin diye kafayı yemek zorunda kalmıyorsun. Şu an aynı anda on şey düşünüyorum ve en az dört tanesi seninle ilgili. Şu an buradan çıkıp evine gitmek, adımı ve dış görünüşümü unutmak istersen seni suçlamam. Ama demek istediğim şu ki gidersen üzülürüm. ‘Özür dilerim, çok üzgünüm,’ türünden değil, ‘olabilecek bir şey olmadığı için üzgünüm’ cinsinden. Bu kadar. Şimdi gidebilirsin. Ya da Toni’nin sahnesi bittikten sonra Where’s Fluffy’yi izlemek için kalabiliriz. Galiba bu gece burada sürpriz şovları olacak.”

Sonunda içkisinden bir yudum aldı.

Daha çok yutkundu.

Ben de derin nefes alıp konuştum:

“Montum üzerinde güzel duruyor.”

Bardağı masaya koydu. Bana baktı. *Pekâlâ, bir ucubeyim,* diye düşündüm.

Öyle olsun.

“Hayır,” diye devam ettim. “Gerçekten. Gidersem muhtemelen onu bana geri vermek isteyeceksin ve verirsen onu

giyemem çünkü senin üzerinde ne kadar iyi durduğunu aklımdan çıkaramam. Kollarının komik derecede uzun ve yakasının yıpranmış olmasına, Salvatore adında bir adamın iki dakika içinde kulübe girip, 'Hey o benim montum' diyerek sohbet başlatıp seni benden uzaklaştırabileceğini bilmeme rağmen, tüm bunlar doğru veya muhtemelen doğru olmalarına rağmen senin karşımda montumu herkesten daha iyi taşıırkenki görüntünü bozamam. Bunu sana ya da kendime borçlu değilsem bile en azından Salvatore'a borçluyum."

İşte. *Lütfen kal*, kelimelerini kullanmadan söylemek istediğim her şeyi söylemiştim.

"İçkini eline al," dedi Norah.

Dediğini yaptım.

Bardağını benimkine vurdu. "Şerefe," dedi.

"*Salud*," diye karşılık verdim.

"*L'chaim*."

"Günaydın!"

"*Sto lat*."

"Yolun açık olsun."

Tony/Toni/Toné Manhattan'ın gördüğü en seksi "Do Re Mi"yi söylemek için sahneye çıkana dek bu şekilde devam ettik.

İnsanlar ara sıra bize bakıyorlardı. Galiba bazıları Norah'yı tanıyordu ya da en azından kim olduğunu biliyorlardı. Asıl gizem bendim. Belki de hiç kimseydim. Umurumda değildi. Sadece Norah'nın Yanındaki Çocuk'sam bu sorun değildi. Şu an tek istediğim buydu zaten.

Olduğum diğer şeyler... fazla karmaşıktı. Onların pusuda yattığını, geri dönüşlerini planladıklarını hissedebiliyordum.

8. NORAH

“Diyelim ki Lincoln Tüneli’nin diğer tarafındaki Motel 6’dayız ve E.T.’yle üçlü yapıyoruz. Kim üstte, kim altta olur?”

Soru ağzımdan kaçiverdi. Belki de soğuk olduğum için değildi, birinden hoşlandığıma karar verdiğimde kontrolsüz bir aptala dönüşüyor, insan içine çıkamayacak hale geliyordum. Caroline’in burada, bir köşede saklanıyor olmasını ve Cyrano’dan Nick’in Roxanne’ine bana sufleler vermesini diliyordum. Gerçi ilham veren Caroline olursa kendimi yeniden tuvalette dizlerimin üzerinde bulabilirdim ama bu, dua etmek için olmazdı. Aslında bu o kadar da uygunsuz olmayabilirdi ama şimdi kaybettiğim zamanları telafi etmeye çalıştığım için Caroline’in genellikle bir erkekle oda sıcaklığına ulaşmak için ihtiyaç duyduğu şeylerden farklı şeyler yapmaya ihtiyacım vardı.

Nick cevap verdi: “Çok basit. E.T. sıcaklığa dayanamayıp biraz çikolata almak için motelin otomatına gider, tabii oradayken umalım da kötü giden bir uyuşturucu ticareti çapraz ateşinin ortasında kalmasın. Cidden, Norah, Motel 6 mı? Sınıfımızı

biraz yükseltemez miyiz? E.T.'nin bekaretini kaybetmesi en azından bir Radisson'u, Paramus'u hak etmiyor mu?"

Sahne şovları sona erdi ve rahibeler bir sonraki gösteri için sahne görevlilerine dönüştüler. Şanslıydık çünkü sahne değiştirildikten sonra kesinlikle Where's Fluffy'nin duyurulmayan konseri olacaktı. Sahne genişletilecek, barikat çekilecekti; buraya akın edecek derili, zincirli, dövme ve pirsingli punk kalabalığa hazır hale getiriliyordu. Sabah üçe yakın olmalıydı çünkü punk kulüplerinde zıplamaktan heyecanları tavan yapan, yatmadan önce son konsere hazır inatçı bir kalabalık geliyordu. Mantıken şu an evde ve Caroline karşımdaki yatakta derin uykusundayken ikiz yatağında oturup kanal değiştiriyor olmam gerekiyordu. Bazı insanları Çatlak Lou'nun mekânından hatırlıyordum ve hepimizin aynı sarı tuğlalı yolda en iyi grubu, hatırlayacağımız en iyi geceyi aradığımızı biliyordum. Çatlak Lou bile gelmişti, onu barda Toni'yle muhabbet ederken gördüm. Eğer Tal, Lou'nun peşinden buraya gelmişse Toni'nin yüce güçlerinin onu içeri almaması ya da Tal'in sonsuz Manhattan gecesi için fazla jet-lag olması için dua ettim.

Belki de duaya gerek yoktu ve zihnimin bir anlık berraklığı gerçektir ve Tal bir tehdit değildi çünkü üzerimde Salvatore yazan mont vardı ve gecenin bu saatinde Nick denen bu çocukla birlikteydim ve onunla ilgili ara sıra ciddi anlamda pornografik hayaller kuruyordum. Tal bilinçaltımın en ücra köşelerine henüz tamamen çekilmiş olmasa da -Tina Colada'nın tatlı tadına rağmen, Tal'in varlığının acı tadını hissedebiliyordum- buradaydım ve şu andaydım ve olmak istediğim başka bir yer yoktu ama Nick nereye gitmişti?

Montunu kendisinden ve diğer herkesten daha iyi taşıdığını söylemişti. Öyleyse neden karşımda sıradan, hatta biraz dikkati

dağılmış bir şekilde oturmak yerine bir kez daha Johnny Castle taklidi yapmıyordu? En azından çaktırmadan dekolte gösterme çabamı nezaketen takdir edebilir ya da en azından benim onun hakkında bir şeyler –mesela *HER ŞEYİ*– öğrenmeye hevesli olduğum kadar o da benim hakkımda bir şeyler öğrenmeye hevesli olabilirdi. Mesela *ŞİMDİ*.

Caroline burada olsaydı bana *Sabırlı ol, çekirge*, konuşmasını yapardı. Ama burada değildi ve merak içinde kendi başıma kalmıştım: Bir erkeğin bölünmez dikkati için fazla çaresizlik belirtisi göstermeden bir erkek nasıl tanınıyordu?

Kulübün kalabalıkken tıklım tıklım bir hal almasının yardımı dokunmuştu, böylece enerji ve ses muhtemelen benim sohbet açmak için fazla çabalamam yüzünden Nick’le aramızda hızla batan gemiye dönüşen şeyi bastırıyordu. Tuvaletten dönmüş, kadehlerimizi tokuşturarak alkolsüz içkilerimizi içmiştik ama görünüşe bakılırsa en büyük hatayı yapmıştım. Onun hakkında bir şey öğrenmeye (böyle yapılmaz mıydı?), biraz derine inmeye çalışmıştım ve Tuhaf İlk Buluşma girdabına hızla çekiliyordum.

“Ee, nerede oturuyorsun?” diye sordum, cevabı bilmeme rağmen. Sırf bir şeyler söylemiş olmak için. Bir de E.T. konuşması battığı için. Ve *Ne zamandır grupta çalışıyorsun? Ve Ciddi mi düşünüyorsunuz yoksa öylesine takılıyor musunuz?* soruları bana yalnızca *Zamanın başlangıcından beri* ve *Hayır, sadece birinci sınıftan beri çalışıyoruz, asgari ücretli işlerden kazandığımız her bir doları bu gruba harcadık ama ciddi düşünmüyoruz* karşılıklarını kazandırdığı için. İğnelemeye bayılırdım ama bazen yorucu oluyordu, özellikle de sabaha karşıysa ve bir yere ulaştığımızı düşünürken evde uyusam da olabilecek noktaya geldiğimizde. Bir süre önce Nick benimleydi ama şimdi sahne şovunun dikkat

dağıtmasıyla ve ortak... *bir şeyin* kabulüyle (sanırım), pandül bizim için tehlikeli derecede ters yöne dönüyordu ve bunun sebebinin bir kez daha aptalca bir şey söylemem mi (lanet olası E.T. Senden nefret ediyorum!) yoksa erime isteğimle güneşe fazla yakın uçmaya cüret etmem miydi, bilmiyordum.

“Hoboken’de oturuyorum,” diye mırıldanırken Tris’e yaptığı ve o gün onu, Latince cevaplarımdan kopya çekmesine izin vermeyecek kadar kışkırdığım Sinatra odaklı listeyi hatırladım.

“Üniversite?” diye sordum.

“Ona henüz karar vermedim.”

Kahrolası. Tuğla. Duvar.

Bu yüzden katı kurallarımı çiğnemeyi bir düşünmeliydim. Bira bu durumda kesinlikle yardımcı olurdu. Herhalde daha kötüleştiremezdi.

Standart soru cevap yarışması işe yaramadığı için bu akşam sahne alan ilahi varlıklardan ilham aldım. Bir sonraki sorumu sahte Julie Andrews dandik operet tarzında söyledim: “Bana sevdiğin birkaç şeyden bahsetmek ister misin?”

Yarı gülümsemesi geri döndü. “Ben&Jerry’s’in Chubby Hubby dondurması, Weehawken’daki orijinal Tiffany camlı evler, iPod’um. Reba McIntyre’da sıcak yağ masajı.”

Daha fazla söyleyecek bir şeyim yoktu.

DJ İroni, sahne arasında The Smiths’ten “Heaven Knows I’m Miserable” çalmayı kalabalığı sakinleştirmek için *planlamış mıydı* yoksa sadece bir tesadüf müydü?

Ne kaçırmıştım? Ne değişmişti?

Son bir deneme daha yaptım. Annene gel, Nick. Yapabilirsin.

“En son deneyimlediğin gerçek mutluluk?” diye sordum.

“Üç hafta, üç gün önce...”

Onu yine kaybetmiştim. Offffff.....

Akın eden insanlar yüzünden içerisi sıcaktı. Onun kalabalığı izlemesini izlerken Tris'in konsere geleceğinden korktuğunu fark ettim. Muhtemelen gelecekti. Gecenin bir yarısı *underground* grup gizli bir konserle patlama yapmak üzereydi. Tris'in sevdiği bir hayran bulmak üzere sahneye çıkmak üzere olan yarı ünlü bir müzisyen olmalıydı mutlaka.

Nick'i anlıyordum. Onsuz iyi olacağını henüz bilmiyordu. Bir yanım, burada zaman kaybetmeye değer mi, diye düşünüyordu. Diğer yanımsa ona bağırarak istiyordu: *Onda ne buldun? Hayatını neden onun için boşa harcadın?*

Aslında Tris bilgi yarışmasının cevaplarını çoktan biliyordum. Bariz olanın –sarı saçlar, büyük göğüsler, uzun bacaklar, dar etekler– ötesine bakmayı kabul ettiğimde bir başka Tris olduğunu biliyordum: Caroline tarzı akşamdan kalmalar olmadan bir erkeğe iyi vakit geçirtebilen, sonunda dikkati dağılana dek ona istendiğini ve özel biri olduğunu hissettirebilen bir kızdı ve bu kız gelecek sene FIT'te⁴ ortalığı yıkacak, ne olursa olsun sevdiği insanın arkasını kollayacaktı.

Nick'in sessizliği ve boş bakışları bana ikinci sınıfta Biyoloji sınavında başarısız olduktan sonra tuvaletteki anımı hatırlattı. Kâğıt havluyla ellerimi kurularken Tris arkamdan gelip kâğıt havluyu elimden almıştı. “Tam üç dakikadır ellerini kuruladığının farkında mısın? Derini mahvettin. İyi misin?” Bir anda söyleyiverdim: “Reglim gecikti.” Caroline'e söylediğimde, “Paranoyaksın,” demişti. Tal ise, “Sakın bana danışmadan bir şey yapayım deme,” demişti. Kolumdan tutup, “Hadi,” diyen Tris'ti. Bizi şehre değil, en yakın eczaneye götürecek Jersey otobüsünü bilen, ben testi yaparken beni Starbucks tuvaletinin dışında bekleyen, sonrasında sırtımı sıvazlayıp, “Bir sonrakinde

4 Fashion Institute of Technology. (ç.n.)

daha dikkatli ol,” diyen Tris’ti. Beni ağlarken görmesini istemediğimi bildiği için arkası bana dönük bir şekilde Frappuccino almak için sırada bekleyen de Tris’ti. Birbirimizi ortaokuldan beri tanımamız ve birlikte geçirdiğimiz çocukluğumuz dışında birbirimizden pek hoşlanmadığımızı ve onun yalan söyleyen, aldatan bir sürtük olduğunu biliyordum çünkü bu çocuğa bunu nasıl yapabilmişti? Fakat aynı zamanda kızlar arasındaki kurala uymam ve onun kullanıp attığı çocuğun tehlikeli sularına girmemem gerektiğini de biliyordum; belki Nick’in bir anda soğuk davranmasının sebebi buydu.

The Smiths’in şarkısı bitti ve tuvalet tarafından hafif bir alkış geldi. Kokteyl tavşanı tuvalet ihtiyacıyla uzun sıra oluşturan erkeklerin çağrısına boynunda asılı zincirden sallanan anahtarla tuvaletin kilidini açarak karşılık verdi. Loş ışığa ve tuvaletin olduğu bölümü kulüpten ayıran boncuklara rağmen Hunter’ın Nick’in grubundaki şarkıcının –galiba adı Dev’di– kollarında olduğu ortadaydı. Kırmızı duvara yaslanmışlar, izleyenlerde derin, kendini sorgulatan bir kıskançlığa sebep olarak buyurgan bir şekilde öpüşüyorlardı.

Nick sonunda yeniden güldü ve kalbim teklememeye çalıştı. “Bu bizim Dev!”

Ağızları birbirinden ayrılırken Dev, Hunter’ın yüzündeki bir tutam saçı tutup parmaklarına doladı. Diğer eliyle bıkkın erkeklerden oluşan sıraya doğru el salladı.

“Yüzündeki gülümseme buradan bile görünüyor,” dedim.

“Grubumuzda baterist olmamasının sebebi Dev.”

“Neden?” Yine konuşmaya başlamıştık. Teşekkürler, Dev, seni azgın çocuk, teşekkürler.

“Eskiden harika bir bateristimiz vardı. Çocuk yıkıp geçiyordu, çok iyiydi. Sonra Dev onu ‘dönüştürdü’. Çocuk daha önce erkeklerden hoşlandığını bile bilmiyordu...”

“Ah, biliyordu.” Çünkü itiraf etseler de etmeseler de her zaman bilirler.

Nick omuz silkti. “Olabilir. Ama Dev onu ortaya çıkardı. Tamamen açığa çıkınca da zavallı çocuk erkek arkadaşı olsun istedi. Dev ise sadece zafer istiyordu. Özellikle de lise koşu yıldızını.”

“Dev sürtük mü?”

“İşte bizim çocuğumuz.”

Dev, Hunter’ın elini tutmuş, kulüpte ilerliyorlardı. Performanslarıyla bardaki çok istenen iki tabureyi hak etmişlerdi. Dinamik ikili tabureleri kabul edip bizim masamıza taşıdılar ve oturdular.

“İyi gösteriydi,” dedim Dev’e.

“Değil mi?” Dev güldü. Bir Bollywood film yıldızı ile bu yılın Adam Brody’si kimse onun aşk çocuğu gibi görünüyordu. Hunter’ı ya da bateristi suçlayamazdım. Dev, üzerindeki soluk ve yıpranmış “Lodi Track&Field” tişörtüne rağmen puanı düşmeyen, tam bir bebektir.

Dev’in canlılığı, standart Nick’in tam zıddıydı. “Lanet olsun! Konseri duyduunuz mu? Where’s Fluffy! WHERE’S FLUFFY!” Masada elleriyle davul çaldı ve Nick kaşını kaldırıp bana bakarak gülümsedi ve bir an molanın bittiğini ve yeniden oyuna dönmüş olabileceğimizi düşündüm.

O sırada güzellik kraliçesi/kralı hakemimiz yanımıza süzüldü ve Nick’le üniversite kardeşliğinden arkadaşlarmış gibi konuştu. “Kızım, şu sahne ekipmanlarından bazılarını taşımama yardım eder misin?” Nick başından beri Toni’nin kendisini

kurtarmasını bekliyormuşçasına ayağa fırladı. İyi, belki Toni onunla PMS iksirini paylaşıp onu canlanmış olarak yanıma gönderirdi.

“WHERE’S FLUFFY!” diye bağırdı Dev. Heyecanla sırtıma vurdu ve Rocky gibi kollarını kaldırdı. “WHERE’S FLUFFY!”

Kesinlikle. Konserden bahsettiğimde Nick’in vermesini beklediğim tepki buydu. Son zamanların en iyi punk grubuydu. Kedilerinin bir ağacın tepesinde kalmasından endişelendikleri için liderlerinin dünyaya terör saçmasına kayıtsız kalan yabancı düşmanı bir milletin duygusuzluğundan almıştı adını. Where’s Fluffy pop-punk saçmalıklarının aksine gerçekten çalabiliyordu. Ters giden her şeyle ilgili –silah yanlısı, kürtaj karşıtı, homofobik tipler– doğru şeyler söyleyip insanlara nelerin savaşımaya değer olduğunu hatırlatıyorlardı. Where’s Fluffy işini iyi yapıyordu ve Nick’le aramda bir şey varsa konser başladığında önde birlikte heyecanla zıplayıp doğru anlarda aynı anda “oi oi oi” diye bağırırsak belirlenecekti.

Sahne önü tüm cevapları verecekti. Sahne önü asla yalan söylemezdi.

9. NICK

Her şey çok iyi gidiyordu. Muhabbet ediyorduk. Söylediği her şeye bir cevabım vardı. Uçuyorduk ve bir yanım arkama yaslanıp izlemek istiyordu. Uyuşuyorduk. Bir yanım onun bir yanına uyduğu için değil. Kelimelerimiz cümle oluşturmak için birbirimizde doğru yere oturuyor ve cümlelerimiz de diyalog kurmak için doğru yere oturuyor, diyalogumuzsa prova yapılmamış bu filmin sahnesini oluşturmak için bir araya geliyordu.

Norah'nın kendini biraz tuttuğunu biliyordum. Kendi cevaplarına fazla yaklaşmamam için bana sorular sorup durduğunu biliyordum. Sorun değildi. Cidden kimdi o? Bilmiyordum. Ama umursuyordum. Evet, umursamaya başlıyordum.

Kulüp artık iyice kalabalıktı, konser öncesi heyecanı ve aşırı sabırsızlıkla doluydu. Dev o kadar Dev'di ki üzerimize atlıyor, WHERE'S FLUFFY? diye tezahürat ediyordu. Tony/i/é yanımıza gelip hazırlıklara yardım etmemi istedi. Norah'ya bakıp az kalsın ben yokken beni özleyip özlemeyeceğini soracaktım ama şansımı zorlamak istemiyordum.

Gruptan kimseyi görmememe ve yaptığım tek şey, mikrofonların çalışıp çalışmadığını kontrol etmek olmasına rağmen, Fluffy âleminde olmak çok havalıydı. Sırf sahnelerine çıkmak bile heyecan vericiydi. 1-2-3 ve SİK-BOK-PENİS diye deneme yapıyordum ve kalabalık sahneden inmemi dilercesine bana bakıyordu. Playboy Tavşanı kılığındaki adam olmasa muhtemelen kafama şişe yerdim. Ama buna neredeyse değerdı. En sevdiğiniz gruplardan biri için her zaman kan dökemezsiniz.

Her şey gerçeküstüydü. Aniden bunu Tris'e anlatmak istedim. Bu son derece yanlıştı ama bir seçenek değildi. Where's Fluffy konseri, gittiğimiz ikinci, altıncı, on birinci ve on dördüncü konserdi. Tris onları hiç duymamıştı, ben de Maxwell'e konserlerini izlemeye götürmüştüm, yaşımız tutmuyordu ama hevesliydik. Tris daha önce duymadığı gruplara şüpheyile yaklaşırdı; öncesinde bir duygusu yoksa sonradan da olamazmış gibi. Where's Fluffy ise onu ikna etmişti. İlk şarkıda onları sevmişti ve bunu göstermekten kaçınmamıştı. 110 rpm'lik sette hiç durmadan bağırdı, zıpladı, saçlarını savurdu. Daha sonra, "Tanrım, bu adamlar çok seksi," dedi ve o an hepsini birden kiskandım fakat hemen ardından, "Şu an senin olduğun kadar seksi değiller," dedi ve patlamaya hazır bir havai fişeğe dönüştüm.

Ama hepsi bu değildi. Altıncıyı düşündüm. Dans ediyor, kendi halimde takılıyordum ve Tris bir an durup bana bakmıştı. "Ne?" diye bağırdım. "Buna bir son vermelisin," diye bağırdı ve ben de yeniden, "Ne?" diye bağırdım. "Hâlâ buradasın. Bunun ötesine geçmen gerek." Başta anlamadım ama sonra haklı olduğunu fark ettim; kendimi müziğe kaptırmamıştım. Etrafımdaki insanlara bakıyordum. Kendimin farkındaydım. Her bir notayı değerlendiriyordum. "Bırak kendini," diye bağırdı Tris. Başta bunu yapamadım çünkü fazla çabalıyordum. Fakat sonra grup

“Ölü Seçmen”i çaldı ve ilk defa kendimi yalnızca müziğe kattırdım. Tris’i düşünmedim; o kendini şarkının ardına gizlemiş, her şeyi kontrol ediyordu. Konser bittiğinde ter içinde ve soluk soluğaydık; tek kelime bile etmemize gerek yoktu. Sadece birbirimize bakıyor ve birbirimizi anlıyorduk. Beni itmiş ve ben de oraya ulaşmıştım. Minnettardım. Minnettardım.

Bir an kalabalığa bakıp onu bulmaya çalıştım. Kulüpte olmasa bile orada bir yerde olduğunu biliyordum. Başka bir kulüpte aklının ucundan beni geçirmeden başka bir erkekle öpüşüyor olsa bile.

“Uyansana!” diye bağırdı sahne önüne yapışmış bir çocuk. Ellerimin boş kaldığını fark ettim. Sanki Tris’i düşünürken aynı anda başka bir şey yapamıyordum, ki bu koca bir yalandı.

Bağlantı işini bitirdim. Mikrofonlar saldırıya hazırды. Tony/i/é başını onaylarcasına salladı ve ışıklar kısıldı. Sahneden inerken Fluffy’nin bateristi Evan E.’nin başıyla selam verişini yakaladım. Gülümseyerek ben de selam verdim ve kalabalığın arasına karıştım. Norah’ı, masamızın yerini kaybetmiştim. Tüm masalar kenara itilmişti.

Fünye: yakıldı.

Fünye: yanıyor.

Hazır.

Patladı.

Gitarlar kudurdu. Bateriler vuruldu. Owen O. dünyaya yozlaşmaları anlattı. Bir zil çaldı ve Pavlov’un köpeği dans pistinde nöbet geçirdi. Henüz bunun bir parçası olmadığım için gördüm: Bir grup insanın nasıl da tipiye dönüştüğünü, tam olarak doğru kıyafetleri seçip satın alırken harcanan zamanın nasıl da hiçbir anlam ifade etmediğini çünkü kimsenin kıyafetlere ya da tiplere bakmadığını gördüm. Güçle, titreşimle,

devasa dürtüleri salmakla ilgiliydi. Norah'ya ulaşabilmek için tenlerin ve sivri uçların arasından ilerliyordum. Tris'i görebilmek için bu insan türbülansının içinden hızla geçiyordum. Bu parlak karanlıkta kimi aradığımı ve nedenini çözemesem de ortalığı yarıp geçiyorum.

Norah. Üç metre uzağımdaydı. Ne bana ne de başka bir şeye bakıyordu. Kontrolsüz yangının ortasında yapayalnız görünüyordu.

Bu beni korkuttu.

Bunu tanıdım.

Lars L.'nin basını duyuyordum. Onun karanlığına, içine düşüyordum. Zamanın öfkeli bir makine olduğunu söylüyordu. Müzik, öfkeli bir makineydi. Hepimiz öfkeli birer makineydik.

Dengemi kaybettim. Baş aşağı gidiyordum. Yukarı çıkmam gerektiğini bildiğim için bu daha da kötüydü.

Norah. Sadece Norah'ya git.

Dev önüme çıktı. Onun etrafından dolandım ve bana hararetli bir itişle karşılık verdi. Ben de onu ittim. Omzumdan o kadar sert yakaladı ki döndüm. Tökezledim. Norah'nın önüne çıktım.

Norah gülmedi. Üzerime atıldı. Çarpıp geri çekildi. Ben de çarpıp geri çekildim. Gülümsememiz gerekiyordu ama gülümsemiyorduk. Tüm bedenimi onun üzerine tam anlamıyla attım. Direndi. Dengede durdu ve bu kez aramızda mesafe yoktu, suratı o kadar yakınımdaydı ki neredeyse bulanıktı.

“Ne oluyor?” diye bağırdı ve konuştuğu kişi ben değildim.

Dev'in dirseği sırtıma çarptı ve öne doğru tökezledim. Norah tam oradaydı, ona uzandım, tam oradaydı, tam o anda hoparlörlerin sesi yükseldi ve müzik öyle bir ritme geçti ki kalp atışlarıma ve onun kalp atışlarına dönüştü ve tam bu anda

ayrılabilirdik ve her şey sona ererdi. Ama gözlerine baktım, o da benim gözlerime baktı ve fark ettik: burada olmanın, anda olmanın heyecanını. Belki de onun ne kadar parçası olduğunu fark ediyordum ve o da benim ne kadar parçası olduğumu fark ediyordu çünkü bir anda sanki birbirimize çarpıyor, birleşiyorduk. Etrafımızda dönüp duran duygular hortuma dönüştü, daraldı, daraldı, daraldı, sonunda merkezindeydik, tıpkı birbirimizin merkezinde olduğumuz gibi. Bileğim onun bileğine, tam da nabzının attığı yere dokundu ve onu hissettiğime yemin edebilirdim. O ritmi. Müzikle hareket ediyorduk, aynı zamanda hareketsizdik. Kendimi akıntıda kaybetmiyordum. Onu buluyordum. Ve evet, o da beni buluyordu. Kalabalık üzerimize geliyordu ve başı her şeyini vermişti ve ikimiz çok daha fazla insanın bir parçası olmakla birlikte kendimizin de bir parçasıydık. Teklik yoktu, ikilik vardı. Bunu denemenin tek bir yolu vardı ve bu cüretkâr, onun da isteyip istemediğini görmek için sınırları zorlayan bir hareketti. Dudaklarını buldum ve öptüm. Norah saçımı çekiyordu. Yumruğumla montunun kumaşını kavradım. Konuşmak gibi değildi, alıyor, alıyor, alıyorduk. Gözlerimi kapadım, sonra açtım ve onunkilerin de açık olduğunu gördüm. Bedenlerimiz birbirine bastırırken bir yanı geri çekiliyordu; sebebi korkuydu, tabii ki korkuyordu. Anladığımı söylemek için onu kendime çektim.

Lars L. "Beni Geri Götür, Kaltak" şarkısını söylemeye başlayınca irkildim ve Norah bunu gördü. Bunun onunla, şu anla ilgisi olmadığını söylememin yolu yoktu, bu onunla hiç ilgisi olmayan on bin önceyle ilgiliydi. Uzanıp onu tekrar öptüm, tıpkı aileniz bağırmaya başladığında odanıza koşup müziği son ses açmanız gibiydi. İşe yaramayacağını biliyordum ve yaramadı da çünkü bazı şeyleri duymak için duymanıza gerek olmazdı.

Zihnini kendi kulakları vardı ve bazen anılar en amansız DJ olabiliyorlardı.

Norah bu kez, “Ne?” diye *bana* soruyordu. Sonra en zor soruyu sordu, sormanın çok can acıttığı ve cesaret gerektirdiği soruyu: “Neden durdun?” Bas o kadar şiddetliydi ki vücudum her yandan dövülüyordu ve en sevdiğim gruplardan biri bana sırt çevirmişti. “BURADA KONUŞAMAYIZ!” diye bağırdım. Norah, “NE?” diye bağırdı ve kulağının dibine girip, “BURADA OLMAZ” diye bağırp, “KONUŞAMAM,” diye ekledim.

Eli elimi buldu ve beni hızlıca yönlendirdi. Yerinde duramayan kalabalığı yararken kollarımız her an yıkılabilecek ir köprü gibi birbirine tek bir tutuşla bağlıydı. *Bırakırsa her şey biter. Bırakırsam her şey biter*, diye düşündüm. O çok sıkı tuttuğu için ben de çok sıkı tuttum. Her yandan darbe alıyordum –ertesi gün morluklarım olacağını biliyordum– ama tutuşan ellerimiz bir şekilde bağıştı. Bir şekilde birlikte kaldık. Şanslıydık, birlikteydik ve ikilik tekliğe, şüpheyeye ve korkuya üstün geliyordu. Başarıyorduk. Teşekkür ederim, müzik. Lanet olsun size anılar. Teşekkür ederim, şimdiki zaman.

Norah etrafına bakınıp beni beyler tuvaletinin yanındaki küçük bir odaya soktu. Dolap büyüklüğündeydi ve büyük bir aynanın karşısındaki limon yeşili koltuk tarafından işgal ediliyordu. Koltuğun üzerine atılmış rahip cüppesi ve pek çok makyaj malzemesi vardı. Norah’ın bana yaramaz bir ifadeyle bakmasını bekliyordum ama kararlı görünüyordu. Elimini tutmaya devam etti ve üzerime atlayıp beni sıktı, kavradı ve o kadar sert öptü ki dudaklarım ona neredeyse karşılık veremiyordu.

“Sen,” dedi. Eli elimi göğüslerine yönlendiriyor ve diğer eli belime kayıyordu. Küçük oda sıcaktı, Norah ateşliydi, beni öpüyordu ve ağzım açılıyordu. Elleri, dili, kalçası beni keşfediyordu

fakat gözleri o kadar maceraperest bakmıyordu. Beni itmeye mi yoksa kendine çekmeye mi çalışıyordu, anlamıyordum. Bu arzuysa, neye karşı arzu olduğundan emin değildim. Ortamın sıcaklığından, hararetinden, karanlıktan –evet, karanlıktan– tahrik oldum, hem de çok. Ama kendimi kaptıramazdım çünkü müziğin dışında, bu hareketlerin içinde onun nerede olduğunu bulamıyordum. Bir eli elimi duvara bastırıyor, diğeri tişörtümün içinden boynuma çıkıyor ve yeniden aşağı iniyordu. Daha aşağı. Parmakları yolu buldu ve iki elim de duvara bastırıyordu. Sıcaklığı, ateşi... gözlerindeki bakış gülümsemedi. Bunu istiyordum ama yapamazdım ve Norah daha da aşağıya inerek bana dokunduğunda patlamak üzereydim ve bir şey söylemesini istiyordum, ismim bile olurdu ama Norah bir şey söylemedi ve ben bunu yapamazdım. Emin olmak istiyordum ama değildim ve hayır dedim çünkü onun da emin olmasını istiyordum ve emin olduğundan emin olamıyordum. Beni yeniden öptü ve biraz okşadı. Bu defa öpmesine gerçekten karşılık vermiyordum ve bir şey olmadan bunu durdurmak zorundaydım. Neler olduğunu anlamıyordum. Elini bıraktığımda diğer eli de durdu ve duvara yaslanmış olmama rağmen geri çekildim.

Neden durdun?

Bunu söylemesini istemiyordum ama yüzünden okunuyordu. Kanıtlayacak bir şeyi varsa ben tam tersini yapmıştım. Hareketlerimizin ölü denklemi aramızda duruyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum.

“Onu mu gördün?” diye sordu. Başta anlamayarak kim diye sormak istedim ama sonra anlayıp hayır dedim. “Sen onu mu gördün?” diye sordum.

Sese doğru dönerek, “Evet,” diye cevapladı.

10. NDRAH

Sahne önü yalan söylemedi. Bunu bilmeme rağmen önüme attığı kanıtı görmezden geldim. *Neden durdun?* Kâhin daha iyi bir soruyu cevaplayabilir miydi: *Neden devam ettim?*

Nick'e, "Evet," dedim. Evet, Tal'ı gördüm anlamında söylediğimi sandı. Tal'ı görmemiştim. Tris'i görmüştüm. Tal'ı gördüğümü düşünmesi onun için daha kolay olurdu. Böylece suçu bana ve takıntıma atabilirdi. Ama kadınların soğuk davranmalarının bir sebebi vardı ve Nick bu sebebi görmek istiyorsa aynaya bakabilirdi.

NEDEN BU KADAR EZİKTİM?

Odadan çıkıp kapıyı ayağımla çarptım ve içerideki Nick'in, "AH, ACIDI!" diye bağırışını duyduğuma memnun oldum. Nick'in kendini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu biliyordum ve benim de ne yapmam gerektiğiyle ilgili zamana ihtiyacım vardı.

Yapmamam gereken şeyse az önce yaptığım şeydi. Oı tepkisi almamıştım. Yalnızca Oy almıştım. Sahne önünün gücüne

güvenmiş, Nick mikrofondaki SİK-BOK-PENİS diye bana bakarak deneme yaptığında ona inanmıştım. Tris'in bu kulübe gelmemesi gibi bir durumun söz konusu olmadığını ve Where's Fluffy performansı gibi patlamadan önce risk almam gerektiğini biliyordum. Hiçbir zaman ilk hamleyi yapan kız olmamıştım, ki belki de Caroline'le çıktığım her gece tüm hamlelerin her zaman ona yapılmasının sebebi buydu. Yaptığım şeyi yaparken Where's Fluffy'nin açılış şarkısının "Beni Geri Götür, Kaltak" olmasını düşünmüyordum. Nick'in Tris'e yaptığı listenin ikinci sırasında yer alan Abba'nın "Take a Chance on Me"⁵ şarkısını düşünüyordum. Ya Dev, Tina Colada'ya bir şey karıştırmıştı ya da İsveçlilerin şarkısının duygusal hafızasındandı çünkü Dev ve Hunter'la birlikte sahne önündeydim ve gruba, zamana, sahne önüne, hatta belki Tanrı'ya ve Nick'e inanıyordum. Bu cennet-cehennemin orta yeri aşırı derecede sıcaktı ve bu, risk almam için bir işaret olmalıydı.

Peki ilk hamle? Tamamen yanlıştı. O korkunç-müthiş öpüşmenin ikinci yarısında gözlerim açıldı ve tam o sırada Toni'nin kapıda Tris'in üzerini aradığını gördüm ve fırsat pencere kapamak üzere olduğunu biliyordum. Son derece aptal olmanın yanı sıra kararlıydım da, bu yüzden Nick'i ikinci fırsat için dolaba götüren hormonlarım değil, daha kötüsüydü: saf aptallıktı, beynimin cahillikten daha hor gördüğü patentli Norah aptallığıydı (Şeytani Eski Sevgililere geri dönme mektubu yazan aptallık) ve beni en nefret ettiğim yola sokuyordu: pişmanlık.

Ön sevişmeyle uğraşmadım bile. Çok fazla Hamursuz Bayramı şarabı içtikten sonra Tal'la olduğum gibi üzerine atladım. Çok erken olduğunu, Nick'in fazla toy olduğunu biliyordum ama buzlarımı çözüp onu etkileyeceğimi kanıtlamaya fazlasıyla

5 (İng.) Bana bir şans ver. (ed.n.)

hazırdım. Kanıtladığımı sanıyordum da, yani onu etkilemiştim, en azından ben öyle düşünüyordum sonuçta kısmen de olsa tepki vermişti, en azından ben verdiğini düşünüyordum ama belki benim tepki ve karşılıklı çekim sandığım şey yalnızca onun erkek olduğu gerçeği idi; Elmo oyuncacı, kazara dokunsanız da tepki verirdi. O an çok hızlı geçti ve dürüst olmam gerekirse sadece kısmen tepki verdiğini biliyordum çünkü Julio kendisini çağırının Buz Kız olduğunu muhtemelen biliyordu.

O sahneyi bir kez daha tekrarlamayacaktım. Bunu yapmayacaktım.

O kadar aşağılanmıştım ki.

Utancın yüzümü yaktığını, içime işlediğini, soğuk birinin hayal bile edemeyeceği kadar terlettiğini, nefretle yaktığını hissedebiliyordum. Vücudumun tüm atardamarlarında pompalanan, çizburger isteyen pişmanlıktan nefret ediyordum. Zamandan ve bu geceden nefret ediyordum ve bir anlık kapılmanın dışında Tanrı'ya gerçekten inanıyor olsaydım ondan da nefret ederdim.

Where's Fluffy'den bile nefret ediyordum. Eski en sevdiğim grup bundan böyle hayatım boyunca *Titanik* gibi batarken dinlediğim grup olarak hatırlanmaya mahkûmdu. Onunla konuşmaya çok ihtiyacım varken kendinden geçtiği için Caroline'den nefret ediyordum. Tal'in, *Hayır, şöyle dokun* ve *Yanlış yapıyorsun*, *Norah* dediği tüm zamanlardan nefret ediyordum çünkü şimdi ilk telafi şansım olan Nick de gerçeği biliyordu: Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki efsanevi Tanrı yaratılışlarında insanları kümelerle ayırıyordu: A grubundakiler güzel, cazibeli oluyorlardı ve rahatça pek çok şey yaşıyorlardı (Caroline); B grubundakiler her şeyi çözüp sonunda bir şeyler yaşayan makyaj güzelleriydi (Tris); C grubundakiler

ise Tanrı'nın *Siz kendi başınasınız. Fazla bir şey beklemeyin,* dediği geriye kalan zavallı enayilerdi (ben).

Şu an Nick'ten kısmen nefret etsem de listemde ondan daha yukarıda, Saddam Hüseyin'den ya da Bush isimli herhangi bir pislikten daha çok nefret ettiğim biri vardı. *My So Called Life*'i iptal edip beni Angela ile Jordan Catalano'nun yatıp yatmadıkları, Patty ile Graham'ın boşanıp boşanmadıkları ya da Rayanne ile Sharon arasındaki tüm o lezbiyen imalarının altında bir şey olup olmadığı sorularını cevaplamayan aşırı küçük bir DVD kutusuyla bırakan pislikten daha çok nefret ettiğim biri. En çok nefret ettiğim o kişiyi bulmam gerekiyordu, böylece en azından pişmanlık denen diğer nefretimi öldürebilirdim.

Kalabalık sahneye doğru ilerliyordu. Şarkı arasında Lars L. akortla uğraşıp Nick'in, Toni'nin hazırlıklarına yardım ederken muhtemelen mahvettiği mikrofonu ayarlarken sahnede akıl almaz bir sessizlik oldu. Lars L. bir saniyelik sessizliğin bile seyircinin gruba sırt çevirmesine yeteceğini biliyordu ve sahne önüne akın eden kalabalığı fark etmiş olacak ki, "Şimdi ne çalalım?" diye bağırdı ve mohawk saçlı bir punk, "Bir şeyler çalın işte!" diye bağırdı ve o daha sözünü bitirmeden Evan E., "BİR-İKİ-ÜÇ-DÖRT," diye bağırıp baterisine vurdu. Saykodelik bir anda Owen O. dini bir şarkı olan "I'm Living On God's LSD"yi Where's Fluffy'ye özgü bir şekilde haykırmaya başladı. Bir an nefretimi unuttum çünkü bedenim bu ilahi sesle dağıtmak zorundaydı. İki dakikalık şarkının bir dakikası boyunca nefretten eser kalmadı çünkü kendimi Owen O.'ya, Evan E.'ye ve Lars L.'ye kaptırmıştım çünkü onlar T. Tanrı-lardı ve buradaki herkes bunu biliyor, hissediyor, paylaşıyordu.

Fakat sonra sahne önündeki yumrukları görüp bağırışlarını duydum ve birisinin kalabalığın uzattığı kolların üzerinde

ilerlediğini gördüm. Loş ışıktaki bile kraliçe arının üzerindeki yabancı renklerini kaçırmam imkânsızdı. Kalabalığın üzerinde ilerleyen Tris'ti, sahne önüne gitmeyi deniyordu ve oradan da sahne arkasına geçebilmeyi umuyordu.

Nefretim geri döndü.

Kalabalığı Musa gibi ikiye ayırdım; çölde son sürat giden beş yıldızlı komutan, kendi denizaltında Komutan Çileden-Çıkmış Sürtük'tüm ve yoluma kimse çıkmasa iyi olurdu. Saniyeler içinde pistteydim ve Tris'i sahneye iletme sırası bana geldiğinde avuçlarımla bacaklarını üzerimden geçirmek yerine ayaklarını çektim ve yere düştü. Kalabalığın umurunda değildi, başka birini kaldırmışlardı ve Lars L. yeni kurbanı işaret edip güvenlik görevlilerine başını evet anlamında salladı.

Tris ayağa kalktı ve elini alına götürdü. "CANIM ACIDI!" diye bağırdı, bir de Nick gibi, "AH!" diye bağırıyordu ondan daha çok nefret edebilirdim. Alına götürdüğü elinden tutup onu kalabalığın arasında sürüklerken rehine almış fırtına birliği gibiydim. Fransız öpücüklerinin arasında hafifçe açtıkları gözleriyle bizim gidişimizi izleyen Dev ile Hunter'a veda etmekle uğraşmadım.

Dışarı çıkıp da yeniden nefes alabilip serin bahar havasını hissedebilince nefretten çok yorgunluk ağır bastı. Dışarıda sadece Tris, ben ve duvara yaslanmış sigara içenler vardı ve Lars L.'nin duvarlarda gümleyen bası ve sokakta korna çalan taksiler dışında etraf sessizdi. Sonunda kendi sesimi duyabildim; Tris'e, "Neden?" diyordum ama aslında, "NEDEN?" diye bağıırıyordum çünkü kulaklarım henüz daha düşük desibele alışmamıştı. Boğucu kulüpten, utancımı ve pişmanlığımı mutlaka bilen içerideki bir sürü insandan uzaklaşınca nabzım şimdiden yavaşlamaya, sakinleşmeye başlamıştı.

Nick'e açılammamın sebebi Tris'ti ve nedenini bilmek istiyordum.

Tris binanın duvarına yaslanıp gözlerini ovdu. "Çok yorgunum," dedi. "Ve bağırmana gerek yok." Caroline haklıydı, bu kız kesinlikle suni deri kullanıyordu, aksi takdirde gerçek deri etekle duvarda poposunu kaydırıp yere oturamazdı.

Yanına oturdum. "Neden?" diye sordum tekrar. "Nick mi?" diye sorunca, "Evet," dedim.

Uyuyacakmış gibi görünüyordu. Gözlerini kırıştırdı, kulübün sınırları dışında neredeyse sevilebilir biri gibi duruyordu. Tris böyleydi işte. Sizi karakterinin en sinir bozucu uç noktalarına götürürdü, ardından son anda neredeyse rahatlatıcı bir varlığa U dönüşü yapardı.

Caroline'le onu izci kulübünden beri tanıyorduk ama liseye geçinceye dek sinir bozucu olmamıştı. Quaker'lar Caroline'i hoş gördükten ve ben üçüncü ve son sınıfta Friends Country Day'den ayrılıp Caroline'in peşinden Sacred Heart'a gittikten sonra bile. Tris onun okuluna gidişimizi kendisine benzer tiplerin gelmesi olarak görmüş ve Manhattan müzik çevremize girmek isteyerek peşimizden ayrılmamıştı. Caroline'le her zaman katı bir İki Kişilik Çete kuralımız olduğunu anlamıyordu. Tris aynı tür müzikten hoşlandığımız ve okuldaki hiç kimse onu kabullenmediği için Caroline ve benim gibi bir ucube olduğunu düşünüyordu. Ara sıra onun İki Buçuk olmasına izin veriyorduk; kulübe gideceğimiz zaman onu da dahil ettiğimizde bazen kendini rezil etse de -deli gibi dans eder, şarkı söylerken detone olurdu- iyi müzik gruplarını bilirdi. Fakat Tris'le Starbucks'ta yalnız kalırsanız normal, en azından tahammül edilebilir olurdu: Bağırarak gülmez, fazla çabalamazdı. Benim negatif sonuç veren çubukla gelen kurtarıcımdı.

Ondan nefret etmek istiyor ama yapamıyordum.

Bir gözünü açıp bana baktı. “Onunla çıkıyor musun? Ondan hoşlanıyor musun?”

“Evet,” dedim çünkü yalan söylemek istemiyordum, ardından, “Pek değil,” diye düzelttim çünkü yalan söylemek istemiyordum ve son olarak, “Hayır,” dedim çünkü yalan söylemek istemiyordum. Nick bir anda keşfettiğim, sonra da istediğimi keşfettiğim –bir kere tadını aldıktan sonra arzuladığımı– ayrı bir olay, ayrı bir insandı ama yenilgiyi kabul etmek zorundaydım çünkü bu gece belli ki bir kazaydı. Kalbim gerçek anlamda acıyordu ve bu söz yalan değildi; istemek, arzulamak ve inanmakla geçen beklenmedik, kısa bir sürenin sonunda sahip olamamaktan acıyordu. Kimi kandırıyordum ki? Nick’in sahip olduğunu bildiğimi bile bilmediği en iyi yanları –şarkı sözleri, şarkı listeleri, sadakat–, hepsi Tris’e adanmıştı.

“Ona benden bahsettin mi?” diye sordu Tris. Okulda, kantinde tatlı Katolik kızlar ekoseli domino taşları gibi masalara dizilirlerdi ve sonra pirsing’lerimiz, gotik renklerimiz, Caroline ve Tris’in (benim değil) iki beden küçük aldığı bluzlarımızla içeri girerdik ve Tris çıktığı erkeklerden, girdiği kulüplerden, sahne arkasına geçişlerinden bahsederek böbürlenirdi çünkü Caroline’i etkilemek istiyordu. Sadece ikimiz kaldığımız zamanlardaysa bana Nick’in kendisi için yaptığı şarkı listelerini, yazdığı şarkıları ve yazmasına yardım ettiği FIT makalelerini gösterirdi.

“Hayır, ona söylemedim,” dedim. Söylemediğime memnundum. Onu tanımaya çalışırken onun benim hakkımda tek bildiği şeyin Tris’le tanışıklığım olmasını istemiyordum. “Bunu neden yaptın?” Hangi *nedeni* bilmek istediğimi bilmiyordum: onu neden aldattığını mı yoksa onu neden terk ettiğini mi.

“Karnım aç,” dedi Tris. “Benim de,” diyerek ona katıldım. Ayağa kalktı. Kalkmama yardım etmek için uzattığı elini tuttum ve bunun artık tutuklu değiş tokuşu olduğunu düşünmüyordum.

Sokağın karşısında yirmi dört saat açık olan Kore marketine yürüdük ve ilkel bir içgüdüyle hareket ediyormuşuz gibi ikimiz de kurabiye bölümüne gittik. O bir paket Chips Ahoy açtı, ben de bir paket Oreo açtım ve reyonlar arasında yürürken marketin sahibi, “Onların parasını ödemeniz gerek!” diye bağırdı. Tris’le aynı anda, “BİLİYORUZ!” dedik.

Kurabiyelerin olduğu vitrine doğru eğilip konuştu. “Şöyle bir şey. Nick’le tanıştım. Onu istedim ve elde ettim ama o bırakmak istemedi ve inanılmaz iyi bir çocuk olduğu için onu bırakamadım. Hayatımda başkaları olmasına rağmen.” Başparmağını ağzına sokup dişlerinin arasına sıkışmış çikolata parçasını çıkardı. “Ama sonra iş öyle bir noktaya vardı ki geleceğimiz olduğunu düşünerek bana göre üniversite tercihleri yapmaya başladı. Sırf bana yakın olabilmek için harika okulları reddetmeye hazırdı ve ben bu olamaz, bunu yapamaz diye düşünüyordum. ‘Seni seviyorum,’ demişti ama ben aynı duyguyu hissetmiyordum. Bunu söyleyip de karşındakinin söylememesinin berbat bir şey olduğunu biliyorum ama artık onu özgür bırakmanın vakti gelmiş gibi hissettim böylece başka birini, ona aynı karşılık verecek birini bulabilirdi çünkü biri ona bunu *söylemeli*. Sahip olmadığı bir şeye sahip olduğuna inandırırsam sonradan daha çok acı vereceğine karar verdim, bu yüzden acımasız olan yolu tercih ettim. Ona, ‘Seni seviyorum,’ demedim. ‘Bitti,’ dedim. On sekiz yaşındayım. Üniversite için şehre taşınıp hayatıma başlayacağım. Eğlenmek istiyorum. Bağlanmak ve ‘Seni seviyorum’ demek istemiyorum.”

Duraksayıp ağzına bir cips daha attı. Yuttuktan sonra, "Çok mu derin oldu?" dedi.

Nietzsche Tris doğru bir noktaya parmak basmış olabilirdi. Tal beni sevdiğini söyleyip durmuştu ama birine bunu söyleyip sonra da yatakta yeterince deneyimli olmadığını, öğrenmek için kitap ya da bir şeyler okumasını veya kırk yılda bir en yakın arkadaşı gibi seksi görünmek için koyu kırmızı ruj sürüp dar etek giymesini söylemezsiniz. Tal bana yalan söylememiş olsaydı şu an geleceği olmayan, sahte tanrının sahte hayaline inanacak kadar korkak bir ezik olmazdım. Tal'i sevmek şöyle dursun, ondan hoşlandığımdan bile emin değildim, ayrıca Filistinlilerin kendilerine ait devletleri olması gerektiğine inanıyordum.

Hayatımda ilk kez söyleyecek sözüm yoktu. Beş dakikadan kısa süre içinde on üçüncü Oreo'mu yedim. Konuştuğumda ise Tris'in arkasındaki ve benim önümdeki güvenlik aynasından Oreo parçaları yüzünden ağzımın simsiyah olduğunu gördüm. "Ona sebebini söylemek zorundasın, Tris. Bilmeyi hak ediyor. Öğrenene kadar arızalı biri olacak."

Bu durumda Nick benim rehabilitasyon programımdan geçmeyecekti. Sorun değildi. Bir gün bir kıza, doğru kıza sahip olacak ve mükemmel bir erkek arkadaş olacaktı. Şanslı bir kızın hayatının aşkı olacaktı ve belki bu epik gecenin ardından biraz uyursam Tris onu gerçek anlamda özgür bıraktıktan sonra o ve yakalamayı beklediği geleceği adına mutlu olurdum. Onun hayatında "dipnot" randevusundan başka bir şey olmayacaktım. Önümde beni bekleyen ömür boyu yalnızlık vardı. Bu da sorun değildi. Soğuk kızlara göre de bir sürü kariyer seçeneği vardı. Kendimi hayır işlerine adayabilirdim. BM'de bir yardımsever olurdum (hey, Tal, ben Birleşmiş Milletler'e de inanıyorum, seni pislik). İki yıllık Katolik okulu eğitimim vardı. İnanma-

mama rağmen rahibe olabiliyordum. Nick'in benimleyken yaptığı gibi numara yapmayı öğrenirdim. Açlıktan kırılan milletlerden savaşta zarar görmüş ölü bölgelere kadar her yerde merhamete, iyiliğe, her zaman prezervatif kullanmaya dair vaaz verirdim. Diğer rahibeleri öpen bir rahibe olma olasılığım vardı –yaz kampından Becca Weiner'ı arayıp biraz hareket isteyip istemediğini öğrenebilirdim– ama bundan birkaç yüzyıl sonra post-apokaliptik papa beni aziz ilan edip etmeyeceğine karar verirken bu uygunsuzlukları görmezden gelerek, “Aziz Norah zor durumdaydı, hepimizin başına gelir,” diyecekti. Ben de cennet-cehennem boyutunda, muhtemelen merkezim olan Kuzey Kutup Dairesi'ne yakın bir yerde süzülecek, böylesine kutsal bir insana dönüşmemin sebebinin bu gece olduğunu bilecektim. Aslında Nick'e teşekkür etmem gerekiyordu, ondan nefret etmemeliydim.

“Onun montunu giymişsin,” dedi Tris. “Benim giymeme hiç izin vermezdi.”

Cennet-cehennem gecesi yaşamamın sebebi Tris'in davranışları olduğu için Oreo'larımı ödemesine izin vermekte bir sakınca görmedim. Onu tezgâhta cüzdanını ararken bıraktım. Eve gitmeye hazırdım. Kendi yatağında uyuyup ertesi sabah uyanıp bir hayat planı yapmaya ve Caroline'in yardım alması hakkında ailemle konuşmaya hazırdım. Çünkü birlikte vakit geçirme konusunda Tris'in Caroline'den daha havalı ve daha az korkutucu olduğu bir noktaya geldiysek belli ki çözmemiz gereken büyük bir sorun vardı.

Kapıya yöneldim ama azizlere özgü son bir bilge söz söylemeden gitmedim. “Bir sonraki sefer daha dikkatli ol,” dedim.

Cüzdanını arama işinden başını kaldırmadan yapay elmaslı sarı-siyah renklere oje sürdüğü Jersey sürtüğü ortaparmağını kaldırdı. "Tamam," diye seslendi.

Taksiyle eve gitmeme yetecek kadar param vardı ve şoför Jersey'ye gitme ücretiyle ilgili canımı sıkmaya kalkarsa kendini becerebilirdi. Sokakta taksi ararken marketin dışındaki telefon kulübesine yaslanmış Nick'i gördüm.

Daha fazla ne nefret edecek ne utanacak ne de pişman olacaktım. Bunlar için fazla yorgun, fazla tükenmiş ve fazla yenilenmişim.

Yanına gittim. Baba, Oğul ve Kutsal Norah adına alnına, göğsüne ve kalbinin iki yanına dokunarak üstünde istavroz çıkardım. Ardından son bir kez Nick'in yanağını okşadım çünkü son bir dokunuş istiyordum. Bunu hak ediyordum. "Affedildin," dedim.

Uzaklaşırken taksiye ıslık çalmak için serçe ve işaretparmağımı ağızıma yerleştirdim. Neredeyse sabah vakti, büyük ve kötü Aşağı Manhattan'da bir başımaydım ama omuzlarımın üzerindeki kutsal Salvatore kefeni beni koruyordu.

Nick'in montu bende kalacaktı.

11. NICK

Lanet olsun ona.

O taksiye bindiği için lanet olsun. Kafamı karıştırdığı için lanet olsun. Ne istediğini bilmediği için lanet olsun. Beni buna sürüklediği için lanet olsun. Bu kadar harika öpüştüğü için lanet olsun. En sevdiğim grubu mahvettiği için lanet olsun. Gitmeden önce bana doğru düzgün bir şey söylemediği için lanet olsun. El sallamadığı için lanet olsun. Beni umutlandırdığı için lanet olsun. Umutlarımı boşa çıkardığı için lanet olsun. Benim montumla gittiği için lanet olsun.

Bana lanet olsun.

Kendimi hep böyle durumlara soktuğum için lanet olsun. Umursadığım için lanet olsun. Onun kalmasını sağlayacak kelimeleri bilmediğim için lanet olsun. Ne istediğimi *bilmediğim* için lanet olsun. Tereddüt ettiğim için lanet olsun. Öpmesine anında karşılık vermediğim için lanet olsun. Umutlandığım için lanet olsun. Daha gerçekçi umutlara kapılmadığım için lanet olsun. Ona montumu verdiğim için lanet olsun.

Lanet olsun.

Soyunma odasında sanki suratım bana zihnimin bilmediği cevapları bir anda söyleyecekmiş gibi aynaya bakarak fazladan iki dakika daha kalmasaydım... Kulübün içindeki gelişigüzel insan labirentinin içinde sıkışıp kalmaktansa kalabalığı yarabilseydim... Onu kapıdan çıkmadan önce markette görmüş olsaydım... Tüm bunları yapabilseydim kaçınılmaz, tüm gücüyle gelen perişanlığı önleyebilir miydim? Gururum beni yüzüstü bıraktı, acım beni yüzüstü bıraktı ve umutlarıma karşı birlik olup Norah'nın gitmesine izin verdiler.

Kulübe tek başıma dönmek yenilgi anlamına geliyordu. Dışarıda durup taksisinin stop lambalarına bakmak yenilgi anlamına geliyordu. Eve gidip uyumak yenilgi anlamına geliyordu. Kaldırıma oturup taşlara bakmak yenilgi anlamına geliyordu ama bu en yakın yenilgiydi, bu yüzden oturup kaldırımın kenarını izlemeye başladım. Ayak hizasına indim, olmam gereken yer tam olarak burasıydı. Utançtan yerin dibine girmiş, ezilmiştim. Tekmeleyin beni, tekmeleyin. Ludlow Caddesi'nde olduğum için üzerimden geçen ayakkabılar modern ile porno arasındaydı. Neon renklerde spor ayakkabılar, seksi topuklu ayakkabılar, erkekler ve kadınlar için sivri burunlu botlar. Gitarım yanımda olsaydı biraz bozukluk kazanabilirdim. Fakat yanımda olan tek şey kafamın içinde birbirine çarpan şarkılardı. Hepsi hüznünlüydü. Hepsi acımasızdı. Ve sahip olduğum tek şey onlardı.

Onun gitmesine izin vermemiştim. Kendisi gitmişti. Benim suçum değildi.

Bunu o yapmıştı.

Yapmayabilirdi.

Bu his o kadar tanıdıktı ki.

Neden uğraşıyorduk ki? Kendimizi böylesine kolay bir hasara neden bu kadar açıyorduk? Tüm bunlar yalnızlıktan mıydı? Korkudan mıydı? Yoksa birine ait olmanın verdiği o uyuşturucu anları deneyimlemek için miydi? Norah, bunun beni dans pistine sürüklemen kadar kolay olduğunu bilmiyor muydun? Beni o noktaya getirmek için benimle öpüşmek zorunda değildin. Bunu artık biliyordum. Artık söyleyebiliyordum ve artık sen yoktun.

Benim suçumdu, değil mi?

Lanet olsun.

Meraklara lanet olsun. Çabalamaya lanet olsun. İki insanın ideal bire dönüşebileceği inancına lanet olsun. Çaresizliğe lanet olsun. Muhtemelen asla olmayacak bir şeyi beklemeye lanet olsun.

“Ah, Nick... ne yaptı sana?”

Pembe Panter pembesi, burnu açık topuklular. Başımı kaldırdım. Komikti çünkü Tris’in tepemde dikilmiş, anlayışlı bir ifadeyle bana baktığına yemin edebilirdim. Televizyon programlarında ölü annenin arada bir konuşmak için geri dönmesi gibiydi. İmkânsızdı ama tam da onu en çok beklediğiniz anda gelirdi.

“Tris,” dedim çünkü söyleyecek başka bir şey bulamadım.

Tris başını iki yana salladı, kaldırımında bir yerin tozunu silkeleyip yanıma oturdu.

“Norah nerede?” diye sordu.

Omuz silktim. “Muhtemelen Lincoln Tüneli’nin dörtte üçünü gitmiştir.”

“Hiç yapamıyor,” diyen Tris bir sigara çıkardı ve yakmam için çakmağını bana uzattı. “Asla. Onu bir noktaya koysan noktanın orada olduğunu kabul etmeyi reddeder. Bir keresinde

çıplak yüzecektik. Büyük bir şey değildi, hepimizin evinde havuz vardı. Nasıl bir şey olduğunu biliyorduk. Ama Norah'nın bunu asla yapmayacağını hemen anladım. Hoşlandığı çocuk –galiba Andy Biggs'ti– orada olacaktı ve Norah kendisini öyle görmesini istemiyordu. Ama itiraz etti mi? Hayır. Tartışma çıkardı mı? Hayır. Bize geldi, bir süre DJ'lik yaptı ve soyunup suya girme vakti geldiğinde ortadan kayboldu. Tek kelime etmeden üç kilometre uzaktaki evine yürüyerek gitti. Ertesi gün hasta numarası bile yapmadı. Açıklama girişiminde bulunmadı bile.”

Dört haftada bana bu kadar çok şey söylememişti. Hayır, daha fazlaydı. Çünkü sona doğru tüm kelimeler gitmeye başlamıştı. Gecenin sonunda kilit altına alınmak zorunda olanlar dışında.

Ona dokunup dokunamayacağımı bilmiyordum. İki-üç santimlik mesafeyi aşıp elimi koluna koyup koyamayacağımı. Bunu yeniden hissedip hissedemeyeceğimi. Geçmiş gibi mi yoksa farklı bir zaman gibi mi geleceğini.

“Yapma,” dedi Tris. “Bana dalma, Nick. Yoksa buradan, Norah'dan daha hızlı ayrılırım. Anladın mı?”

Başımı onaylarcasına salladım. Tenine bakmamaya çalıştım.

“Güzel.” Sigarasının dumanını üfledi. “Bizim hakkımızda konuşmak istemiyorum,” dedi.

Hiç istemedin ki zaten, diye düşündüm.

Biri sizden ayrıldığında güzelliği –sizi öylesine tatmin eden güzelliği– aniden haksızlık gibi gelir. Şu an Tris'in olduğu gibi. Sokak lambasının ışığını öyle bir ayarlamıştı ki gölgesi tam olarak doğru bir biçimde üzerine vuruyordu.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Sigarasından bir nefes çekti. O sinemasaldı, bense sitcom'dum. Sessizlik onu hiç rahatsız etmezken beni deliye döndürüyordu. Ben de yapmamaya

hep yemin ettiğim ve kendimi her zaman yaparken bulduğum şeyi yaptım. “Seni özledim,” deyiverdim. Bana bile boş geldi. Sanki doğru insana söylememiştim.

“Yeniden başlama,” dedi Tris ama sesinde beklediğim öfke yoktu. “Bu benim aynı şekilde hissetmiyor olmamdan başka bir şey kanıtlamıyor.” Sigarasından bir nefes daha aldı ve başını kulübe doğru çevirdi. “Bu gece harikalar, değil mi? Bu kadar başarının onları bitireceğini düşünüyordum ama yanılmışım. Şansım varken Owen O.’yla yatmalıydım. Böylece onu kapacak olan bir gençlik filmi yıldızına bir adım daha yaklaşmış olurum. Umarım kızlarına meyve adı vermezler.”

“April,” dedim.

“Ne?”

“April. Kızımıza April adını vermek istediğini söylemiştin.”

Tris bana sorarcasına baktı. “Öyle mi? Bunu hatırlaman tatlı mı yoksa korkutucu mu, bilmiyorum.”

“Tatlı ve korkutucu senin için aynı şey değil mi?” diye sorma cesaretini gösterdim.

Bu yorumuma hafifçe gülümseyip başını onaylarcasına salladı. “Belki. Üzgünüm.”

“Üzgün müsün?”

“Evet. Üzgünüm.”

Sigarasından bir nefes aldı ve bana değil, sokağın karşısında yürüyen punk’çılara baktı.

“Tris, ben...”

“Ondan hoşlanıyor musun?”

“Ne?”

“Norah. Ondan hoşlanıyor musun?”

“Kafanı delicesine karıştıran birinden hoşlanabilir misin?”

“Sürekli.”

“Ben kafanı mı karıştırdım?”

Bu yalnızca bir soruydu ama Tris bu kez sinirlendi, sigarasını üzerime silkti ve küller üzerime yayıldı.

“Kes sesini, tamam mı?” dedi. “Yeter artık. YETER. Evet, kafamı karıştırdın. Çünkü beni bırakmamakla kalmayıp bir de tutunduğun şeyin *orada bile olmadığını* fark etmedin. Canını acıttığımı mı düşünüyorsun? Çok daha fazla acıtabilirdim.”

“Nasıl?” diye sordum.

“*Doğruyu söyleyerek*, Nick. Anlayacağını sanmıştım. Çözeceğini sanmıştım. Bu kadar kör olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ve evet, karşına çıkıp söyleyebilirdim ama sen o kadar hassastın ki bunu asla yapamazdım. Sonra sana zaten yine de acı verdim. Ama lanet olsun, Nick, acı çekmen *gerekiyordu*. Gerçeğin yüzüne çarpılması *gerekiyordu*.”

“Çarpmaktan çok bıçaklamak gibiydi,” dedim, sırf bilsin diye.

“Benim için çarpmaktı,” diye karşılık verdi Tris. “Ama neyse. Bizim konumuz kapandı. Sen ve Norah konusu ise kapanmadı. Sana bedavadan tavsiye vereyim. Norah kesinlikle kaçan bir tip; her seferinde tek kelime etmeden kaçacak. Ama şöyle bir şey var: Sen kaçmıyorsun. Derinlerinde Norah’nın da kaçmak istediğini sanmıyorum. Sadece öyle yapmak zorunda olduğunu hissediyor. Muhtemelen biraz da moda anlayışı olmayan sinir bozucu, şımarık bir ukala olduğu için. Biraz da insan olduğu için.”

Mantıklı konuşuyordu ve bu da azarlama gibi geliyordu. *Neden birlikte olduğumuz zamanlarda hiç böyle sohbetlerimiz olmadı?* diye düşündüm. Sonra yaptığım şeyin farkına vardım: *Birlikte olduğumuz zamanları* ayrı, neredeyse uzakta bir yer

haline getirmiştim. Canım hâlâ acıyordu ama bunu giderme ihtiyacını daha az duyuyordum.

“Bu gecelik seninle işim bitti,” dedi Tris ayağa kalkarak. “Perişan kızı bul ve birlikte perişan çocuklar yapın. Onlara meyve ya da ay isimleri vermeyin. Orijinal olun ve çocuk isimleri koyun.”

“Ama o gitti,” dedim.

Tris homurdandı. “Nick, Norah *gitmedi*. Bir yerde olduğu aşıkâr. Tek yapman gereken nerede olduğunu bulmak.”

“Fikrin var mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Tris ve hayatımdan bir kez daha gitti. “Tek başınasın.”

Gitmesine izin verdim. Açık kapıdan gümbür gümbür gelen müziğe girmesini izledim.

Sonra kaldırıma yeniden baktım ve olasılıkları planlamaya çalıştım.

12. NORA

Karnım hâlâ açtı.

Ayrıca hâlâ yorgundum ve gelecekteki azize yaşamıma hâlâ biraz sıcak bakıyordum ama yine de... İçimi kemiriyordu. Takside yediğim bayat Oreo'nun kurabiye kısmı kıtır kıtır değil, hamur gibiydi ve ortası neredeyse jelatine benziyordu –oda sıcaklığında kalmış dondurmalı sandviç gibiydi–, yani hari-kaydı ama açlığını bastırmanın yanına bile yaklaşmıyordu. İçimi kemirme olayı karnımdan mı yoksa daha önce o bölgenin yakınında olan ve Nick'in dokunuşuyla esrarengiz bir şekilde eriyen buzullardan mı geliyordu, bilmiyordum.

“Gidecek miyiz?” diye sordu taksi şoförü. Nereye gitmek istediğime karar verene kadar Houston ve Batı Broadway'deki trafik ışıkları beş defa değişmişti. Şoför kararsızlığıma katlanıyordu çünkü beni Jersey'ye götürmemesi ve şehirden çıkma konusunda biraz daha sinirimi bozarsa resmi yollardan şikâyet başvurusu yapacağıma dair tehdidimi uygulamamamı umuyordu.

“Nereye, hanımefendi?”

BİLMİYORDUM Kİ!

Yalnızca iki tane mantıklı düşünceye sahiptim: (1) O Kore marketinden biraz daha bayat Oreo almak istiyordum ve (2) Aptal bir çocuğun Where's Fluffy'yi sevmememe sebep olmasını istemiyordum. Grupla ilgili son anım olan, en sevdiğim Fluffy şarkısı eşcinsel haklarına dair marş sayılan "Lezbiyen Kucak Dansı"nı hafızamdan silmem gerekiyordu çünkü onlar şarkıyı söylerken çok zeki olduğumdan kucak dansı yapmak için Nick'i elinden tutup götürmüştüm. O kulübe geri dönmeliydim.

"Ludlow'a dönelim," dedim şoföre.

Nick'le çok mu ileri gitmiştim yoksa yeterince ileri gitmemiş miydim? Veya yalnızca çekici olmayan biri miydim? Daha dolgun ve sıkı göğüsler için vitamin desteğiyle ilgili istenmeyen reklamları e-postamdan silmemeliydim. Benimkiler Caroline ve Tris'inkilerden daha büyüktü ama yanlış yöne bakıyorlardı: yukarı ve içe değil, aşağı ve dışarı. Sanırım artık uyanıp bir değişikliğe ihtiyacım olabileceği gerçeğini kabullenmemin vakti gelmişti.

Şoför iç geçirip başını iki yana salladı, ardından boş boş durduğumuz dört şeritli yolun yasak olan bir yerinden U dönüşü yaptı. Belki de fikrimi yeniden değiştirirsem beni duymamak için radyonun sesini açtı. Kazakistan futbol takımında ikinci sınıf bir oyuncu olan biri ne olmuştu da Manhattan'da gece vardiyası yapıp taksilerin tek radyo kanalı olduğunu düşündüğüm 1010 WINS (sürekli depresif haberler olurdu) yerine Z100 kanalını dinliyordu, bilmiyordum. Herkesin bir hikâyesi vardı.

Pop kanalında Britney'nin zehirli olmaya dair eski bir şarkısı çaldı. Fluffy konserinde onu dolaba tıktığım için Nick benim de zehirli olduğumu düşünüyor olmalıydı. Odadan çıkarken ya

da bu taksiye binmek için yanından ayrılırken beni durdurmaya çalışmamıştı. El bile sallamamıştı.

Taksi Bowery'den ilerleyip Nick'in beş dakikalığına kız arkadaşı olmamı teklif ettiği, sonra kendisinden hoşlanmamı sağladığı, ardından gözlerime bakıp o büyülü sözleri –SİK-BOK-PENİS– insan içinde söyleyerek bana ona hamle yapmaktan başka seçenek bırakmadığı kulübün önünden geçiyordu. O beş dakika sona erdikten çok sonra Where's Fluffy konserinde Çatlak Lou'yu gördüğümü hatırladım. Lou dışarıya ancak kulübünü başka birine bıraktıysa çıkardı...

“DUR!” diye bağırdım şoföre, müziği bastırarak. Olmam gereken yere çoktan gelmiştim.

Şoför frene o kadar sert bastı ki kurabiyelerim elimden fırladı. Ani frenle Oreo paketim yere düştü. Taksi durdu, Kazak poster kralı plastik bölmenin diğer tarafından bana dönüp bağırdı: “NE İSTİYORSUNUZ, HANIMEFENDİ? DERDİNİZ NE?”

Tal sokağın karşısında kulüpte kalan son insanları çıkarıyor, amcasının mekânını kapatıyordu. Tal her zamanki konser sonrası halindeydi, gömleğini çıkarmış, kaldırımı süpürüyordu. Tal'in aşırı kaslı, aşırı cılız, aşırı vegan göğsünü hatırladım. Ellerimi Nick'in göğsüne koyduğumu hatırladım. Nick'e dokunmak hoşuma gitmişti. Tutacak bir şey vardı. Ona daha fazla dokunmak istiyordum.

Derdimin ne olduğunu bilmiyorum, şoför. Ama kaderimde hayatımı yalnız geçirmek varsa son bir patlama yaşamama izin veren bir kural yok muydu? Son bir seks?

Bu son çağrının peşinden gitmek için üç defa taksiden inmeye yeltendim. Kapı koluna uzanıp cüzdanımdaki parayı saydım. Üçünde de durup oturmaya devam ettim.

“Ne yapacaksın? İnecek misin, kalacak mısın?” diye sordu taksi şoförü.

Britney’nin şarkısının sonuna doğru zihnimde The Clash’in, *Kalmalı mıyım yoksa gitmeli mi?* şarkı sözleri inliyordu.

Tüm bu sesler varken düşünemiyordum! Şoförü tersledim: “Bir Rahat Ver Bana, Adi Herif.” Eminim tam şu anda Where’s Fluffy bu şarkıyı söylüyordu. Kaçırmam çok kötü olmuştu. Nick’in hatasıydı.

Şoför aniden bana döndü. “Burada oturup nereye gitmek istediğine karar mı vermek istiyorsun? Umurumda değil. Senin paran.” Hâlâ çalışan taksimetreyi gösterdi. Zaman beni hep yeniyordu. “Ama sana beş kızıma da büyüdüklerinde söylediğim şeyi söyleyeyim: Bir beyefendiyle konuşuyorsun, *The Sopranos*’un yönetmeniyle değil. Konuşmana dikkat et, yoksa taksiden in.”

“Tamam,” dedim. “Özür dilerim.” İyi bir babaydı, eminim. Eminim, kızları onun en sevdiği Kazakistan yemeklerini yapıyorlar ve düzenli prostat kontrolüne gitmesi için başının etini yiyorlardı. “Ama en azından kanalı değiştirebilir misiniz?”

“Anlaştık,” dedi. Bir sonraki kanalda Patsy Cline’in “I Fall to Pieces” şarkısı çalıyordu. Ağlamaktan başka seçeneğim yoktu. Şoför bana önden bir kutu mendil uzattı. “Anlatmak ister misin?”

“Erkekler aptal,” dedim burnumu çekerek. Ben Şizofren gezegeninden gelen berbat bir sürtüksem bunun sebebi erkeklerin beni böyle yapmasıydı. “Umarım beş kızının onlarla çıkmalarına izin vermezsin.”

“Vermemeye çalışıyorum,” diye güldü adam. “Çalışıyorum.”

Bir başka kenarda dururken farlarını kapamasını istedim. Tal’la konuşup konuşmamaya karar vermeden önce düşünmek

istiyordum ve ben daha karar vermeden Tal'ın beni takside görmesini istemiyordum.

Tal'ı son gördüğümde de Lou'nun kulübündeydik. O Columbia'dan ayrılıp kibutza gitmeden hemen önceydi. Bir konser sonrası arka koridordaydık. Kulüp odası boş ve karanlıktı; bira, idrar ve sigara kokuyordu; şişeler, bardaklar, tişörtler ve dans pistinin birikmiş enerjisiyle dağınıktı. Tal tepemde dikiliyordu –fazla uzundu, neredeyse 1.93'tü– ve dudaklarıma değebilmek için eğilmesi gerekiyordu. Islak, kaba saba öpüşüyordu. Eskiden bu düşüncemin doğru olduğundan şüphelenirdim ama kıyaslayabileceğim fazla kişi yoktu. “Norah,” diye fısıldamıştı ve duyduğum bu ses İsrail aksanlıydı. Diğer klasik kelimesi olan “bebeğim”i ise genellikle Amerikan aksanıyla söylerdi. On altı yaşımıdayken İsrail aksanıyla, “Norah,” demesi bana seksi, heyecan verici gelirdi ama on sekiz yaşında daha farklı duyuyordum: kulak tırmalayıcı, çirkin, boğazında balgam varmış gibiydi.

Kulübün dışında iki erkek Caroline için kavga ediyordu ve sanırım o zamanlar Tris, Nick'le birlikteydi çünkü ben yapacak başka bir şeyim olmadan Tal'la yalnızdım. Beşinci ve sözde son ayrılığımızdan kısa süre sonraydı ve tek istediğim Tal'ın susup işimize bakmamızdı. Tal genelde benimle seks yapmaktansa yurt odasında *Forward* okuyarak mastürbasyon yapmayı tercih ederdi, bu yüzden kulübün arka tarafında bu, onun için bir rüya gibi olmalıydı. Hiçbir karşılık beklemeden onun için uğraşıyordum. Buna izin verdiği, benimle konuşmadığı ya da bana dokunmadığı için memnundu.

O zamanlar ruhum ölüydü, elime yaptığım hareketten kramp girmişti. Koridordan Lou'nun odasına girerken Tal itiraz etmedi. Nereye girdiğimi biliyordu. Boşalmadan önce bekletil-

meyi severdi. Lou'nun ofisinde el kremi buldum. Başladığım şeyi bitirmeyi planlamıştım ama o andan biraz uzaklaşmak fikrimi değiştirdi. Katı kurallarım olabilirdi çünkü alkol ve sigara içmiyor, uyuşturucu kullanmıyordum ama Tal'la düştüğüm bu yeni seviyeyle kıyaslayınca ne önemi vardı? Tal tuhaf bir tipti; benden hoşlanmıyordu bile. Bunun sebebi soğuk olmam mı yoksa kimyamızın uyuşmaması mıydı, merak ediyordum.

Krem şişesini masaya bırakıp ofisin arka kapısından caddeye çıkmıştım ve o günden sonra Tal'ı ne görmüş ne de ondan haber almıştım, bu geceye kadar. *Ağzı iyi laf yapar ama sahaya gerçekten girdiğinde boş olduğunu anlarsın.* Belki de Tal'ın benimle ilgili Nick'e söylediği yorumuna çok da kızmamalıydım, sonuçta onu ereksiyon halinde bırakmıştım.

Tal'in nasıl olup da yeniden dünyama girdiğini merak ediyordum ama Tal'a bu soruyu –*Manhattan'a neden döndün?*– sormak için taksiden inersen arka koltukta otururken akmasına izin verdiğim zaman ve para daha da boşa gidebilirdi. İnsan buraya neden dönerdi ki? Birkaç kelimeyle cevap verilecek bir soru değildi bu. Fazla büyüktü.

Tal her ne sebepten geldiyse, benim için olmadığından emindim. Ama benim için geldiyse bu benden bile aptal olduğu anlamına gelirdi. Neredeyse mükemmel SAT sonucuna sahip iki kişi, konu birbirleri olduğunda nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Patsy'nin şarkısı bitti ve şimdi benimle alay etme sırası Merle Haggard'daydı. Babamın en sevdiği şarkısı "Always Wanting You" çalıyordu. Alaycı, kederli Merle onun aşkını hep istemesi ama asla sahip olamaması ve ertesi gün onu görmenin ne kadar zor olacağı çünkü onu yeniden isteyeceği hakkında şarkı söylüyordu. Kaderine mahkûmdu.

Nick'le o odada kalabilseydim istemenin yeni seviyelerini ve Tal'in bana asla ilham vermediği yeni hareketler bulurdum. Tal'la beraberken hareket her zaman Yukarı/Aşağı ya da İçeri/Dışarıydı. Nick şimdi beni duvara yapıştırırsa Tal'la hiç olmadığım kadar yaratıcı olurum. Çekmek yerine okşardım, ovar, kavrar, sürtünür tek el yerine iki elimi kullanır, tırnaklarımla hafifçe çizerdim. Belki Nick'in de benimle yaratıcı olmasına izin verirdim. Tris ondan ayrıldığında kalbini kırdığını bildiğini söylemişti ama aynı zamanda ona iyilik de yapmıştı. Tris onu öyle yeteneklerle dünyaya bırakmıştı ki Nick'in gelecekteki kadını, Tris'e teşekkür edebilirdi çünkü Tris onu keşfettiğinde o yeteneklere kesinlikle sahip değildi. Tris'e de Tantrik bilgisine de lanet olsun.

Ertesi gün çoktan olmuştu ve Merle'ün acı-tatlı şarkısını gerçek anlamda hissediyordum. Bunu yapmamalıydım ama yapıyordum. Nick'i hâlâ istiyordum.

Ona güvenmeliydim.

Patsy'nin şarkısının yarattığı ışığın yerini yüzümden akan yaşlar aldı.

Ona lanet olsun. *Bana* lanet osun.

Mutlu son diye bir şey yoktu. Merle Haggard bunu biliyordu ve şimdi ben de biliyordum.

Tamam, istediğim ve *elde edebileceğim* bir şeyi de biliyordum. Tal'in geri dönme döngüsünü kesin olarak bitirmek istiyordum. Belki Nick'i kaybetmiştim. Ama en azından artık biliyordum. Dışarıda Nick'ler vardı.

Ayrıca şu an bir de borş istiyordum. "Farları yeniden açabilir misiniz?" diye sordum şoföre. Ona East Village'da yedi yirmi dört açık olan ve Tris, Caroline ve benim gitmekte anlaştığımız tek yer olan Ukrayna restoranını tarif ettim. Müzik

dinlemek için şehre kendi başımıza gelmeye başladığımızdan beri –artık büyük kızlar olduğumuz için batırabilirdik ama sonunda hallederdik, bu yüzden yasaklar ve eve dönüş saatleri kaldırılmakla kalmayıp yasaklanana kadar ailelerimizin sınırlarını esnetmiştik– en azından kavgayla, başkalarıyla ya da dağıtarak geçirmediğimiz gecelerimizi mükemmel borş yapan ve temiz tuvaletli bu restoranda sonlandırıyorlardık. Üçümüzün bu restorana bir daha gelip gelmeyeceğimizi merak ettim. Yoksa Tal ve benim ya da Nick ile Tris’in dönemi gibi o dönem de sona mı ermişti?

“İyi seçim,” dedi şoför. Camdan Tal’in sokağı süpürmesini izliyordu.

East Village’a kısa süreli yolculuk sırasında kestirmeyi düşündüm ama göğsüm titriyordu. Bu da neydi? Nick’in montunu –yani kendi montumu– giydiğimi unutmuştum. Göğüs cebinden buruşmuş on dolar ve üzerinde Tris’le resimlerinin olduğu küçük, kapaklı telefonu çıkardım. Nick’in cep telefonu kullanan bir tip olduğunu düşünmemiştim ama sonra telefonu ona Noel’de Tris’in verdiğini hatırladım. Bir erkeği göz hapsine aldığında, onunla o moda girdiğinde ciddi olurdu. Tris’in fotoğrafını çıkardım ve taksinin plastik cam bölmesindeki Empire State binası resminin üzerine, bina Tris’e hareket çekiyormuş gibi görünecek şekilde yapıştırdım.

Nick’in telefonunu açmalı mıydım, emin değildim. Ekranda “tHom” yazıyordu.

Ben berbat bir insandım. Kardeşim gibi gördüğüm kızı iki yabancıyla bırakmıştım. Thom ve Scot seri katil olabilirlerdi; New Jersey’li punk rock garaj grubunun Ted Bundy ve Aileen Wuornos’u. Ya Caroline uyanıp beni aradıysa? Tıpkı annesi öldükten ve babası genç bir mankenle birlikte olduktan sonra

gecenin bir yarısı evde tek başına uyanıp korktuğunda çitlerin üzerinden geçerek bizim eve geldiği zamanlar gibi. Hayır, endişelenmemeliydim. İçgüdülerim Nick'in benden hoşlanması konusunda yanılmış olabilirdi ama arkadaşlarının iyi insanlar olduğu doğrudu.

Telefonu açtım. "Thom? Caroline iyi mi?"

"Sonunda!" dedi. "Evet, hâlâ uyuyor. Mutlu görünüyor. Çizgi filmler ve sabah Krispy Kreme yemekle ilgili bir şeyler mırıldanıp duruyor. Ama yarım saattir Nick'e ulaşmaya çalışıyorum. Telefonu duymadınız mı? Scot'la yolda kaybolduk ve şey, mola yerinde biraz dikkatimiz dağıldı ve elimdeki yazı çıktı. 7-Eleven'in otoparkında oturuyoruz. Nerede olduğumuz ya da evine nasıl gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok."

Nerede olduklarını anlamak için Thom'la konuşmaya çalıştım ama kafamı daha da karıştırdı ve ben de kayboldum. Taksici bir kez daha sert fren yaptı. Sanırım St. Marks Place'teydik. "Ver şunu bana," dedi şoför telefonu işaret ederek. Yasalara uyup, araba hareket halindeyken Nick'in telefonunu kullanmaya çalışmaması hoşuma gitti.

Ona telefonu uzattım ve şoför, Thom'la konuşup nerede olduklarını anladı ve Englewood Tepeleri'ndeki evime nasıl gideceklerini tarif etti. "Al, Thom seninle konuşmak istiyor."

"Tekrar selam," dedim Thom'a.

Thom'un güldüğünü duydum. "Ee, nasıl gidiyor? Nick'le geceniz nasıldı? Onu seviyorsun, değil mi?"

"Harikaydı. Evleniyoruz."

"Gerçekten mi? Onunla konuşabilir miyim?"

"Hayır."

"Neden?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum." Telefonu kapadım.

Restorana geldik. “Gelir misin?” diye sordum şoföre. “Borş ve pierogiler benden.”

Bana gülümsedi. Kızlarının, evlerinde çok hoş aile portreleri olmalıydı. “Teşekkür ederim ama ben çalışan bir adamım. Çalışmaya devam etmem gerek. Mendil sende kalsın ama.”

Mendil kutusunu alıp şoföre babamın cüzdanımın gizli bölmesine koyduğu acil durum taksi param olan yüz doları uzattım. Ancak bir şeyler yemeye ve otobüsle Englewood Tepeleri’ne dönmeye yetecek kadar param kalmıştı, bu yüzden otobüs saatleri başlayana kadar restoranda birkaç saat takılmam gerekecekti.

Restoranın girişinde elinde teneke kutu olan deli bir kadın duruyordu. Beni süzüp göğüs bölgemde durdu. “Salvatore seni arıyor,” dedi.

Montun cebindeki buruşturulmuş on doları çıkardım. Nick’in parasını cadının kutusuna bağışladım.

“Hayır, aramıyor,” dedim.

13. NICK

Hayat hayal kırıklığına uğratiyordu. Şarkılarsa her zaman değil.

Kaldırımında oturuyordum. Her şeyi gözden geçiriyordum, hiçbir şey de dahil. Nerede olduğumu, nasıl olduğumu, kim olduğumu, kim olmadığımı...

Gelmeye başladı.

*Lodlow'da
dünya yavaşladı
bilmediğim her şey
yaklaştı*

*Ludlow'da
kaldırımın gölgesi
gitme diye yalvardı
ama sen duymadın.*

Pekâlâ Nick. Daha yüksek sesle.

*OLDUĞUMUZ ŞEY İÇİN KİM ÖZÜR
DİLEYECEK?
BU KADAR YOL ALMIŞKEN KİM BİZİ
YÖNLENDİRECEK?
BU KADAR YOL ALMIŞKEN?
CEVAP VER BANA.
BUNA CEVAP VER.
SORMAYA FAZLASIYLA
KORKTUĞUM
TÜM SORULARA CEVAP VER*

*LUDLOW'DA
BANA ÖĞRETTİN
VE BEN GİTMENE İZİN VERDİM
HATALIYDIK, HATALIYDIK
HATALIYDIK*

*LUDLOW'DA
GERÇEKLERİ GÖSTEREN
BİR GÖLGE VAR
VE BİZ HATALIYDIK, HATALIYDIK
HATALIYDIK*

*BİR DAHA ASLA
HEP BUNU SÖYLEDİM*

*BİR DAHA ASLA
HEP BUNU SÖYLEDİM*

Biraz hafiflet.

*Ludlow'da
gidebileceğimiz yerden
olduğumuz yere atılan
bir taşı sadece*

*Ludlow'da
beni Ludlow'da bul
Ludlow'da
bul beni burada...*

“Dostum! Harikaydı!”

Dev sırtıma vurdu ve yanıma oturdu. Saçları dans etmekten akan terle darmadağındı, ıslaklıktan tişörtü gecenin başında olduğundan daha da dar duruyordu.

“İçeride Where’s Fluffy’yi dinlemiyor musun?”

“Yok. Hava almaya ihtiyacım vardı. En tatlı reşit olmayan queercore grubunun solisti olmak kolay mı sanıyorsun? Bunu sürekli devam ettiremem.”

“Randy nerede?”

“Kim?”

“Randy.”

“Ha?”

“Randy misin?’den Randy? Onunla birlikteydin?”

“Ah! Ted’i diyorsun. Birazdan gelecek. Son şarkıda dans etmek istedi. Çok enerjik, değil mi?”

Dev’in gözlerindeki yaramaz, etkilenmiş parıltıyı görünce başımı onaylarcasına salladım. Bazen sadece yaramaz olur, etkilenmiş olmazdı; işte o zaman diğer çocuğun kalbi için endişe ederdim. Ama Dev çok etkilendiğinde, peşinde olduğu şeyin sadece seks olmadığını bilirdim.

“Tris nerede?” diye sordu.

“İçeride. Neden?”

“Bilmem. Birlikte olursunuz diye düşünmüştüm.”

“Dev... Tris’le ayrılalı dört hafta falan oluyor.”

“Kahretsin! Tamamen unutmuşum. Özür dilerim, dostum.”

“Önemli değil.”

Dev bir an bana baktı, ardından alnına vurdu.

“Bir dakika! Bu gece başka bir kız vardı, değil mi? Sizi gördüm. Elleşiyordunuz.”

“Öyle de denebilir.”

“Dedim zaten!”

“Ne?”

“Denebilirdi, ben de dedim.”

Bu Dev için dâhilik anlamına geliyordu.

Kolunu bana atıp sokuldu. Bunu yapmayı çok severdi ve ben de rahatsız olmazdım. Seksi değil, rahatlatıcıydı.

“Benim zavallı, katı kurallı heteroseksüel çocuğum,” dedi.

“Hiç kimse böyle bir gecede yalnız olmamalı.”

“Ama sen varsın, Dev,” diye karşılık verdim ortamı yumuşatmaya çalışarak.

“Bu doğru. En azından Ted gelinceye kadar.”

“Doğru.”

“Bu neyle ilgili biliyor musun, Nick?”

“Ne neyle ilgili?”

“Bu diyorum, *bu* neyle ilgili.”

“Neymiş?”

“The Beatles.”

“Ne olmuş onlara?”

“Başardılar.”

“Neyi?”

“Her şeyi.”

“Ne demek istiyorsun?”

Dev kolunu çekip benimkinin yanına koydu. Tenlerimiz, terlerimiz birbirine değiyordu. Ardından elimi tutup parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi.

“Bu,” dedi. “Beatles bu yüzden başardı.”

“Anlamıyorum...”

“Diğer gruplar... seks sayesinde. Ya da acı. Ya da bir hayal. Ama Beatles ne yaptığını biliyordu. Beatles'ın bu kadar başarılı olmasının sebebini biliyor musun?”

“Ne?”

“‘I Wanna Hold Your Hand.’ İlk şarkıları. Zekice. Belki de gelmiş geçmiş en zekice şarkı. Çünkü başardılar. Herkes bunu istiyor. 7-24 ıslak seks değil. Yüz yıl süren evlilik değil. Porsche, oral seks ya da milyon dolarlık malikâne değil. Hayır. Elini tutmak istiyorlar. *Saklayamadıkları* öyle bir duyguları var ki... Son elli yılın en başarılı aşk şarkılarının kaynağı ‘I Wanna Hold Your Hand’dir. Her başarılı aşk hikâyesinin dayanılmaz derecede heyecan verici bir el ele tutuşma anı vardır. Güven bana. Bunu çok düşündüm.”

“Elini tutmak istiyorum,” diye tekrarladım.

“Tutuyorsun da, dostum. Tutuyorsun.”

Elimi tutmaya devam ederek gözlerini kapadı. Dev'in solukları bile rock'n'roll'du. Gürültülüydü. Başımı onun başının üzerine eğdim. Bir anlığına orada oturup trafiği izledik.

“Sanırım mahvettim,” dedim.

“Tris'le mi?”

“Hayır. Norah'yla. Tris'le şansım yoktu. Ama bu gece Norah'yla... bir şansımız olabilirdi.”

“Ee?”

“Ne ee?”

“Ne yapacaksın?”

“Bilmem... Somurtacağım?”

“Somurttuğunda aşırı tatlı oluyorsun,” dedi, “ama bu durumda daha aktif bir plan senin avantajına olabilir.”

“Bu uzun cümleleri nereden buluyorsun?” diye sormadan edemedim.

“Aptal çocuk. ‘Cesur davranırsan/senin avantajına olabilir/beni zalim davranmaya sürüklemek/tüm boş sayfaların üstünde.’ Bu şarkıları fonetik olarak öğrendiğimi falan mı sanıyorsun?”

“Benim aşkım varsayımsal değil/ya da senin için fonetik değil/sen de beni sevmezsen/günah sayılabilir,” diye karşılık verdim.

Dev başını onaylarcasına salladı. “Kesinlikle.”

“Bunları nereden buluyoruz,” diye sordum. “Yani tüm bu sözler nereden geliyor? Burada kaldırımda oturuyorum ve bir anda *beliriyorlar*.”

“Belki hep oradalar ve senin onlara anlam kazandırman için biraz hayatını yaşaman gerekiyordur,” dedi Dev.

Biri arkamızdan ıslık çaldı. Dev’le döndük. Ted kulübün önünde duruyor, spot ışığının altında pırlanta gibi parlıyordu. Saygılı bir mesafede duruyordu ama beklediği belliydi.

“Gidip elini tutacak mısınız?” diye sordum Dev’e şakayla karışık.

“Tabii ki,” dedi Dev doğrularak. “Beni yanlış anlama... kesinlikle sevişeceğiz. Ama doğru yaparsak, el ele tutuşmak gibi hissettirecek.”

Ted’in bizi duymuş olması imkânsızdı. Ama Dev yanına gittiğinde Ted avucunu açtı. El ele sokakta yürümelerini izledim. Fark ettiklerini sanmıyordum ama bacakları aynı ritimle

hareket ediyordu. Köşeyi dönmeden önce ikisi de dönüp bana el salladılar.

Bir kez daha tek başımaydım. Mesajlarıma bakmaya karar verdim... ve sadece montumu değil, telefonumu da kaybettiğimi fark ettim. Çok fazla gurur kırıcı şey olmuştu ve içermeye başladım. Ama bu, Ludlow Caddesi'nde sabahın üçünde ankesörlü telefon bulmaya çalışmanın yanında *hiçbir şeydi*. Bir şarküteri-nin köşesinde bir tane bulana dek Houston'a kadar yürüdüm. Ahize yosun tutmuş gibiydi ve çevir sesi Kuzey Dakota'dan geliyordu sanki. İlk üç çeyreklik kabul edilmeden düştü. Aklımı tamamen kaybetmek üzereydim ki sonraki iki çeyrekliği kabul etti ve ses, aramanın başladığını duyabileceğim kadar açıldı.

Norah dördüncü çalışta açtı.

"Sen de kimsin?" diye sordu.

Açacağını biliyordum ama yine de afallamıştım.

"Nick orada mı?" diye sordum sonunda.

"Hayır," dedi. "Ufak bir sorunla baş ediyor. Sesli mesaja düşmesi için tekrar aramak ister misin?"

Elimde değildi. Onunla yeniden sohbet etmeye başlıyordum.

"Ona bir mesaj iletebilir misin?" diye sordum.

"Kaleme ihtiyacım olacak mı? Çünkü öyleyse, hiç de şanslı gününde değilsin."

"Hayır. Ona Norah'nın taksiyle gitmesine izin vererek işleri mahvettiğini söyleyebilir misin?"

Duraksama oldu. "Sen de kimsin?"

"Bir de sonunda o Tris kaltağının zincirlerinden kurtulduğu için çok rahatladığımı iletir misin?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Bir de onunla tekrar konuşmayı deneyecek bile cesaretin yoksa kaldırımda oturup bir kız için şarkı yazmanın yeterli olmadığını iletir misin?"

Bir duraksama daha oldu. “Sen ciddi misin?”

“Neredesin?”

“Veselka. Sen neredesin?”

“Önemi yok,” dedim. “Birazdan Veselka’da olacağım. Bu arada sen mesajımı iletebilir misin?”

Norah cevap veremedi telefonunu kapadı.

14. NORA H

Telefonu karşındakinin yüzüne kapamak çok kabaydı!

Bu konuşmanın gerçekleştiğine inanmayı reddediyordum. O kadar uykum vardı ki halüsinasyon görüyordum.

Ne olur ne olmaz diye tuvalete gidip uyanmak için yüzüme soğuk su çarptım ve çekici bir şekilde dağınık görünsün ama umurumda olduğu için dağıttığım belli olmayacak şekilde parmaklarımı saçımda gezdirdim. Ardından gömleğimin içinden göğüslerimi düzelttim. Salvatore başını çevirdi.

Masaya döndüğümde yemek doluydu: bir kâse sıcak borş (*bubbe*'min⁷ yaptığından daha iyiydi ama bunu ona asla itiraf etmeyecektim), yarım düzine pierogi, biraz sosis vardı. Puf böreği de birazdan gelirdi. Ne diyebilirdim ki, çok çok açtım ve canım fena halde et çekiyordu. Kalanları cadı kadına ya da dışarıdaki herhangi bir evsize verebilirdim.

7 (İbr.) Büyükanne. (ç.n.)

Hapishaneden yeni çıkmışım gibi yemeklere saldırdım. Nefes almak için başımı kaldırabildiğimde sanırım çenemden borş damlıyordu. Nick buradaydı. Vay canına. Merle Haggard'a not: Mucizeler gerçekten de gerçekleşiyordu.

Hâlâ utanıyordum ama aynı zamanda artık yenilendiğimi, BM'de yardımsever olarak çalışacağım kaderimi yazdığımı da hatırlıyordum. Kendimi yalnız ve bekâr bir geleceğe o kadar adamıştım ki onun üzerine atılmamı engelledim. Herhalde o kadar kötü olmazdı. Hiçbir zaman cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapmayacaktım, prezervatifin yırtılmasından bir daha endişe etmeyecektim ve seksin, hatta seksi düşünmenin, istemenin, arzulamanın olmadığı bir hayat muhtemelen aydınlanma yaşamamı sağlayacaktı. Tıpkı Dalai Lama gibi. Yani her şey yolundaydı. Tam bir denge. Nick rahatlayabilirdi. Onu da silip süpürmeyecektim.

Nick başta konuşmadı. Oturup kızarmış ekmeğe tereyağı sürdü ve benim açgözlülüğüme denk olarak hepsini ağzına attı. Çiğnerken, "Kaç kişilik yemek siparişi verdin?" diye sordu. Kolumdan bir yudum alıp geçirdi, ardından son sözlerimi tekrar etti: "Affedildin' mi? Bu ne demek oluyor?" Sesi saldırgandı ama yarı gülümsemesi dudaklarında yerini almıştı.

Somurtmaya kararlıydım ama gerçek şu ki onun her yerini yalamak istiyordum. Burada olduğuna inanamıyordum. Ona gerçekten fena şeyler yapmak istiyordum. Onunla beraber yapmak istiyordum.

Bıkkın konuşmaya çalıştım. "Şu demek oluyor: Biraz tuhaf şartlar altında tanıştık ve birlikte birkaç tuhaf saat geçirdik ama kendimi pislik durumuna düşürmem hemen İyi Çocuk'a dönüşüp aramızdaki her neyse onu daha da zorlamak zorunda

olduğın anlamına gelmiyor. Neyse, birbirimizi tanımıyoruz ve doğru düzgün tanışmadık bile...”

Nick tereyağıyla parlayan elini uzatarak beni susturdu. “Ben Nick,” dedi. “Hoboken adında hareketli, küçük bir mahalle-denim. Bu geceye kadar Where’s Fluffy en sevdiğim gruptu. Şarkı sözleri yazarım. Bir antilop tarafından terk edildim ama atlatmaya çalışıyorum. Peki ya sen?”

Tokalaşırken gülümsememi bastırmaya çalıştım. Ona bunu borçlu değildim. “Ben Norah,” dedim. “Hareketli olmayan Englewood Tepeleri’ndenim. Where’s Fluffy bu geceye kadar benim de en sevdiğim gruptu. Yazılmış şarkı sözlerini severim. Bir antilobu terk ettim ve o da beni terk etti ve bu sonsuz, acınası bir döngüye dönüştü ama ben de atlatıyorum.”

“Selam, Norah,” dedi.

“Selam, Nick,” dedim.

“Montumu geri alabilir miyim?”

“Hayır.” Reddim ve hayır işlerine adanmış bekâr geleceğim için bir ödül hak ediyordum.

“Neden?”

“Çünkü Salvatore bende kalmasını istiyor.”

“Kendisi mi söyledi?”

“Kendisi söyledi.”

“Ama ya mont gerçekte Salvatore’a ait değilse? Ya onu sana verecek kişi o değilse? Ya sırf insanlar onu iyi olan ikizi Salvatore sansın ve hayattaki alçakça emellerini gerçekleştirebilsin diye adını üzerine işlemiş şeytani ikizi Salamander’a aitse?”

“Ne tür alçakça emellermiş bunlar?”

“Bilirsin, dünya hâkimiyeti falan.”

“Dünya hâkimiyeti yorucu ve klişe. İnsanların pislik olmak yerine sorumlu dünya vatandaşları olmaya odaklanmaları gere-

kir. Salamander montunu istediğinde ona bunu söyleyebilirsin. Salvatore’la kendi yeni dünyamızı kurduğumuzu söyle. Buna Rahat Ol ve Montu Kıza Ver hareketi diyoruz.”

“Bu yeni harekette tişörtler ya da rozetler olacak mı?”

“Muhtemelen. Valiz sembolü bile bakıyoruz, hatta belki Nike ya da IBM’den ürün desteği de alırsınız.”

Nick yüzüme düşen bir tutam saçımı alıp kulağımın arkasına sıkıştırana kadar güldüğümün, hatta hareket ettiğimin bile farkında değildim. Bir an nefesimi kolunda hissettim. Şimdi birbirimize bakıyorduk ve bakışlarımızda muhtemelen karşılıklı bağışlama vardı. O anda midem umutla hareketlendi, bu dehşetle aynı histi ve asla öğrenmeyen bir ezik olduğum için, “Ben aslında seni biraz tanıyordum,” deyiverdim.

“Ne?” dedi.

Hızlı yediğim yemekler beynime sızmış, zihnimi bulanıklaştırıyordu ve flört etmek ile çok fazla şey söylemenin ayrımına varamıyordum. “Tris aracılığıyla seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyordum. Onunla tam olarak arkadaş değiliz, ama tam olarak arkadaş değil de değiliz. O kaltak için harika şarkı listeleri yaptın ve müthiş sözler yazdın. Ona verdiği şeyleri ne zaman görsem, bu çocukla tanışmak isterdim, diye düşünürdüm. Tris’in erkek arkadaşının peşine düştüğümünden falan değil, sapık değilim, en azından olmadığımı düşünüyorum ama sanırım...” Ah, kahretsin, neden dürüst olmuyordum ki? “... sanırım seninle daha tanışmadan, sırf dolaylı kanıtlara dayanarak havalı biri olabileceğini düşünüyordum. Yani kendimi rasgele bir erkeğin kollarına attığımı düşünme.”

Sessizlik oldu ve o sessizlik sırasında doğru şeyi söylemeyi asla bilmedikleri için tüm erkeklerden nefret ettim. “Neden gittin?” diye sordu. *SEN neden durdun?*

“Acil ulusal güvenlik durumu yüzünden. Salvatore ve bana çağrı geldi. Yanlış alarmmış.” *Sence* neden gittim, seni yakışıklı aptal?

Çıkmaza girdik. Yemek yedik.

“Arkadaşların nerede?” diye sordum sonunda birkaç lokmanın ardından. Sırf bir şey söylemiş olmak için. Yine. Eminim arkadaşları onu almak için her an burada olurlardı ve muhtemelen böreklerimi de çalarlardı. Nick sırf telefonunu alabilmek için yanıma gelmiş olmalıydı.

“Dev, Ted’le gitti.”

“Ted?”

“Randy misin?’den Ted.”

“Randy misin?’de Ted diye biri yok. Randy ve diğer çocuklar var, onların da isimleri Ted değil.”

“O zaman Randy kim?” diye sordu Nick.

“Caroline’i ayartmaya çalışan çocuk!”

“Caroline kim?”

“Tanrı aşkına, TED kim?”

“Dev’in takıldığı çocuk!”

“O HUNTER. Hunter Does Hunter’dan.”

“Ah,” dedi Nick. “Şimdi anladım.” Masadaki kâğıt servise harita çizdi. “Dev, aynı zamanda Hunter olan Ted’le birlikte ama o Thom ile Scot’ın minibüsünün arkasındaki kız olduğunu düşündüğüm Caroline’i isteyen Randy değil?”

Elimi yumruk yaptığı elinin üstüne koydum. “EVET!”

Sanki Johnny Castle’la bir kez daha dans etmişim gibi hissediyordum ve uyuyor olmalıydım çünkü bu gerçek değildi, Nick gerçek değildi, bu gerçekleşmiyordu. Yakın zamanda uyanmamayı umdum. Kontrol etmek için bacağına sıktım. Nick

bana doğru eğildi, bakışlarımız buluştu ve sanırım çok doğal ve tatlı bir şey olmak üzereydi, ta ki...

Bir canavar tepemize dikildi. Beni gösteriyordu. "Seninle konuşmam gerek. Ofisime gel." Tris dönüp tuvalete doğru ilerledi. Platin sarı saçlarının siyah dipleri çıkmış, gece boyunca yaşadıklarından göz kalemi ve ruju dağılmış ve gözleri yorgunluktan kan çanağına dönmüş olmasına rağmen hâlâ seksi görünmesinden etkilendim. Bu çok yanıltıcıydı. Masadan kalkıp işaretparmağımı Nick'e salladım. Bunu hiç anlamayacaktı ama Tris'in peşinden gitmek için onu bırakırken *Heathers*'tan alıntı yaptım. "Gerçek arkadaşın işi hiç bitmez," diye mırıldandım.

"Bulimiya 87 yılında kaldı, Heather," diye karşılık verdi.

VAY CANINA. Sanırım ilk orgazmımı yaşamıştım.

İçeri girdiğimde Tris işiyordu. Özel hayatı umursayan biri değildi ama ben yine de kapıyı kapadım. "Burada ne işin var?" diye sordum.

"Birlikte olduğum çocuğu kaybettim ve seni burada bulacağımı biliyordum, borşçu sürdük. Eve dönmek için taksi parasına ihtiyacım var. Bana borçlu olduğuna karar verdim. Elli dolar Jersey'ye korsan taksiyle gitmeme ve Starbucks'a yeter." Temizlenip ayağa kalktı ve sifonu çekti. "Alabilir miyim?" Ellerini yıkamak için beni kenara itti.

"Sana niye borçluymuşum?"

"Sana Nick'i veriyorum."

"Sen ciddi misin?" dedim. Bunu kesin olarak açıklığa kavuşturmalıydık.

"Gerçekten ciddiyim," dedi rujunu tazelerken. Ona inanıyordum.

"Sanırım ondan gerçekten hoşlanıyorum," dedim.

“O da senden hoşlanıyor. Sadece çocuklarınıza ay ya da meyve ismi vermeyin. Söz ver bana.”

“Ne?”

Bana döndü. “Bana elli doları verecek misin vermeyecek misin?”

“Nick’in değerinin daha fazla olduğunu düşünmüyor musun?”

“Kızım, bir insana değer biçmiyorum. Sadece eve gitmem gerekiyor. Ayrıca fakir numarası yapma, ceplerinden birine gizli acil durum parası sıkıştırdığını biliyorum.” Üzerime eğildi ve yemin ederim üstümü aradı. “Tanrım, bu memeler inanılmaz! Neden sürekli o devasa gömleklerin içine saklıyorsun?”

Acil durum paramı beni buraya getiren taksiciye verdiğimi sanıyordum ama sonra Thom’un Nick’i, Tris’in hayaletinden kurtarma amaçlı randevuya çıkarmam için verdiği elli doları hatırladım. Thom ve Scot, Nick’in gecesine olan katkılarından antilobun fayda sağlayacağını asla tahmin edemezlerdi.

Tris’i itip gömleğimin iç cebine uzandım. Tris’e elliliği uzattım. “Teşekkür ederim!” dedi. Gitmek üzere arkasını döndü ama onu çektim.

“Tris?”

“Ne var, sürtük?”

“Ben gerçekten soğuk biri miyim?”

İç geçirdi. “Tabii ki soğuk değilsin. Caroline ile Tal’in üzerine yükledikleri her şeye inanma. Gece seni Nick’i öperken gördüm. Ne yaptığınızı biliyor gibi görünüyordunuz.”

“Ama bilmiyorum,” dedim.

“Neyi?”

“Ne yaptığımı.”

Tris gözlerini devirdi. Yanıma gelip işaretparmağını bana doğrulttu. “Sana biraz yardım edeceğim ama önce Nick’i bu

geceden önce tanımadığına ve bunun... ne derler... manivela olmadığına yemin et.”

“Manivela mı?”

“Bilirsin, başından beri planlamış olmanıza rağmen bana delirdiğimi düşündürmek için.”

“*Manipülasyon*, Tris. Manivela değil. On birinci yaş günü pijama partimde annemin bize izlettiği filmi hatırlıyor musun? Ve hayır, Nick’i daha önce tanımıyordum.” Elimi kaldırıp İzci Kız yemini işaretini yaptım.

“Tamam. Sana inanıyorum,” dedi Tris.

Ağızındaki sakızı çıkarıp duvara yapıştırdı ve kollarını kaldırıp beni de aynı duvara yapıştırdı. Sonra kendini bana bastırdı. Gözlerim hâlâ açıktı ve üzerime geldiğini görüyordum ve VAY CANINA çarpı üç... “Partnerinin üstdudağını öp,” dedi. Yumuşak ve hafifçe üstdudağımı öptü. “Bu yang.” Dudaklarını aşağı hareket ettirdi. “Partnerinin altdudağını öp.” Altdudağımı öperken bu kez daha aceleliydi. “Bu yin.” Geri çekildi ama sol eli gömleğimin altında, belimin kıvrımındaydı. “Bu şekilde çakralarını açarak başla.”

Hiçbir şey söylemedim. Dersin bittiğinden emin olmadığım için dudaklarım aralık kaldı.

“Ya da,” dedi Tris, “şunu deneyebilirsin.” İki eliyle yüzümü kendisine çekti. Üstdudağımı dudaklarının arasına aldı ve dilini ağızma sokup üstdudağım ile dişetlerimin arasındaki yerde gezdirdi. Daha önce öyle bir yer olduğunu bile fark etmemiştim. Evet, soğuk olmadığına emindim. “Bu, frenulum,” dedi bitirdiğinde. Saçlarını düzeltti. “Ağızının içindeki minik bağ dokusu. Kızgın Nokta. Bunu Nick’in üzerinde kullanabilirsin, izin veriyorum. Onda hiç kullanmadım sanırım, yani beni taklit etmiş olmazsın.”

Ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilemeyerek duvara yapışık duruyordum. Bu kez rüyada olduğuma emindim.

“Ya da yaratıcı olabilirsin. Hadi, bende dene.”

Ne? Başımı eğerek yüzüne yaklaştım. Ellerimi kalçasına koyup kendimi ona bastırdım. Yavaşça üstdudağını öptüm, yang, altdudağını emdim, yin ama ağzının kesinlikle istediği dilimi kullanmak yerine üstdudağına döndüm ve hafifçe dişledim.

Tris geri çekildi. “Çimdik öpücüğü! Güzel içgüdü, Norah. Gördün mü? Soğuk değilsin. Ama bunu yaparken dikkatli ol. Sadece güvendiğin birine yap. Yanlış insan olursa dişler tehlikeli olabilir.”

“Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?” diye sordum. Onun gruplarla takıldığını biliyordum ama oy kullanma yaşında bile değildi; bu kadar bilgi edineceği *o kadar da* zamanı olmamıştı.

“Merhaba, sürtük, Google’da cinsel teknikleri aratabiliyorum, istesen senin de yapabileceğin gibi. Beyin bilimi değil sonuçta.” Gitmek üzere dönüp kapı koluna uzandı ama durak sayıp yeniden bana döndü. “Fakat Norah?..”

“Evet?” diye fısıldadım.

“Önce onu tanı. Siz tek gecelik ilişki yaşayacak tipler değilsiniz. Hassas falansınız. Fazla hızlı gitme.”

Ve gitti.

“Görüşürüz, Tris!” dedim bir solukta.

Açık kapıdan Nick’in yanından geçtiğini gördüm. “Onu *bir yerde* bulacağını söylemiştim sana! İyi iş! Bir de iyi şanslar. İhtiyacın olacak. Sana neredeyse acıyorum,” dedi.

Nick için artık daha az üzülüyordum. Belki de zavallı bir enayi değildi. Kendini nasıl bu kadar kaptırdığını şimdi kesinlikle anlıyordum.

15. NICK

Onlar tuvaletteyken ben de hiddetli eski sevgilinizin şimdiki aşırı-havalı-kızı tuvalet arkadaşlığına (ya da çatışmasına) sürüklemesinden daha kötü olan şeylerin listesini yaparak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Aklıma şunlar geldi:

- Kasık kıllarının bahçıvan makasıyla tıraş edilmesi.
- Kasık kıllarının on iki tane Jägermeister shot yapmış bir üniversiteli tarafından tıraş edilmesi.
- Kasık kıllarının 8.6 şiddetinde deprem olurken on iki tane Jägermeister shot yapmış bir üniversiteli tarafından tıraş edilmesi.
- Kasık kıllarının 8.6 şiddetinde deprem olurken on iki tane Jägermeister shot yapmış bir üniversiteli tarafından *hafif caz eşliğinde* tıraş edilmesi.

Burada durmam gerekiyordu. Fazla korkunçtu.

Aşkın temel malzemesinin güven olduğu gerçeğine inanan biri olarak Tris'e bu kadar az güvenmem inanılmazdı.

En iyi senaryo:

Tris şöyle diyordu: "Benim için fazla iyiydi ve her zaman daha iyisini bulabileceğine inanıyordum... mesela senin gibi bir kız. Ayrıca dostum, yatakta harika."

En kötü senaryo:

Tris şöyle diyordu: "Bir keresinde kanalları gezerken *Pocahontas*'ta durdu ve bir baktım *sertleşmiş*." (O sırada ellerinin nerede olduğunu söylemiyordu ama.) "Ayrıca dostum, pek çok anlamda berbat."

Derin nefesler. Derin nefesler alıyordum.

Sakinlik. Bunun benim için anlamı şarkı sözü yazmaktı.

Kaderime neden

kadınlar tuvaletinde karar veriliyor?

Kadınlar tuvaletinde bana kahkahalarla gülünürken

dilim tutulmuş, oturuyorum.

Çalışanlar kadınlar tuvaletinde

beni silip atıyorlar üstlerinden

Kapıyı kilitleyip mazeretlerini sun

kadınlar tuvaletinde.

Belki de bu, kontrol sahibi olmadığım durumlar üzerinde kontrol illüzyonu yaratma yöntemimdi. Hikâye anlatırsam ya da şarkı söylersem iyi olacaktım çünkü kelimeleri veren kişi bendim. Ama hayat hiç de böyle işlemiyordu. En azından adil olmadığı zamanlarda.

Sanırım bunun en iyi yanı Tris'i gördüğüme sevinmememdi. İçeri girdiğinde moralim yerle bir oldu.

Ben onun kim olduğunu bilmeden Norah'nın benim kim olduğumu biliyor olması yeterince tuhaftı. Ben fark etmeden Tris'in yörüngesinde olması. Ama sanırım güneşe bakarken gezegenleri görmüyor, kör oluyordunuz.

Beni tanıyor olması işleri daha gerçek kılıyordu. İzlenim bıraktığımı bilmeden izlenim bırakmıştım. Biraz da olsa kim olduğumu biliyordu ve yine de buradaydı. Sonraki iki dakikadan daha uzun kalmasını umuyordum.

Garson muhtemelen en iğrenç türden bir sapık olduğumu düşünüyordu çünkü tuvaletin kapısına bakmadan duramıyordum.

Sonunda kapı açıldı ve Tris tek başına çıktı. İlk düşüncem, yemin ederim, *Norah'ya ne yaptın? Nerede o?* oldu.

Ama Tris soru sorabileceğim kadar uzun kalmadı. Masanın yanından geçerken, "Onu *bir yerde* bulacağını söylemiştim sana! İyi iş! Bir de iyi şanslar. İhtiyacın olacak. Sana neredeyse acıyorum," dedi.

Tek düşünebildiğim şeydu:

"Teşekkürler."

Ama daha fazla bir şey söylemedim. Gitmesine izin verdim. Kalmasını istemiyordum. Ve evet, ilk defa gittiğinde onu hâlâ düşünmüyordum. Sanırım bazı kültürlerde buna gelişme deniyordu.

Norah masaya döndüğünde şaşkın görünüyordu. Yüzü kırmıştı, nabızı belli ki hızlanmıştı. Aralarında sıkı bir yüzleşme geçmiş olmalıydı.

"İyi misin?" diye sordum.

Dalgınca başını evet anlamında salladı. Sonra yeniden bana baktı ve sohbetimiz yeniden başladı. Yine benimleydi.

“Evet,” dedi. “Sadece paraya ihtiyacı vardı.”

“Sen de ona verdin mi?”

“Sanırım çok ortak yönümüz var, değil mi?”

“Tam bir doğal afet,” dedim.

“Kesinlikle.”

“Tris’in canı cehenneme.”

Norah şaşırmış görünüyordu.

“Ne?” dedi.

“Sana ne dediğini bilmiyorum ve muhtemelen öğrenmek de istemiyorum. Tıpkı bu kadar çok et sipariş verdiğini ya da gömleğini nereden aldığını bilmek istemediğim gibi. Bir sorun olduğundan değil tabii. Sadece bilmek istediklerim bunlar değil.”

Meydan okurcasına bir parça sosis aldı ve ağzına atmadan önce, “Peki ne bilmek istiyorsun?” diye sordu.

Burada ne yapıyoruz?

Aşırı derecede aptalca değil mi?

Bu konuşmayı yapmaya hazır mıyım?

“Bilmek istediğim,” diye başladım, “Tris’e yaptığım şarkı listelerindeki en sevdiğin şarkı.”

Norah bir süre ağzındakini çiğnedi. Yuttu. Biraz su içti.

“Bunu mu bilmek istiyorsun?”

“Başlangıç için iyi gibi.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Düşünmesine gerek bile yoktu. “Fark etmekle alakalı olan şarkı. Adını bilmiyorum.”

Vay canına. Patti Smith, Fugazi, Jeff Buckley ya da Where’s Fluffy’den bir şey söyleyeceğini sanmıştım. Ya da komik olsun diye koyduğum Bee Gees şarkılarından birini. Benim yazıp söylediğim şarkıyı seçeceğini hiç düşünmemiştim. O şarkıyı

koyamayacaktım bile. Ama bir gece Tris’le olmak beni o kadar heyecanlandırmıştı ki geceyi şarkıya dönüştürene kadar uyumamıştım. Şarkıyı bilgisayarımda kaydedip listeye gizli şarkı olarak eklemiştim ve ertesi gün ona vermiştim.

Tris ondan hiç bahsetmemişti.

Bir kez bile.

“On Sekiz Mart,” dedim.

“Ne?”

“Şarkının adı. Yani aslında tam olarak bir adı yok. Hatırladığına inanamıyorum.”

“Çok sevmiştim.”

“Gerçekten mi?” diye sordum elimde olmadan.

“Gerçekten,” dedi. Sesinin tonundan bunun gerçek bir “gerçekten” olduğunu anladım. Sonra beni şaşırtarak nakaratı söylemeye başladı. Restorandaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle değil. Alçak sesle çalan müzik seti ya da yalnız bir gecede arabada çalan radyo gibi. Benim şarkımı bana söyledi:

*Uykunda şarkı söyleyişin
Atlamadan önce bakışın
Sahip olduğun tubaf illüzyonlar
Senin bilmediğin
Ama benim fark ettiğim*

*Dokunuşlarının kavislere dönüşmesi
Karanlığa dalışın
Açık kalbimin atışı
Senin bilmediğin
Ama benim fark ettiğim*

O kadar güzeldi ki etkilendim. Kendi yazdıklarımın değil, bana bu şekilde söylenmesinden. Sözleri ve melodiyi hatırlamasından. Onun sesiyle duymaktan.

Norah o kadar kızardı ki alkışlamak gibi bir şey yapmadım. Onun yerine başımı iki yana sallayarak hayranlığımın hareketime yansımısını umdum.

“Vay canına,” dedim.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Gerçi, dürüst olmam gerekirse ilk dinlediğimde çok kötü bir gün geçiriyordum.”

“Sana inanamıyorum...”

“Yemin ederim, sapığın falan değilim. Yemin ederim, diğer tüm şarkıları unuttum.”

“Gerçekten mi?”

“Konuyu değiştirebilir miyiz?”

Kendimi, “Aslında onunla ilgili değildi,” derken buldum ve bunun doğru olduğunu fark ettim.

“Nasıl yani?” diye sordu Norah.

“O duyguyla ilgiliydi, anlıyor musun? Tris içimde o duyguya sebep oldu ama şarkı onunla ilgili değildi. Benim tepkimle ilgiliydi, ne hissetmek istediğimle ve sonra kendimi bunu hissettiğime dair ikna etmemle ilgiliydi çünkü bunu çok istiyordum. O illüzyonu. Aştı çünkü ben öyle yaratmıştım.”

Norah başını onaylarcasına salladı. “Tal’in bana iyi geceler deme şekliydi. Aptalca değil mi? Önce telefonda, sonra beni eve bırakırken, hatta daha sonra birlikte olduğumuzda uykuya dalmadan önce. Bana hep iyi geceler dilerdi ve bunu gerçek bir dilekmiş gibi söylerdi. Bir alışkanlık. Ama ben, *Bu ilgi. Bu gerçek*, diye düşünürdüm. Basit bir iyi geceler, diğer pek çok şeyi silebilirdi.”

“Tris galiba bana hiç iyi geceler dilemedi.”

“Eh, Tal da bana şarkı yazma ilhamı vermedi.”

“Çok kötü,” dedim. “Tal *her şeyle* kafiyeli.”

Norah bir an düşündü. “Onun ismini hiçbir şarkıya koymadın, değil mi?”

Tüm şarkıları düşünüp başımı iki yana salladım.

“Neden?”

“Sanırım hiç aklıma gelmedi.”

Norah’nın telefonu çalınca cebinden çıkardı. Ekrana bakıp, “Caroline,” diye mırıldandı. Cevap vermek üzere olduğunu anlayınca, “Açma,” dedim.

“Açmayayım mı?”

“Evet.”

Bir kez daha çaldı.

“Ya acil durumsa?”

“Tekrar arar. Birlikte yürümek istiyorum.”

“Yürümek mi?”

Üçüncü kez çaldı.

“Evet. Sen, ben, şehir. Seninle konuşmak istiyorum.”

“Ciddi misin?”

“Genelde değil ama şu an evet.”

Telefon çaldı.

“Nereye gideceğiz?”

“Neresi olursa. Saat daha...” Saatile baktım. “Sabahın dördü.”

Duraksama.

Sessizlik.

Sesli mesaj.

Norah altdudağını ısırırdı.

“Düşünüyor musun?” diye sordum huzursuzca.

“Hayır. Sadece nereye gitsek diye düşünüyorum. Kimsenin bizi bulamayacağı bir yer.”

“Park Avenue gibi mi?”

Norah başını eğip bana biraz tuhaf bir ifadeyle baktı ve “Evet, Park Avenue gibi,” dedi.

Ardından milyonlarca yıl geçse de ondan duyacağımı hiç beklemediğim bir kelime söyledi:

“Midtown.”

Saçmaydı ama metroya bindik. Daha da saçma olanı, bindiğimiz tren tüm Manhattan’ın en yavaş treni olan 6 numaralı trendi. Sabah dörtte platformda yirmi dakika bekledik –yürüseydik oraya ulaşabileceğimiz bir süreydi ama gecikmeyi dert etmedim çünkü her konudan konuşuyorduk: *Heathers*, fıstık ezmesi tercihleri, en sevdiğimiz iç çamaşırları, Tris’in arada olan vücut kokusu, Tal’in vücut kılı fetişi, Olsen ikizlerinin kaderi, metroda kaç defa fare gördüğümüz ve en sevdiğimiz grafitiler. Hepsi de yirmi dakika uzunluğunda tek bir cümle gibi hissettirmişti. Ardından metronun garip floresan ışığında tren dururken ve kalkarken birbirimize değiyor, bizimle aynı yerde duran sarhoşlarla, takım elbiseli borsacılarla ve yorgun gece yolcularıyla ilgili yorumlarda bulunuyorduk. Harika vakit geçiriyordum ve inanılmaz olansa bunu gerçekleşirken fark ediyor olmamdı. Sanırım Norah da aynı duyguları paylaşıyordu. Bazen birbirimize değdiğimizde geri çekilmek için birkaç saniye bekliyorduk. Bilerek tekrar dokunma aşamasında değildik ama güzel bir tesadüfü de geri çevirmeyecektik.

Grand Central’da metrodan inip kuzeye doğru Park’a yürüdük. Tamamen boştu. Gökdelenler caddede uyuyan bekçiler gibi dikiliyordu.

“Sanki bir kanyondayız,” dedi Norah.

“Beni korkutan, binaların çoğunda ıstık yanıyır olması. Gece boyu açık bırakılmış binlerce lamba olmalı. Bu pek verimli olmasa gerek.”

“Muhtemelen hâlâ çalışan insanlar vardır. E-postalarını kontrol ediyorlardır. Bir milyon daha kazanıyorlardır. Uyurken birilerini beceriyorlardır.”

“Ya da belki,” dedim, “sadece bunun güzel olduğunu düşünüyorlardır.”

Norah homurdandı. “Haklısın. Öyle olmalı.”

“Baban buralarda mı çalışıyor?”

“Hayır. O şehir merkezinde. Seninki?”

Bu kez homurdanma sırası bendeydi. “Şu an çalışmıyor,” dedim. “Ve kesinlikle çabalamıyor.”

“Üzgünüm.”

“Sorun değil.”

“Annenle baban hâlâ birlikte mi?”

“Aynı evde yaşamalarını sayarsak, evet. Seninkiler?”

“Lise âşıkları. Yirmi beş yıldır evliler. Hâlâ mutlular ve hâlâ seks yapıyorlar. Resmen ucubeler.”

Kurumsal çeşmelerin birinin ucuna oturup trafikteki farları izledik.

“Buraya sık gelir misin?” diye şaka yaptım.

“Evet. Banliyö tipi olduğumu biliyorum ama tren yakalarsam gizlice Midtown’a geliyorum. Bankacılarla takılıyorum, şirketleri birleştiriyorum ve kazanç elde ediyorum. Resmen seks ve rock ‘n’ roll bir hayat. Havada hissetmiyor musun? Gözlerini kapa. Hissediyor musun?”

Gözlerimi kapadım. Sadece önümüzden değil, diğer sokaklardan da geçen arabaların sesini duyuyordum. Binaların esnediğini duyuyordum. Kalp atışlarımı duyuyordum. Bir an

eğilip beni tekrar öpeceği hayaline kapıldım. Ama bunun olmayacağını anlayacağım kadar uzun süre geçti. Gözlerimi tekrar açtığımda Norah'nın bana baktığını gördüm.

"Tatlısın. Biliyor muydun?" dedi.

Buna ne cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sözleri öylece havada asılı kaldı. Sonunda cevap verdim: "Bunu sırf kıyafetlerimi çıkarıp çeşmenin içinde oynamam için söylüyorsun."

"O kadar açık mıyım gerçekten? Kahretsin!" Sorarcasına bakıyordu ama bu bir sorguymuş gibi hissetmiyordum.

"Onun yerine St. Patrick's'e gizlice girebiliriz," diye önerdim.

"Kıyafetlerimizi çıkarıp mı?"

"Çoraplarım çıkaramam. Oraya ne tür insanlar ayak basıyor, biliyor musun?"

"Buna hayır demek zorundayım. Manşetleri görebiliyorum: 'PLAK ŞİRKETİ SAHİBİNİN KIZI PATRICK'S'TE PORNO ŞAKALARI YAPARKEN GÖRÜLDÜ. *Komşuları, 'Onun çok iyi bir Yahudi düşünüyorduk,' dediler.*'"

"Yahudi misin?" diye sordum.

Norah bana sanki gerçekten kız olup olmadığını sormuşum gibi baktı.

"*Tabii ki Yahudiyim.*"

"Nasıl bir şey?" diye sordum.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Dalga geçiyor gibi mi görünüyordum?

"Hayır," dedim. "Gerçekten. Nasıl bir şey?"

"Bilmem. *Olan* bir şey. Bir şey *gibi* değil."

"Bununla ilgili en sevdiğin şeyler ne?"

"Sekiz gün Hanukkah olması gibi mi?"

"Tabii, senin için bir şey ifade ediyorsa."

“Benim için ifade ettiği tek şey, çocukken ağacım olmasına kısmen daha az üzülmem.”

“Peki ya gerçek şeyler?” diye sordum. Daha fazlasını bilmek istiyordum.

“Gerçek şeyler mi?”

“Evet. Dene.”

Bir an düşündü. “Tamam. Museviliğın çok sevdiğim bir yanı var. Kavramsal olarak. Buna *tikkun olam* deniyor.”

“*Tikkun olam*,” diye tekrarladım.

“Evet. Kısaca dünyanın paramparça olduğunu söylüyor. Tüm bu kaos, geçimsizlik. Bizim işimiz –herkesin işi– onu yeniden birleştirmek. Her şeyi yeniden bir bütün haline getirmek.”

“Sen buna inanıyor musun?” diye sordum. Meydan okurcasına değil, içten bir soru olarak.

Norah omuz silkti. Ardından düşünceli bakışlarla omuz silkmesini boşa çıkardı. “Sanırım inanıyorum. Yani dünyanın nasıl paramparça olduğunu bilmiyorum. Onu tamir etmemiz için bize yardım edecek bir Tanrı olup olmadığını da bilmiyorum. Ama dünyanın parçalanmış olduğu gerçeği... işte buna kesinlikle inanıyorum. Her dakika –her saniye– düşünebileceğın milyonlarca şey var. *Endişelenebileceğın* milyonlarca şey var. Dünyamız... sen de giderek daha da parçalandığımızı hissetmiyor musun? Eskiden büyüdükçe dünyanın daha anlamlı olacağını zannederdim. Ama ne oldu, biliyor musun? Büyüdükçe daha da kafa karıştırıcı gelmeye başladı. Daha karmaşık. Daha zor. Bu konuda giderek iyi olacağımızı sanırdım. Oysa giderek daha fazla kaos oluyor. Parçalar her yerde ve kimse ne yapacağını bilmiyor. Kavradığımı hissediyorum, Nick. Bu hissi bilir misin? Doğru şeyin doğru yere oturduğunu istersin. Bu

doğru olduğu için değil, böyle bir şeyin hâlâ mümkün olduğu anlamına geleceği için. Buna inanmak istiyorum.”

“Gerçekten kötüye gittiğine mi inanıyorsun?” diye sordum. “Yani yirmi sene öncesinden daha iyi durumda değil miyiz? Ya da yüz sene?”

“Biz daha iyiyiz. Ama dünyanın daha iyi olduğundan emin değilim. İkisinin aynı şey olduğundan emin değilim.”

“Haklısın,” dedim.

“Pardon?”

“Haklısın dedim.”

“Kimse, ‘Haklısın,’ demez. Bu kadar kolayca.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

Bana doğru biraz eğildi. Kazara değil. Ama yine de kazaymış gibi hissediyordum... burada olmamızı, bu geceyi. Zihnimi okurcasına, “Buna minnettarım,” dedi. Sonra başı omzuma düştü ve uyduğunu hissettim. Yukarı baktım, binanın arkasında gökyüzünü, en azından yıldızları bulmaya çalıştım. Bulamayınca gözlerimi kapayıp kendiminkileri oluşturmaya çalıştım ve Norah’nın zihnimi okumadığına memnundum çünkü biri beni bu şekilde bilse nasıl tepki verirdim, bilmiyordum. Şehrin sessizliğinde otururken, ki bu sessizlikten çok, hafif bir sestti, zihnim birkaç dakika öncesine dönerek onun söylediklerini düşündü.

Sonra anladım.

“Belki parçalar bizizdir,” dedim.

Norah omzumdaki başını oynatmadı. “Ne?” diye sordu. Ses tonundan gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu anlayabiliyordum.

“Belki böyledir,” dedim usulca. “Az önce bahsettiğin şey. Dünyanın paramparça olması. Belki parçaları bulup tekrar birleştirmemiz gerekmiyordur. Belki *biz* o parçalarızdır.”

Cevap vermedi ama dikkatle dinlediğini hissedebiliyordum. Tam olarak ne olduğunu henüz bilmesem de bir şeyi ilk kez anlıyormuşum gibi hissediyordum.

“Belki de yapmamız gereken şey bir araya gelmektir. Böylece parçalanmayı durdururuz.”

Tikkun olam.

16. NORAH

Nick'le tekrar sessizliğe büründük ama bu tuhaf bir sessizlik değildi. Sanırım şafak yaklaşıyordu ve ikimiz de canlı olduğumuz kadar uykuluyduk ve cumartesi pazara dönüşürken kanyondan başımı kaldırıp şehrin ışıklarından dolayı kasvetli gri ve sarı bulutlara bakmak neredeyse büyüleyiciydi. Yerde ise Lincoln Town arabaları gece çalışanlarını evlerine götürmek için beklerken bankacı ve sekreter tipli insanlar binaların önünde sigara içiyorlardı. Buradaki finans dünyası, zamanın her an durabileceğini fark etmiyor ya da umursamıyor görünüyordu, öyleyse neden “yedinci gün dinlenelim” olayına uymuyorlardı? En azından dışarı çıkıp hayatlarının tadını çıkarabilirlerdi. Benim şu an onları izleyerek yaptığım gibi.

Nick hakkında daha fazla şey öğrenmeye o kadar hevesliydim ki sessizlik güzel olmasına rağmen tahammül edemiyordum. Belki onunla ilgili daha fazla şey öğrenmenin yolu ona kendimle ilgili daha fazla şey söylemekti. Bu yüzden, “Gömleğimi Marshalls'ın erkek reyonundan aldım,” dedim.

“Annem o mağazaya bayılıyor,” dedi.

“Annen akıllıymış.”

Bekledim. Annesinden biraz daha bahsedecek miydi?

Zihnim bu gece onun hakkında edindiğim bilgileri gözden geçirirken ağzım aptalca Marshalls’tan bahsediyordu çünkü aklım hâlâ Nick’in *tikkun olam* hakkında söylediklerindeydi: *Belki parçaları bulup tekrar birleştirmemiz gerekemiyordur. Belki biz o parçalarızdır.*

Bu çocuğu oluşturan parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Bir bakalım. Tris’le altı aylık ilişkiyi atlatmış, katı kuralları olan çocuk. Queercore grubunda gelecek vadeden bir söz yazarı. *Tikkun olam* gibi meselelerde (en azından Yahudi olmayan birine göre) derinleşebiliyordu. Ve harika öpüşüyordu ama birkaç saat önce Where’s Fluffy konserinde ona aptal bir kız tarafından teklif edilmiş sekse HAYIR demişti ve buna rağmen bir şekilde daha sonra o kız için Veselka’ya gelmişti; ama 6 treninde ışıklar kısılıp tren dururken bedenlerini birbirine değdirirken fırsat ve ortam oluşmuş olmasına rağmen hamlede bulunmamıştı. Bu çocukla ne yapmam gerekiyordu?

Başımı Nick’in koluna yaslayınca onu kulübün bira ve duman kokusu olmadan koklayabildim. Parfüm ya da bu gece başlamadan önce bir spada aromaterapi masajı yaptırmış gibi kokuyordu, ki bu bana bir punk için rahatsız edici derecede fazla çabanın sonucu bir koku gibi geldi. Kokusu zihnimdeki parçaları birleştirerek sonunda ona bir anlam yükledi.

Randy misin?’den Randy’ye söylediğimi geri almam gerekebilirdi.

Nick’in yüzde yüz heteroseksüel olması imkânsızdı.

Şüphelerimi kanıtlarcasına kotunun cebinden Chapstick marka dudak nemlendiricisi çıkarıp sürdü. Ben Blistex'çi olduğum için beni alarma geçiren Chapstick değil, vişne aroması oldu.

Nick eşcinsel çıkarsa deliye dönerdim. İyi olanlar hep eşcinsel oluyordu! Bunu kişisel algılamaktan başka seçeneğim olmazdı. Nick'i diğer takıma kaptırmak büyük darbe olurdu. Tıpkı Ethan Weiner ona önce ulaşmasa, bat mitzvamda ilk öpüştüğüm kişi olabilecek 8-12 yaş arası çocukların gittiği Pazar okulunda tam beş senemi harcadığım "hiç-de-iğrenç-olmayan" Scottie'yi kaybettiğim gibi. Ya da iyi bir dünyada gizli, erkek Lolita kaçamağım olabilecek, trajediden kefarete *Behind The Music* ikonum George Michael gibi. HİÇ ADİL DEĞİLDİ!

Yine de... Belki *hetero* ya da *eşcinsel* tanısı yanıltıcıydı. Belki sadece *cinsellik* vardı ve bu bir sirk sanatçısı gibi esnek ve tahmin edilemezdi. Bu arada eskiden sirk sanatçısı olmak isterdim ve şimdi üniversite başvurularımı mahvettiğime ve kibutz olayı kesinlikle gerçekleşmeyecek olduğuna göre bu hayalimin peşinde koşabilirdim. Sirk sanatçıları gibi esnek olmak istiyordum. Belki Tris bir gün gösterimi izlemeye gelirdi ve böylece onun yeteneklerini daha iyi öğrenebilirdim.

Nick'in cinselliği nerede yatıyorsa yatsın asıl önemli olan şuydu: Nick denilen çocuk gerçek olamayacak kadar iyiydi. Harika şarkılar yazıyordu. Çok tatlıydı. Çok zekiydi. Ve duygusaldı. Bana hayatım boyunca yaşamadığım macerayı ve kafa karışıklığını bir gecede yaşatmıştı. Kalbim yine korkuyla acıdı çünkü şimdi onunla ilgili HER ŞEYİ bilmek istiyordum. Bana ne kadar verirse versin daha fazlasını istiyordum. Gelecek planlarını, ailesini, müziğini, hayallerini, kederlerini, tüm o duygusal saçmalıklarını bilmek istiyordum.

Fluffy şarkısı olan “İğrençlik Yakışıyor Sana”nın gelmiş geçmiş en güzel aşk şarkısı olduğu düşüncemi paylaşıp paylaşmadığını ve bir gün bana söylemek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Çünkü ben ona fark etmekle ilgili şarkısını söylemiştim ve ona *tikkun olam*’ı anlatmıştım –bu öylesine bir şey gibi geliyordu ama benim çok önemli ve kutsaldı– ve ilk oğlumuzun adını Salvatore koymayı düşünüyordum ki bu meyve ya da ay ismi değildi ve yüzde yüz heteroseksüel olmayan insanlar da çocuk sahibi oluyordu, değil mi?

Endişelendiğim bir şey daha vardı: Beynimi kapatmazsam çok geçmeden hayal gücüm bu çocukla *olabileceklere* kendini o kadar kaptıracaktı ki hiçbir şey *olamayacaktı*.

Nick haklıydı, Olsen ikizlerinin tedirgin edici derecede birbirlerine bağımlı bir ilişkileri vardı. Gerçi onları anlıyordum. Gerçekten. Nick hakkında daha fazla şey öğrenmeyi istediğim kadar mola verip onu Caroline’e anlatmayı da istiyordum. Caroline burada olsaydı *My So-Called Life* senaryosu/Jordan Catalano anları aracılığıyla Nick’i dikkatlice incelerdi.

Rayanne: Bence bir yanı seninle gerçekten ilgileniyor. Kesinlikle. Ama aklında başka şeyler de var.

Angela: Ama o kısım hiç adil değil. Benim aklımda başka hiçbir şey yok. Neden ben onu mikroskobik ayrıntısına kadar analiz ederken onun aklında başka şeyler oluyor?

Rickie: Düşündürücü.

Tüm gece Park Avenue’da oturup onunla konuşabilirmişim gibi hissediyordum. Üstelik Midtown’dan ve özellikle de Doğu Yakası’ndan *nefret ediyordum*.

Nick denen bu çocuğu her nerede çözeceksem, orası burası olmayacaktı. İkimiz de katı kuralları olan, mutluluğu arayan banliyö çocuklarıydık fakat belli ki terörist sanılmıştık. Binanın güvenlik görevlileri çıkıp bize uzaklaşma emri verdi; binalarının önündeki çeşmeye oturmak dışında herhangi bir yere.

Kalkıp doğuya doğru yürüdük. Belki Nick de benim parçalarımı çözmeye çalışıyordu. “Baban, şehir merkezinde çalışan plak şirketi yöneticisi. Bana onun adını söylememenin bir sebebi var mı? Kim olduğunu bilir miydim?”

“Evet,” dedim. Sırf bana demo vermek için beni tanımaya çalışıp çalışmadığını anlamadan önce Nick’in hangi yönde olduğuna karar vermem gerekiyordu. Benim duygusal yatırıma da bir sınırı vardı.

Neyse ki isim konusunu bıraktı. “Bir sürü ünlüyle tanışıyor olmalısın.”

“Küçükken belki,” dedim. “Sürekli müzik festivallerine ve konserlere giderdik. Hayatım boyunca Englewoods Tepeleri’ndeki evde yaşadım ama sanki Nashville, Memphis, New Orleans, Şikago veya Seattle’da da büyümüşüm gibi hissediyorum. İyi bir sahne olan herhangi bir yerde. Şanslıyım. Hayatım boyunca pek çok inanılmaz sanatçıyla tanıştım, bazıları efsaneler arasında yer alıyor. Ama birkaç sene önce onları *tanımamanın* daha iyi olduğuna karar verdim. Çünkü tanımazsam sınırları zorlayan taleplerini, umursamaz yaşamlarını ya da çıkış şarkılarını çok sevdikten sonra solistlerinin babamın hayatını mahvettiklerini ve babamın, heceleme yarışmamı kaçırmamasının sebebinin onlar olduğunu öğrenmeden müziklerinden keyif alabiliyorum.”

“Where’s Fluffy’yi bu yüzden bu kadar çok seviyorum. Onlar öyle yıldız havalarında değiller.”

“Belki değiller. Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam ama Lars L. tam bir keş, Owen O. ciddi bir alkolik ve Evan E. ise saf deli. Biliyorum... babam onlarla anlaşma imzalamaya çalıştı. Ama Fluffy harika şarkılar yazıyor, harika müzik yapıyor. Önemli olan bu, değil mi?”

Nick şakayla beni yan tarafımdan itti. “Hayal kırıklığına uğratmadın. Grup üyelerine bakıp da bunu anlamazlık edemezsin. ‘Yüksek, Alçaktan İyidir’in sözlerini dinledin mi hiç? Çünkü Evan E.’nin topuklu Manolo ayakkabılara olan aşkını anlatmıyor.”

Vay canına, Nick tasarımcı ayakkabı markalarını biliyordu. Kötüye işaret.

“Ama punk müzikle ilgili sevdiğim şey de bu,” diye ekledi. “Kendi içinde bir espri anlayışı var, olmadığı bir şeymiş gibi davranmıyor. Heavy metal tınıları olan ama ahlak sahibi harika bir funk.”

Güzel toparladı.

“Gizli tutkumu bilmek ister misin?” dedim alay edercesine. Nick bana bakıp eski film yıldızları gibi tek kaşını kaldırdı. Kaşlarını almadığına emindim ama şüphe çekecek derecede güzel kaşları vardı. Ya da belki ben abayı yakmıştım. “Elbette bilmek isterim,” dedi.

“Şarkı sözü yazma yeteneğim yok ama şarkı ismi bulan biri olmak isterdim, özellikle de country türünde.”

“Bulduğun en iyi isim ne?”

“Kalbimi Çaldın ve Yola Attın,” dedim. “Hadi, söz yaz.”

Gerçekten şarkı ismi düşünen biri tarafından bulunmuş en sevdiğim şarkı ismi Lucinda Williams’ın “Something About What Happens When We Talk”tu. Annemle babam artık bunun için fazla yaşlı olmalarına rağmen yıldönümlerinde

(ilk buluşma, ilk öpüşme, ilk üstünde hiç konuşmayalım bile, nişan, düğün vs... evet hepsini kutluyorlardı) hâlâ o şarkıda dans ederlerdi. Şimdi o şarkıyı düşünüyordum çünkü Nick'le konuşmak çok kolaydı. Nick'e Lucinda'nın söylediği gibi *Seninle sohbet uyuşturucu gibi*, diye şarkı söylememek için tüm içgüdülerimi bastırmam gerekiyordu. Tal'layken konuşmalar hep karşılıklı yüzleşme ağırlıklı oluyordu. Tal'in en azından *iyi geceler* diyebilmesini ve parti yapmak dışında umursadığı bir şey olmasını seviyordum ama onunla konuşmak daha çok benim dinlediğim bir manifesto gibi oluyordu.

Yedinci Cadde'ye yaklaşırken ikimiz de otomatik olarak güneye döndük ve Park Caddesi'nden sonra nereye gideceğimizi hiç konuşmamış olduğumuzu fark ettim. Daha önce kulüpte onu dolaba götürürken sıkıca el ele tutuşmamız gibiydi. Bir şekilde birlikte kalmıştık. Times Meydanı şimdi tüm görkemiyle bizi çağırıyordu. Hayatlarımız olasılıkla doluydu.

Cep telefonum tekrar çaldı, bu kez ekranda *Baba-cık* yazıyordu ve açmak zorundaydım, gece maceralarımın kuralıydı bu. "Kusura bakmazsın, değil mi?" diye sordum Nick'e. Nick açmamı istemedi diye Caroline'in telefonunu açmadığım için kendimi yeterince kötü hissediyordum zaten.

Artık hiçbir telefonun beni geceyi onunla geçirmekten alıkoyamayacağını anlamış gibi, "Aç," dedi. Bir binanın tentesinin altında durdum. Nick ihtiyacım olmamasına rağmen beni yalnız bırakmak için benden biraz uzaklaştığında bu hoşuma gitti ama iyi davranışları onu cinsellik ölçeğinde nereye koyuyordu, emin değildim.

"Selam baba," dedim.

Kırmızı-beyaz parlak ışıkların ve sarı taksilerin olduğu, hareketle uğuldayan, insanlar ve müzikle, tehlike ve heyecanla

titreşen bu dörtyol ağzında babamın sesini duyunca sanki yenisinden beş yaşına döndüm ve o küçük prensesini yatırıyor. “İyi misin, tatlım? Burada bir müzik grubunun rengârenk giyinmiş iki üyesi ve sarhoş Caroline var ama Norah yok.”

“İyiyim, baba. Hatta belki harikayım?”

“Bana onun adını söyleyecek misin?”

“Hayır.”

“Yakında eve gelecek misin?”

“Hayır.”

“Bir daha kurallarına uyacak mısın?”

“Hayır.”

İç geçirdi. “Lütfen dikkatli ol.” Sadece birkaç saattir tanıdığım bir çocukla sabahın erken saatlerinde Times Meydanı’nda olduğumu bilmemeyi tercih edeceğine karar verdim. “Annenle ben Caroline’le ilgileniriz. Annen şimdi Thom ile Scot’a çırpılmış yumurta yapıyor. İyi çocuklar.”

“Baba?”

“Efendim?”

“Sanırım Brown’u reddederek büyük bir hata yaptım.”

“Hadi canım.”

“Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Tal konusunda sen, annem ve Caroline haklıydınız. Bunu bir daha asla yapmam. Ama şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Ne yapabileceğini sana söyleyeyim. Gelecek yıl Brown’a gideceksin. Sen bu sabah evden çıktıktan sonra ihtiyar baban kabul teklifini reddeden mektubunu posta kutusundan çıkardı. Onun yerine kabul mektubu ve depozito çekini gönderdi.”

Minnettar olmalıydım ama sinirlendim. “BUNA HAKKIN YOKTU! BU RESMEN ÖZEL HAYATA SAYGISIZLIK!

AYRICA POSTA KUTUSUNU KARIŞTIRMAK FEDE- RAL SUÇ!"

Babam güldü. "Ay ne kötü. Çok geç kalma." Yüzüme kapattı.

Babam kurumsal bir hippie olabilirdi ama o ihtiyarı gerçekten seviyordum.

Babamın bunu neden yaptığını düşünemedim çünkü bir anda gökyüzü yarıldı ve korkunç bir sağanak başladı ama Nick ne yapıyordu? Kollarını açmış, yüzünü yağmura çevirmiş, kaldırımında dans ediyordu. Neşeliydi.

Nick'e telefonu kapadığımı söylemedim. Onu izledim. Bir süre önce Nick'e baktığımda Camera Obscura'da çalan Smiths şarkısının bir sözünden etkilendiğimi hissediyordum. Morrissey *günün sonunda/benden istediği/Caligula'yı utandırır* diye söylüyordu. Nick'in heteroseksüel mi yoksa eşcinsel mi yoksa arada bir yerde mi olduğunu çözmeyi artık umursadığımdan emin değildim. Bu insanla yağmurda dans etmek istediğimi düşünüyordum. Karanlıkta yatıp nefes alışını, uymasını izlemek, neyle ilgili rüya gördüğünü merak etmek ve rüyalar benimle ilgili değilse aşağılık kompleksine girmemek istiyordum.

Nick'le arkadaş mı olacaktık, sevgili mi yoksa o Will ben de Grace mi, olacaktım bilmiyordum, ki bu sıkıcı olmasının yanı sıra hayal kırıklığı da olurdu. Ama Nick'le her ne olacaksak sadece bir gecelik bir şey olamazdı, olmayacaktı.

Bunu biliyordum.

17. NICK

Yağmurda şarkı söylüyordum. Yağmurda şarkı söylüyordum. Muazzam bir histi. Beklenmedik bir sağanak başlamıştı ve kendimi ona bırakmıştım. Çünkü başka ne yapabilirdiniz ki? Korunaklı bir yere mi koşacaktım? Bağırarak ya da küfür mü edecektim? Hayır. Yağmur yağdığında yağmasına izin verirdiniz ve deli gibi sırtıp dans ederdiniz çünkü yağmur yağarken kendinizi mutlu edebiliyorsanız hayatınız gayet iyi gidiyor demekti. İlk damla düştüğünde Norah hâlâ telefondaydı. Onun konuşmasını izliyordum ve Norah aynı anda farklı ifadeler takınan inanılmaz karmaşık bir şeydi: Mutlu olduğu açıkça belliyken öfkeyle bağırıyordu, sonra beni yağmurda izlerken babasını dinliyor gibi yapıyordu. Daha sonra telefonu Salvatore'un cebine koyup yanıma geldi. Yağmur yağdığında neden *gökyüzü yarıldı* diyorduk, bilmiyordum; gökyüzü onca zamandır her şeyi içinde tutuyormuş da bu onun boşalmasıymış gibi. Norah'ya baktım, o da bana baktı ve sanki her şey yarılarak açıldı. Yağmur damlalarının kıyafetlerimi sıırılsıklam ettiğini

hissediyordum. Saçlarımın gözlerime girdiğini hissediyordum. Aynı zamanda hafif hissediyordum ve Norah çok güzeldi, ağzı gülümsemekle gülümsememek arasında kararsız bir ifadeye bürünmüştü. Gökyüzü yarılırken parlayan ışıklarıyla Times Meydanı'nın kenarındaydık ve sallanıyorduk. Dans partnerim olması için ona uzandım, o da kabul etti. Kaldırımında, kolum vücudundaydı. Bana yaklaştı –sadece bakıyordu– ve soruyu bilmesem de cevabı biliyordum. “Bu,” dedim ve eğilip onu Times Meydanı'nın kenarında insanların sokakta veda ederken birbirlerini öptükleri gibi öptüm ama bu daha çok bir merhaba gibiydi. Bu.

Ağzımı açtım. Norah ağzımı açtı ve sanki içimden nefes alıyor gibiydi. Vücudu ıslaktı, benimkinin hemen karşısındaydı ve onu istiyor, istiyor, istiyordum. Bana bakmak için geri çekildi. Gözleri hem gülüyordu hem de ciddiye ve tam olarak ne hissettiğini biliyordum. Bu da bir başka soruydu ve ben bir başka cevap sundum. Bu defa eli enseme kavrıldı, vücudunu benimkine daha çok bastırdı ve ben onun vücuduna daha da çok bastırdım. Etrafımızdaki insanlar –çok fazla değillerdi ve kesinlikle çoğu ayık değildi– bize bakıyorlardı ve etrafıma biraz bakınmadan edemedim. Aklıma bir fikir geldi. Ona bir fikrim olduğunu söyledim, el ele tutuşup parmaklarımızı birbirine geçirdik ve onu Times Meydanı'na yönlendirdim. Işıkların altında, tentelerin yanından geçip Marquis'e ulaştık. Bana bir anda, *Ne oluyor?* dercesine baktı çünkü hangi kız Times Meydanı'ndaki Marriott'ta turist olmak isterdi ki? Ama, “Güven bana,” dedim ve onu tekrar öptüm. Asansörde bizimle birlikte iki kişi daha vardı ama onlar sekizinci kattaki lobide indiler. Norah'ya uğurlu rakamını sordum, söyledi ve o kata çıktık. Koridorda kimse yoktu ve en iyisi de koridorda müzik

çalmıyordum. Aradığım şeyi göremiyordum ama sonra buldum. Norah bekleyemedi. Elini yakamdan içeri soktu, bu o kadar seksiydi ki bir an nereye gittiğimizi unuttum ve gözden uzak bir yerde, turistler uyanmasın diye kapılara yaslanmamaya dikkat ederek koridorda öpüştük. Onun yerine duvara yaslandık ve Norah elini göğsümden aşağıya, kemerime indirdi, yukarı çıktı, tişörtümün içine soktu ve parmakları orada çok iyi hissettirdi. Parmaklarım gömleğine ve göğüslerine değdi. İkimiz de sı-rılıştık ve hazır olduk. Yaklaşık beş dakika daha öpüştük, o kadar iyi öpüşüyordu ki... Üstdudağımı, sonra altdudağımı öptü. Onu taklit ettim; önce üstdudağını, sonra altdudağını öptüm. Ardından diliyle pek işe yaramayan bir şey yapmaya çalıştı ama önemi yoktu çünkü ellerimiz aynı anda her yer-deydi ve kendimi kaptırmıştım. Diliyle yaptığı şeyi bırakınca biraz daha rahatladığını hissettim. Kendini kaybediyordu ve çabalamamasını daha da sevdim.

Onu koridorda biraz daha ilerlettim ve üzerinde BUZ yazan kapının önüne geldik. Gülerek, "Hadi," dedim çünkü başka nereye gidecektik ki? Oda o kadar da soğuk değildi. Sadece içecek makinesinin sesi vardı. Norah, "Ciddi olamazsın," dedi-ğinde ona katıldım. Olamazdım. Değildim. "Senden gerçekten hoşlandım," deyip onu öptüm. Norah ışık düğmesini bulup ışığı kapayınca Pepsi kutularının renkleriyle aydınlandık. Sanki farklı bir konuşma şekli bulmuştuk, bu konuşma jestlerden, itişlerden, çekişlerden, nefeslerden, kavrayışlardan, parıltılardan, okşama ve beklentiden ibaretti. "İyi misin?" diye sordum ve "Ya sen?" diye karşılık verdi. "Evet, iyiyim," dedim. İyinin de ötesindeydim. Bu harika bir konuşma şekliydi.

Tanrım, ondan çok hoşlandım.

“Seni bu ıslak kıyafetlerden kurtaralım,” dedi ve gömleğimi çekiştirip birkaç düğmeyi çözmeye çalıştı. Bana ne oldu bilmiyordum ama onu gıdıklamaya başladım ve bu onu gerçekten kızdırdı ama gülüyor, sonra kahkahasını bastırıyordu. Sanırım misafirler duymayacaklardı. Düğmelerin hepsini açıp gömleğimi çıkardı. Montumu omuzlarından aldığında Norah tuhaf bir şey yaptı: Bir an geri çekilip dikkatlice katladı ve neredeyse reverans yaparcasına yere koydu. Sonra ıslak gömleğini ve altındaki tişörtünü çıkardım. Parmaklarını göğsümdeki kıl-larda gezdirdi, ardından kemerime doğru indi. Hayatımda hiç bu kadar tutku hissetmemiştim. Kemerini çıkardı, yere bıraktı. Kotumun düğmesini açtı, sadece üst düğmesini. Ben de onun kotuna uzanıp üst düğmesini açtım, sadece üst düğmesini. Yeniden, “İyi misin?” diye sordum. Bu kez evet dedi. İyiden de ötesi olduğunu söyledi.

Kenetlenircesine öpüştük. Kulüpte bir şey kanıtlamaya çalıştığımız zamanki gibi değildi. Artık kanıtlayacak hiçbir şeyimiz yoktu. Korkmadığımız dışında. Çok fazla düşünmeyeceğimiz, çok fazla durmayacağımız ya da çok ileri gitmeyeceğimiz dışında. Eli fermuara kayınca, “Yavaş,” dedim. Çünkü acelemiz yoktu. Bu önemsiz bir şey değildi. Gerçektir. Gerçekleşiyordu. Ve bizimdi.

İnanılmaz derecede gergin ve hassastım. Göğsümün titrediğini hissediyordum. Bana sarıldı, kolları sırtımdaydı, sonra ellerini vücudumda gezdirdi; kotumun, boxer’ımın altına girdi. Kollarımı ona dolayıp ellerimi sırtına kaldırdım. Boynuna. Saçına. Sonra bir tanesi göğüslerine kayd, ardından aralarına. Aşağı inip yeniden sırtına geçti. Birbirimize dolandık. Buz makinesi uğuldayıp çalışmaya başladı. Parçalama sesi bizi

güldürdü, bizi bir anlığına andan kopardı, ışıktaki birbirimize baktık. O durma. O duraksama.

“Ne yapıyoruz biz?” dedi.

“Bilmiyorum?” diye karşılık verdim.

Yeniden bana yaslandı, ıslak pantolonu benimkinin üzerindeydi. “İyi cevap,” dedi.

Onu saniyeleri saymadan öpmek istiyordum. Ona o kadar uzun süre sarılmak istiyordum ki tenini tanımak istiyordum. İstiyordum, istiyordum, istiyordum.

Elleri kalçama kaydı. Başparmakları belimde birleşti.

Alçaldı.

Alçaldı.

Nefesim kesildi.

18. NORAH

Hayatım ne ara bu kadar iyi bir hal almıştı? Nick'in beş dakikalık kız arkadaşı olmayı öpücükle kabul ettiğimde mi yoksa soğukluğun gerçekten çok bir seçim olduğunu fark ettiğimde mi?

Buz odası çok soğuktu.

Nick çok ateşliydi.

Sıcaklığı –sıcaklığım, *sıcaklığımız*– sağanak yağmur yüzünden ıslak olduğumu, Marriott'un Pepsi tabelasının ışığının yandığı karanlık bir odasına sığınacak yer aradığımızı bana neredeyse unutturacaktı. Dudaklarının tadı çok güzeldi, ıslak teninin tadı çok güzeldi, onunla ilgili her şey lezizdi. Islak gömleği üzerinde değilken, yüzümü ona bastırırken ve ellerim aşağıya inerken aromaterapi yağı ya da parfüm kokmadığını fark ettim. Muhtemelen kulüpteki tuvalette Toni'nin herkesin üzerine sıktığı oda spreyiydi. Çıplak göğüslü, nefes nefese, kibar ve inanılmaz seksi olan bu Nick misk ve güzel kokuyordu. Gece yağmurunda banyo yapmıştı. Ona doyamıyordum.

Anladım: heteroseksüeldi. Buna inanıyordum. Şükürler olsun! Amin! Yüce İsa, sana borçluyum!

Bunda, onda boğulabilirmişim gibi hissediyordum. Yaslandığı makinenin ışığıyla aydınlanıyordu ama ben karanlığa gömülmüştüm. Karmaşık ya da depresif karanlık değil, derin bir karanlıktı; tek gördüğüm, duyduğum, tadını aldığım, hissettiğim ağızlarımızdı ve ellerimizin dokunuşuydu, birbirine değen vücutlarımızın sıcaklığıydı, onun arzusunun aciliyetiydi, benim arzumdu. Dünyada sanki dokunan, keşfeden, arzulayan, ihtiyaç duyan, paylaşan, sahip olan ondan ve benden başka hiçbir şey yoktu. Katı kurallar yeminim buraya kadardı çünkü yaptıklarımızla sarhoş olmuştum. Nick onların bir parçasıysa onları istiyordum, onlar benimdi.

Beni kendine çekti, dudaklarımız yeniden birleşti ve kendimi yeniden kaybettim. Nefesini hissederek göğsüne bastırduğum elimde kalp atışlarını hissederek ağzının içinde kayboldum. Ellerim her yerinde gezmek istiyordu ama dudakları ağzıma o kadar tatlı bir şekilde kayıyordu ki ellerim odaklanamıyordu. Onun elleri gayet iyi odaklanmıştı. Kalça değil, kesinlikle göğüs erkeğiydi. Tal'in aksine elleri yavaştı, okşuyor, mıncıklıyordu (Tris göğüs dersinde iyi iş çıkarmıştı) ve göğsümün onun dikkatini çekmek için gerildiğini, daha fazlasını istediğini hissediyordum. Nick ellerini çektiğinde, *Hayır, hayır, geri gelin eller* demek istiyordum ama ağzım, ağzını doldurmakla fazlasıyla meşguldü. Nick'in elleri sutyenimin kopçasını bulmak için sırtımda gezinirken dudaklarım ona, *Tatlım, bu önden açılan bir sutyen*, demek için ayrılmaya katlanamıyordu.

Dudaklarım aşağı kaydı; ağzını, çenesini, boynunu öpüp güneşe, göğsüne indi. Ellerini kopçadan vazgeçen Nick parmaklarını saçlarımda gezdirmeye koyuldu ve kafatasıma hafifçe

masaj yapılmasının beni inanılmaz tahrik ettiğini nereden bildiğini merak ettim.

Onu çok istiyordum ve beklemem gerektiğini biliyordum ama soğuk olmamamı test etme merakı ağır basıyordu, elimde değildi. Ağzımı vücudundan çektim ve parmak uçlarımda yükselip onu becermek istediğimi kulağına fısıldadım. Tuhaf bir şekilde edepsiz olanlar yerine kibar kelimeleri kullandım. Nick, o kadar ileri gitmemizden emin değilmişçesine, “Gerçekten mi?” diye fısıldadı ama hızlanan nefesinden onun da deneme sürüşü için meraklandığını anladım. “Gerçekten,” diye fısıldadım çünkü bu defa, “Yavaş,” diye karşılık vermemiştii.

Beynim, *Bunu izleyemem. Sen daha iyisini bilirsin*, demek istercesine buz odasını terk etti.

Ellerimdeydi –vay canına, iki elimi de kullanabildiğimi kim bilebilirdi ki?– ve ellerim hissediyor, hissediyor, hissediyordu. Nefes alışını duyabiliyordum, kendine özgü ölümcül bir fısıltı gibi aynı anda hem soluk soluğa hem de yumuşaktı. Elleri ıslak başımda yumuşak çizgiler çiziyor, ellerimin hareketini destekliyordu. Nick’i istediğim kadar bunu da istiyordum çünkü o ve bu aynıydı ve ben o kadar açgözlüydüm ki onun her şeyini istiyordum.

“Norah.” İçerisi çok soğuktu ama ismimi fısıldamasını duyunca alev almış gibi hissettim. Yedinci sınıfta Caroline’le okuduğumuz tüm o Jackie Collins romanları anlam kazanmaya başlıyordu.

Dilim bir ilke imza atarak ellerimin hareketiyle aşağı indi ama henüz oraya ulaşmamıştı; hızlanan kalp atışlarım ellerimin hızını yavaşlattı. Bunu istiyordum, çok istiyordum ama kendimi kaybetmeyi istediğim kadar korkuyordum da. Bunu yapmayı sorun etmiyordum –hayır, istiyordum– ama yanlış yapmaktan

korkuyordum. Nick yeniden, “Norah,” diye fısıldadı ve belki onunlayken yanlış yapmak gibi bir şeyin olmamasını umdum. Bana güvenmesini umdum. Kalbim çarpıyor, çarpıyor, çarpıyor, ağzım oraya inmek istiyordu ama önce Nick’le göz teması kurmak için başımı kaldırdım ama floresan ışığında gözlerinin kapalı olduğunu görünce konuştum: “Söyle bana. Yönlendir beni,” dedim. Bunu ikimizin de içgüdüleriyle gerçekleştirmek istiyordum. Bir saniyeliğine gözleri açıldı, makinenin ışığında bakışlarımı yakaladı ve bakışlarında minnettarlık gördüm. Ellerimdeki tepkisi ise çok daha olumluydu. Peki öyleyse, başlıyordum.

Merhaba, Julio!

Fakat lanet olasıca biri odanın ışığını açtığında utançtan ölmek istemiyordum, bunun gerçekleşmesini istediğim ama yapamadığım için ölmek istiyordum. Ayrıca kim benim bu anımı mahvedecek kadar düşüncesiz olabilirdi?

Yaşlı bir çift kapının önünde duruyordu. Kadın pamuklu sabahlık ve ucuz terlikler giymişti ve ağzımın bozuk olduğunu ve bir keresinde büyükannemin yaptığı göğüs etinin onun yaptığından daha güzel olduğunu itiraf etme hatasında bulunduğum için benden nefret eden büyük teyzem Hildy’ye benziyordu. Adamın üzerinde boxer ve tişört vardı, baldırlarında çorap askısı vardı. Onların artık müzelerde sergilendiğinden emindim. Suratı E.T.’nin büyük amcası olabilecek kadar buruşuk ve yaşlıydı. Elinde buz kovası taşıyordu. Bu ihtiyarların bu saatte neden buza ihtiyaçları vardı ki?

Gri kafalarının manzarayı algılamak için bir saniyeye ihtiyaçları oldu.

“Ah,” dedi teyze Hildy’nin klonu sonunda.

“Ah, Tanrım,” dedi kocası.

Yarı bunak zihinlerindeki Polaroid fotoğrafta Nick ve Norah'nın Hildy teyze ile E.T. amcaya nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum. Nick: üstü çıplak, pantolonu hâlâ üstünde ama boxer'ıyla birlikte aşağı çekilmiş, elleri Pepsi makinesinin arkasına bastırılmış. Norah: ıslak saçları Nick'in masajıyla dağılmış, ilk düğmesi açılmış ıslak pantolon ve siyah dantelli sutyeni dışında üzeri çıplak ve diz çökmüş. YAKALANDIK.

Hildy teyzenin Salvatore'un montunu ne kadar dikkatle katladığımı fark etmesini umdum. Bu da bir şey sayılırdı.

Şokun sessizliği sonsuzluk gibi geldi. Sonunda Nick, Hildy teyzeye bakıp, "Çıkarken ışıkları kapayabilir misiniz?" dedi.

Bu kez, "Aman Tanrım," deme sırası kadındaydı ama şükürler olsun ki ışığı kapadı ama öncesinde bana baktı ve son saniyede yemin ederim ki açlığımı fark etti çünkü zamanında o da bunu hissetmişti ve çıkmadan önce bana göz kırptı. Teyze ve amcanın New York seyahatlerinde seks yapacaklarından emindim. 42. Cadde'deki porno dükkânları kapatıldığına göre Nick ve ben şehrin iyi niyet elçileri olabilirdik.

Tekrar üzerimize karanlık çöktü ama o his, o ateş sona ermişti çünkü Nick fısıldamak yerine normal sesle konuştu: "Belki de buna henüz hazır değilizdir?" Söylediğinde ciddiydi –ve haklıydı da– ama nedense gülüyorduk: Durumun saçmalığına ve belki de saçmalığın, durumun daha ileri gitmesine izin vermemesinin rahatlığıyla.

Hildy Teyze çıkarken beynimi odaya geri göndermiş olmalıydı çünkü gömleğimi ve Salvatore'u arıyordum, Nick de kendi gömleğini giyiyordu. Yakalandığımıza bu kadar minnettar olduğuma inanamıyordum. Onu çok istiyordum ama henüz çok erkendi. Bu tren eninde sonunda istasyondan kalkacaktı. Acele etmeye ne gerek vardı?

Tekrar giyindik ama kıyafetlerimiz hâlâ ıslaktı ve hâlâ gülüyorduk ama buz makinesine yaslanmış öpüşüyorduk da ve Nick beni yanlış yere bastırınca makineden yere, üzerimize çığ gibi buzlar boşaldı. Tek yapabildiğimiz daha fazla gülmek ve kaçmak oldu.

Koridorda duvara yaslanıp tekrar öpüştük.

Cam asansörde tekrar öpüştük. Öpüşerek yukarı, aşağı, yukarı, aşağı gidip geldik. Asansörün dışında zaman akıyordu ama içeride bizim için durmuştu çünkü bizim kendimize ait planımız vardı: Öpüşüyor, kıkırdıyor, yokluyor, nefes alıyor, alıyor, istiyor, umuyorduk. Hoşlanıyorduk.

Risk alan, macera arayan bu Norah'yı tanıımıyordum. Ben New Jersey, Englewood Tepeleri'nde yaşayan iyi bir Yahudi'ydim. Ağzım bozuk olabilirdi ama Tanrı aşkına Marriott'ta yasadışı seks yaparken yakalanmıyordum. Ritz-Carlton ya da Four Seasons'a sıcak bakabilirdim belki ama Marriott? Asla olmazdı! Yine de buradaydım ve olmak istediğim başka bir yer yoktu. Bu çocuk bana nasıl bir büyü yapmıştı?

Bu Norah'yı tanıımıyordum ama ondan hoşlandım. Bir süre daha kalmasını, kalıcı olmasını umdum.

Zemin katta asansörün kapıları açıldı ve otel güvenliği tarafından karşılanıp dışarı çıkarıldık. Ülkemizin kuruluş ilkelerinden olan medeni özgürlükler hakkında onlarla dürüst bir konuşma yapma isteğimi bastırdım çünkü bu benim Nick'le olan zamanımdan çalardı.

Nick'le yağmurdan ve yaşadıklarımızın terinden hâlâ ıslak bir şekilde, el ele ve gülmeye devam ederek dışarı çıktık. Sersem gibiydik çünkü şafak sökmüştü, dünyanın merkezindeydik, kendi evrenlerimizin merkeziydik, bahar gelmişti, hava ıslak ve temiz kokuyordu. Tanrı Manhattan'ı kutsasın çünkü pazar sabahı saat

altı olmalıydı ama yine de çöp kamyonları caddede ilerliyor ve Times Meydanı çalışanları parlak turuncu üniformalarıyla gecedan kalan çöpleri temizliyorlardı. Taze bahar yağmuru bile Times Meydanı İdrar Kokusu'nu tamamen temizleyemiyordu ama bir şekilde burası mükemmel hissettiriyordu.

Nick, "Nereye gidelim?" diye sordu, ben de, "Eve," dedim.

Yugo Jessie'yi ve adadan çıkış yolunu bulmamız gerekiyordu.

Yapacak çok işim vardı. Caroline'e müdahale edecektim. Üniversiteyi planlayacaktım. Nick'i tanıyacaktım. Google'da cinsel teknikleri araştıracaktım.

Şarkı listeleri hazırlayacaktım. Biraz uyuduktan sonra Nick'e hazırlayacağımı şimdiden planlıyordum. İsmi Yağmurlu/Hülyalı olacaktı ve içinde *yağmur* ya da *tren* geçen, hayal kurduran şarkılar olacaktı çünkü Nick yağmurda çok güzeldi ve bir gün onunla trende sevişmek istiyordum. Ama seksenlerde çekilen *Risky Business* filmindeki gibi değil çünkü o sahne fazla seksiydi ve hijyenik değil gibi görünüyordu. Hayır, biz eski siyahbeyaz filmlerdeki gibi, düzgün çarşafı olan kendimize ait vagonda ülkeyi boydan boya dolaşan trene binecek, birbirimize "sevgilim" diyecek ve geceleri tren ovalardan geçerken birbirimize yüksek sesle kitap okuyacaktık. İçimden Nick için yapacağım Yağmurlu/Hülyalı listemde olacak şarkıları düşünüyordum. The Temptations'tan "I Wish It Would Rain", The Clash'ten "Train in Vain (Stand by Me)", Irma Thomas'tan "It's Raining", Johnny Cash'ten "Blue Train" ve peşinden Rosanne Cash'ten "Runaway Train" (ah, çok akıllıyım!), Dinah Washington ya da Ray Charles versiyonu "Come Rain or Come Shine" (zor bir seçimdi, sonra karar verecektim) ve Gladys Knight & The Pips'ten "Friendship Train" ile sonlandıracaktım çünkü sonunda her şey bununla ilgiliydi, değil mi?

Yedinci Cadde'de yürürken metroya mı binecektik yoksa Aşağı Doğu Yakası'na kadar yürüyecek miydik, bilmiyordum ve umurumda değildi.

"Nick?" dedim.

Tuttuğu elimi kaldırıp ağzına götürerek hızlıca öptü. "Efendim?" dedi.

"Orada olanlar var ya? Sana söylemem gereken bir şey var."

Durdu, elimi bırakmadı ama tutuşu biraz gevşedi ve gözlerinde, *Şimdi bana uçuğu olduğunu söyleyecek* ya da daha da kötüsü, *yaşanan her şeyi inkâr edecek* bakışını görebiliyordum. Alnındaki endişeli terleri neredeyse görebiliyordum. "Ne?" diye fısıldadı.

Gözlerinin içine baktım. Derin nefes aldım, ciddileştim ve söyleyiverdim. "Hamileyim. Senden mi yoksa E.T.'den mi bilmiyorum."

Bu kez gülümsememi bastırmadım. İstesem de istemesem de yüzüme yerleşecekti. İstemeyi seçtim.

O da bastırmadı. Beni sıkıca kendine çekti. Gülüyordu ama bir yanım ona durmasını söylemek istiyordu çünkü o yanım göğsüne yaslanıyordu ve *Kahretsin, bu komik değil çünkü sana cidden âşık olabilirim*, diye düşünüyordu.

19. NICK

Gece ne zaman biter? Gündoğumunun başlamasıyla mı yoksa sona ermesiyle mi? Sonunda uyuduğunuzda mı yoksa uyumak zorunda olduğunuzu fark ettiğinizde mi? Kulüp kapandığında mı yoksa herkes gittiğinde mi? Normalde bu tür soruları kendime saklardım ama bu kez Norah'ya sordum.

“Bitmesine karar verdiğin zaman biter,” dedi. “Geceyi sonlandırdığında. Geri kalanı güneşin gökyüzünün neresinde olduğuyla ilgili. Bizimle ilgisi yok.”

Yedinci Cadde'de şafak sökerken hâlâ uyuyan şehirde yürüdük. Gece vardiyasında çalışan taksi şoförleri bizi görünce yavaşlıyordu ama el ele tutuşma şeklimizi, başka bir yerde olmak için acele etmediğimizi gördüklerinde yeniden hızlanıyorlardı.

Çok yorgundum. Yorgun olduğumu inkâr etmek daha da yorucuydu, bu yüzden ağırlığın kemiklerime ve düşüncelerime çökmesine izin verdim. Aşırı derecede yorgundum ve enerjimin çoğunu yorgun olmamayı dilemeye harcıyordum.

“Bu ışığa bayılıyorum,” dedi Norah. Şehir uykuya dalar-ken nasıl turuncu ve mavi oluyorsa, uyanırken de pembeye boyanıyordu.

İkimiz de berbat haldeydik. Saçlarımız kururken her yöne bakıyordu. Sabahın altısı gölgem. Dağılmamaları için ne kadar çabalasak da şehvet sonrası dağılmış kıyafetlerimiz. (Tamam, o kadar da çabalamıyorduk. Onlarla gurur duyuyorduk.)

“Norah,” dedim. “Sana sormam gereken bir şey var.”

“Tabii,” dedi.

“Çok kişisel bir şey. Sorun olur mu? Yani istemiyorsan söylemek zorunda değilsin.”

“Endişelenme. İstemezsem söylemem.”

“Tamam.” Bir an duraksadım. Ciddi olduğumu düşünüyordu ve bu beni inanılmaz eğlendiriyordu. “Hadi bakalım. Norah?” Yeniden duraksadım.

“Evet, Nick?”

“Şey...”

Sinirleniyordu. “Ne, Nick?”

“Bana... acaba... soyadını söyleyebilir misin?”

Hiç duraksamadan, “Hilton,” dedi.

“Hayır, cidden.”

“Hyatt?”

“Norah...”

“Marriott? Ya da Olsen’a ne dersin? *Hiç tanışmadıkları* üçüzleriyim.”

“Benzerlik görüyorum.”

“Kes sesini. Silverberg.”

“Güzel.”

“Şimdi babamın kim olduğunu biliyorsun anlamında ‘güzel’ mi?”

Bu aklıma gelmemiştii bile.

“Dürüst olmam gerekirse, hâlâ kim olduğunu bilmiyorum. Galiba o tür şeyleri takip etmiyorum. Sorun olur mu?”

“Ne kadar sorun olmadığını tahmin bile edemezsin,” diye yanıt verdi Norah. “Şimdi... ben sana kendiminkini gösterdim. Sıra sende.”

“O’Leary.”

“İrlandalı mısın?”

“Pek sayılmaz, yani genel olarak. Büyükbabam soyadı piyangosunu kazanmış. Aslında İrlandalı-İngiliz-Fransız-Belçikalı-İtalyan-Slav-Rus-Danimarkalıyım. Avronun üzerinde benim yüzüm olmalı.”

“Yani sen Avrupa melezi misin?”

“Lüksemburg dışında.”

“Bildiğim iyi oldu.”

Altıncı Cadde’ye, ardından Broadway’e yöneldik.

“Telefon numaranı alabilir miyim?” diye sordum.

Norah elimi bırakıp Salvatore’un cebine uzandı ve telefonumu çıkardı.

“Al,” dedi bana uzatıp. “Burada kayıtlı.”

Bunu yapmanın hiç havalı olmadığını biliyordum ama, “Benimkini ister misin?” diye sordum.

“Ara beni,” dedi ve ben bir şey yapmayınca, “Şimdi,” diye ekledi.

Telefonumu açıp rehbera girdim. Norah’nın kendi yorumunu kattığını gördüm; Tris’in numarası *O Kaltak* olarak kaydedilmişti. Norah ise *Norah* ismiyle yoktu. Ama Salvatore’u gördüğümde kimi aradığımı biliyordum.

Numarayı çevirdim. Zil sesi duyuldu.

Elli santim bile uzağımda olmamasına rağmen, “Efendim?” diye telefonu açtı.

“Salvatore’la görüşebilir miyim?” diye sordum.

“Korkarım şu an telefona gelemez. Mesaj bırakmak ister misiniz?”

Salvatore’a baktım ve ondan uzun zaman önce vazgeçtiğimi fark ettim. Bana göre o artık Norah’nındı.

“Yeni evini sevdiğimi ümit ettiğimi söyleyin,” dedim.

Norah bana baktı. “Emin misin?”

“Evet, eminim.”

“Teşekkürler.”

İkimiz de telefonlarımızı kapayıp tekrar el ele tutuştuk. Union Meydanı’nda yürüdük, cumartesi gecesi kalıntılarının üzerinden geçtik. Virgin Megastore’u, the Strand’i, eski Trinity Kilisesi’ni geçtik. Astor’dan yürüyüp kaykaycıların blokunu geçip kulüplere gidenlerin tökezleyerek gün ışığında yürüdükleri St. Marks Place’e gittik. İkinci Cadde’de Houston’a ulaştık. Norah’nın da yorgun olduğunu görebiliyordum. Tüm enerjimizi bu yürüyüşe, bu neredeyse sessiz ikiliğe harcıyorduk. Her şeyi izlemek için. Birbirimize göz kulak olmak için.

Ludlow’a ulaştığımızda haftalar öncesi gibi hissettiren bir saatte yazmaya başladığım şarkıyı hatırladım. Bir gecede bu kadar çok şey olabilir miydi gerçekten? Şarkı tam olarak bitmemişti ama şimdi sonuna sahiptim; cümlelere nasıl döneceğimi bilmiyordum ama birbirimize kavuşmamızı, tuhaf pembe ışığı ve pazar sabahı sessizliğini içerecekti. Çünkü o şarkı bizdik, şarkı Norah’ydı ve bu kez onun ismini kullanacaktım. Norah Norah Norah... kafiyesiz, sadece gerçek.

Şarkının bitmesini istememeliydim. Her bir geceyi şarkı gibi düşünürdüm. Ya da her bir dakikayı şarkı gibi. Ama şimdi tek

bir şarkıda yaşamadığımızı anladım. Şarkıdan şarkıya, sözden söze, akordan akora geçiyorduk. Burada bir son yoktu. Sonsuz bir şarkı listesi idi.

Norah'nın ona Ludlow Caddesi'nde bu şarkıyı söylememi çok isteyeceğini biliyordum ama bir sonraki seferi bekleyecektim. Çünkü bir sonraki seferin olacağını biliyordum. Gece boyunca bir sonraki seferi beklemiştim ve ondan sonrakini ve ondan sonrakini. Bunun bir önemi olduğunu biliyordum.

Jessie'nin güvenli bir şekilde kaldırımında durduğunu, bizi eve bırakmaya hazır olduğunu gördüm.

"Neredeyse geldik," dedi Norah.

Bizi durdurdu. Birbirimize döndük ve yeniden öpüştük. Ludlow Caddesi'nde, yeni bir günde.

Kalp atışlarım hızlandı. Buradaydım, şimdideydim. Aynı zamanda gelecekteydim. Elini tutuyordum ve aynı anda istiyor, biliyor ve umuyordum. Müzik denen bu şeyi zaman denen şeyle birleştirecek olan bizlerdik. Anı kendimize ait yaparak onu sonsuz kılıyorduk. Seyirci yoktu. Enstrüman yoktu. Yalnızca vücutlar, düşünceler, mırıldanmalar ve bakışlar vardı. Tüm konser heyecanlarından daha büyük bir konser heyecanıydı çünkü önemli olan buydu. Kalp hızlandığında buna doğru koşardı.

ZO. NDRAH

Mont bende kalabilirdi, mont bende kalabilirdi, lalalalalalala, Nick beni seviyordu ya da en azından hoşlanıyordu, lalalalalala, Salvatore ve ben çok mutluyduk, bu montu sadece kuru temizlemeye verecektim, hiçbir deterjan ona leke süremeyecekti, lalalalalalala.

Yeniden Jessie'nin içindeydik. Yugo! Lalalalalalalala.

Nick'in yanında, yolcu koltuğunda oturuyordum ve daha önce yan yana oturmamız gibiydi ama farklıydı. Artık vaktimi bu insanla bu "aracın" içinde geçirmek isteyip istemediğimde kararsız değildim ama Jessie'nin tıpkı önceden olduğu gibi benim Jessie'nin Kızı olmama izin verme konusunda şüpheleri vardı. Yine çalışmıyordu. Nick anahtarı çevirip gaza bastı, hatta dua etti ama hayır, Jessie çalışmıyordu.

Nick anahtarı çevirmeyi bırakıp bana baktı. "Kahretsin," dedi.

Görünüşüne gülmeden edemedim; dağınık kıyafetler, saçları yağmurdan ve daha önce benim çılgınca karıştırmamdan

dikleşmiş, gözleri şehvet ve yorgunlukla perdelenmiş, çenesi Jessie'ye duyduğu öfkeyle kasılmış... "Where's Fluffy şarkısı gibi görünüyorsun," dedim. "Darmadağın Görünüyorsun, Yoko." Bu şarkının Nick'in Tris'e yaptığı ayrılık şarkı listesinde olduğundan emindim ve bana kalırsa grubun Evan E.'den önceki en iyi şarkısıydı. Eskiden Gus G. adında bir bateristleri vardı ama Lars L. aynı zamanda Gus G.'nin kız arkadaşı olan grup yöneticisini kovduğunda Gus G. öfke kriziyle onları bırakmıştı.

"Ah, kalbim, Norah," dedi Nick. Ardından ciddi bir ifadeyle, "Dev 'I Wanna Hold Your Hand'ın en iyi şarkı olduğunu söylüyor çünkü tüm pop şarkılarının temelini taşıyormuş. Hepimizin istediği şeyi. Basitçe, 'Elini Tutmak'." Nick sağ elini vitesten çekip sol elimi tuttu. "Dev haklı olabilir."

"Beatles'tan nefret ederim," diye belirttim. "'Something' şarkıları hariç. İşte o çok iyi bir aşk şarkısı. Üstelik John ya da Paul yazmamış. George yazmış. George büyük adammış. Ama grup olarak Beatles? Tamamen abartı."

Müzisyen erkekler ve Beatles sevdaları... Elden bir şey gelmiyordu işte. Uzanıp boynuna barışma öpücüğü kondurdum. Sonra, "Benim için şarkı mı yazdın gerçekten?" diye sordum.

"Evet ama daha bitmedi. Ayrıca bir daha Beatles hakkında bu kadar kibirli konuşma yoksa hiç bitirmeyebilirim."

"Bitmemiş halini duyabilecek miyim?"

"Hayır."

"Hiçbir zaman mı yoksa sadece şimdilik mi?"

"Şimdilik. Bu kadar açgözlü olma." Beni şimdiden çok iyi tanıyordu.

Anahtarı tekrar çevirdi. Tekrar, tekrar, tekrar ve tekrar. "Kahretsin," diye tekrarladı.

"Seçeneklerimiz neler?" diye sordum.

“Arabayı çalıştıracak birini bulmayı deneyebiliriz. Ya da burada bırakıp metroyla evimize gideriz ve biraz uyuduktan sonra Jessie hakkında endişeleniriz. Bugün daha sonra Thom ve Scot’la gelebilirim. Ya da bilirsin... Jessie’nin kalbimi son kez kırdığını kabul edip onu hayır kurumuna verebilirim.”

Zavallı Nick. Tris kalbini kırmıştı. Jessie kalbini kırmıştı.

Kulağına fısıldadım. “Söz veriyorum, kalbini hiç kırmayacağım.” Çünkü aramızdaki her neyse şüphesiz pek çok şeyi batıracaktım ama bunu asla yapmazdım.

“Ee, teşekkürler?” diye fısıldadı Nick.

Muhtemelen yine sapık sınırına yaklaşmıştım, bu yüzden susmaya karar verdim. Nick uzanıp elini boynuma doladı ve beni tekrar öpmek için kendine çekti. Esirlerin kendilerini esir alanlarla arkadaşlık kurmaları inanılmazdı. Dil hareketini tekrar denedim; yin, yang, emme ve çekme. Bu kez Nick benim frenulumumu buldu ve bu harekette kendi ritmimizi bulduk. Çakralarım fazlasıyla açıktı ve Jessie’nin camları fazlasıyla buğuluydu.

Ama kendimi çektim çünkü durmazsak eve asla gidemeyecektik. “Bak ne diyeceğim, Nick,” dedim. “Sen büyüyle Jessie’yi çalıştırmayı denemeye devam et, ben de şu Kore marketine gidip bize yardım edebilecek biri var mı diye bakayım.”

Arabadan indiğimde bir dilenci duvara yaslanmış “Ride Like the Wind” şarkısını söylüyordu. Son dolarımı susması için ona verdim. Yardım edecek birini bulma amacıyla dükkâna girdim ama durup babamı –ya da daha iyisi, asistanını– arayıp bizi alması için araba servisi göndermelerini istemeyi düşünüyordum. Daha önce birkaç defa bu yöntemi kullanarak Caroline’le eve dönmüştük. Tek bir aramayla bunu Nick ve benim için çok kolaylaştırabilirdim. Dondurucu bölümünde dişlerim takırda-

masına rağmen bu aramayı hâlâ yapmamamın sebebi Nick'in prenses olduğumu düşünmesini istemem mi yoksa onunla daha fazla vakit kazanmak mıydı, emin değildim.

Nick numaramı istemişti ama beni *ne zaman* arayacağını söylememişi. Birbirimizi sadece birkaç saattir tanıyorduk ama oldukça iyi tanıdığımızı söyleyebilirdim, bu yüzden en azından yeniden görüşeceğimizi ima edeceğini ummuştum ama *ne zaman* arayacağını söylememişi. Bunun cevabını öğrenmek için beklemek istemiyordum.

Salvatore'un cebinden telefonumu çıkarıp arama geçmişime baktım. Nick'in numarasını gördüm. Onu bir isimle kaydetmeyi düşündüm. Bunu yaparsam ve beni aramazsa gerçek anlamda kalp kırıklığı yaşırdım; bu telefonu her kullandığımda ve adını her gördüğümde kalbim düğüm düğüm olurdu. Muhtemelen sonunda telefonu çöpe atmak zorunda kalırdım. Sonra tezgâhtaki radyoda babamın çok sevdiği Alanis çaldığını duydum. Babamın, "Norah'nın Alanis hızıyla dönüşümü," adını koyduğu, vahşi kediye benzeyen ve "You Oughta Know"u söyleyen Alanis'ten, yumuşacık bir "Thank U" söyleyen munis kedi Alanis'e anında dönüşebilmemi Nick'in bir gecede nasıl tetikleyebildiğini düşündüm. Kuruntularına rağmen onu telefonuma kaydettim. İsmi *Eşcinsel Olmayan Çocuk* yapmayı düşündüm ama bunun onu kızdıracığından şüphelendim. *Salvatore'un Babacığı* çok uzun olurdu. Sadece *Nick* yazdım. Bu kadar basit. Tatlı. Ve onu aradım.

"Buji kablosu olan birini buldun mu?" diye sordu umutla.

"Henüz kimseye sormadım. Şey, beni arayacaksan, bunun ne zaman olacağını söyleyebilir misin?"

"Bana sürpriz etkisi yaratmam için fırsat tanımıyorsun."

"Sürprizlerden nefret ederim."

“Sana inanmıyorum.”

“Dinle,” dedim ciddi bir ifadeyle. “Sen araba kullanırken Tris seni arka koltuktan hiç aradı mı? Çünkü onu benden öğrendi. O kaltak her zaman öğretmen değil.”

“Tris kim?” dedi ve yüzüme kapadı. Onu ismiyle kaydettiğime memnundum.

Nick’in parası olmasını umuyordum çünkü bayat bir paket Oreo daha almak için son penilerimi harcıyordum ve tezgâhtaki kişiye bozuk paralarımı verirken tüm dükkânın duyacağı şekilde, “ARABASINDA BUJİ KABLOSU OLAN BİRİ VAR MI?” diye bağırdım.

Cevap gelmedi. Eh, en azından denemiştım. Arabaya dönmeyen önce Caroline’in birkaç saat önce bıraktığı sesli mesajı dinledim. Yatmadan önce kusma sonrası aşamasında aramış olmalıydı çünkü sesi sevimli ve mutluydu. “Norah? Norah Norah Norah,” diye fısıldadı şarkı söylercesine. “Thom ve Scot, arkadaşlarıyla randevuda olduğunu söylediler! Nick denen o çocuk tatlıydı. İğrenç ayakkabılar giyse de. Ayrıca bu telefonu açmadığına göre ondan gerçekten hoşlanmış olmalısın çünkü seni biliyorum ve aradığımı bildiğini biliyorum. Sanırım söylemek istediğim şu ki benimle hep ilgileniyorsun ve 7-Eleven’in otoparkında tanımadığım iki erkeğin olduğu bir minibüsün arkasında uyanmak biraz tuhaf olsa da bir kez olsun benim yerime kendinle ilgilendiğin için mutluyum. Gerçekten. Yarın akşamüzeri akşamdan kalma bir halde, beni bıraktığın için sana küfür ederken bana bu mesajı dinlet, tamam mı? Seni seviyorum.” Gülümsedim ve mesajı kaydettim.

Jessie’ye döndüm. Arabaya binince Nick’e, “Üzgünüm, dostum,” dedim. Ona bayat Oreo ikram ettim.

“Oreo’dan nefret ederim,” dediğinde bu defa ben ona, “Bunu duymamış gibi yapacağım,” dedim.

Nick, Jessie’den inip kaputu açtı. O, motoru incelerken ben de yerde duran CD çantasını inceledim. Beklendik şeyler vardı; Green Day, The Clash, The Smiths ama aynı zamanda Ella ve Frank, hatta Dino, biraz Curtis Mayfield ve Minor Threat, Dusty Springfield, Belle & Sebastian vardı ve Nick’in müzik hayatının sayfalarını çevirerek onu zevklerine göre tanırken yalnızca soğuk olmadığımı değil, aynı zamanda çoklu orgazm yaşayabileceğimi de öğrendim. Nick beni bir daha aramayabilirdi ama kesinlikle müziksel ruh eşimdi. Arka koltuktan taşınabilir CD-çalarını aldım ve uyandırıcı bir müzik ayarladım.

Nick arabaya bindi. “Buraya kadarmış,” dedi. “Eve gitmenin başka bir yolunu bulmalıyız. Jessie’nin bir yere gideceği yok.” Cüzdanını çıkardı. “Ve tabii ki hiç param kalmadı. Ama metro kartım var! Çok üzgünüm, Norah.”

Ben üzgün değildim çünkü sözleri bana en sevdiğim Le Tigre şarkısını hatırlattı. “Metro kartım!” diye mırıldandım ve Nick şarkıyı hatırlayarak karşılık verdi: “AH KAHRET-SİN / Giuliani.” İkimiz birlikte, “O tam bir kahrolası pislik!” diyerek bitirdik.

“Jessie’yi bugünlük burada bırakalım. Biraz uyuduktan sonra onunla ne yapacağıma karar vereceğim. Port Authority’ye giden A trenine binerek oradan Hoboken’e erken saatte servis yapan bir adam tanıyorum. Jen isimli Güzel Kızlar diye bir grupta. Jersey City’nin sert gruplarından, onları biliyor musun? Neyse, bizi bedavaya götüreceğini biliyorum. Hoboken’e gittiğimizde ablamın arabasını alıp seni eve bırakabilirim. Tek yapmamız gereken A trenine binmek. Gerçi A trenine kadar yürüyecek enerjim olduğundan emin değilim. Ya sen?”

Bu noktada zaten gece uykusunu pas geçmiştik, uyanıp yeni günün tadını çıkarsak da olurdu. Tek bir kelimeyle cevap verdim: "BEASTIE!" CD'nin çalma tuşuna bastım ve Nick'le birlikte bağırarak şarkıyı söylemeye başladım: "Parti yapmayı seviyorum, Bacardi içmeyi değil." Beastie'ye kendimizi kaptırıp "Triple Trouble" şarkısını söylüyorduk ve Jessie'yi sarsarken ses giderek yükseliyordu. Nick başını sallıyordu ve birlikte Dj Norah kafein etkisiyle Johnny Castle ile Johnny Rotten'dık. Uyanmıştık ve canlıydık.

Canal Caddesi'ne olan uzun yolu yürüdük, daha doğrusu neredeyse koştuk. El ele tutuşuyor, gülüyor, öpüşüyor, bağırarak, "Annen kıskanıyor çünkü bu BEASTIE BOYS," diye şarkı söylüyorduk ve bir de bakmışız oraya ulaşmış, istasyonun merdivenlerinden iniyorduk. Duvardaki grafitilerden birinde *Ey yoldan geçenler, sizce önemi yok mu bunun? Ağıtlar 1:12* yazıyordu. *Hayır, Tanrım, her kimsen, bu benim için önemli,* diye düşündüm. Kendimi Çin Mahallesi'ndeki turistlerden biri olarak görebiliyordum ve üzerinde "Bir Gecelik Partide Hayatta Kaldım" ya da "Nick & Norah Marriott Marquis'ye gittiler ve Benim Tek Aldığım Bu Tişört" yazılı tişört alabilirdim. Sanki kanıtlayacak bir tişört olmayınca o deneyim hiç yaşanmamış gibi.

Nick Metro kartını turnikeden geçirdi ve gelen trenin sesini duyduk. Pazarın erken saatleriydi ve acele etsek iyi olacaktı çünkü bir sonraki tren kim bilir ne zaman gelecekti. Kartı bana uzattı ve ben turnikeden geçirdiğimde makinede *yetersiz bakiye* uyarısı çıktı. Nick son parayı kullanmış olmalıydı.

"Kahretsin!" dedim.

"Kahretsin!" dedi.

Nick turnikenin diğer tarafından elimi tuttu. "Endişelenme, üzerinden atla."

Tereddüdümün bize yaklaşan trene mal olacağını bilmeme rağmen duraksadım. Atlarsam bu gerçek olacaktı, Nick gerçek olacaktı. Onun için kanunları çiğnemiş olacaktım ve bu bizi kaçak çift Bonnie ve Clyde gibi sonsuza dek birbirimize bağlayacaktı. Onların sonu iyi olmamıştı.

“Hadi, Norah,” dedi Nick. Sesindeki aciliyeti duydum ve *Ah, zavallı Nick*, diye düşündüm. Aslında havalı bir kızdım ama aynı zamanda can sıkıcıydım. Bunu biliyordum. Nick’in neye kalkıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendim için araba servisi çağırıp Nick’in gitmesine izin vermeliydim.

“Norah?”

Bunu yaparsam dans pistinin ortasına atlamak gibi olacaktı. Tehlikeli. Heyecan verici. Dehşet verici. Yalnızca bir turnikeydi ama ya diğer tarafa geçemezsem? Bazı insanlar dans pistinden sağ çıkmazlardı.

Trenin frenlerinin sağır edici tiz sesi istasyona geldiğini duyurdu.

“Birlikte miyiz, değil miyiz?” dedi Nick.

Aramızdaki o derin uçurumu aşmak için gözümü karartmam gerekiyordu.

Sıcak elini tuttum. Derin nefes aldım.

Hazır.

Zıpla.

Rachel Cohn, Maryland'de doğmuştur. Artık Los Angeles'ta iki kediyle yaşamaktadır. *Very LeFreak, You Know Where to Find Me, Shrimp* ve *Cupcake* gibi pek çok gençlik romanı kaleme almıştır.

David Levithan, *Âşıklar Sözlüğü, Her Gün ve Başka Bir Gün*'ün *The New York Times* çoksatan yazarıdır. *Tek İsim Tek Kader* romanını John Green ile ortak kaleme almıştır. Editörlük de yapmakta olan David, New York'ta yaşamaktadır.

***“Tuhaf geleceğini biliyorum
ama acaba beş dakikalığına
kız arkadaşım olur musun?”***

Her şey Nick'in Norah'dan beş dakikalığına kız arkadaşı olmasını istemesiyle başlar. Çünkü eski kız arkadaşı yeni sevgiliyle birlikte Nick'in grubunun konser verdiği mekâna gelmiştir ve Nick sadece beş dakikalığına o yokmuş gibi davranmak ister. Ve tek bir öpücükle Nick ile Norah arka planda New York şehri, ilk randevunun neşesi, endişeleri, kafa karışıklığı ve heyecanı dolu bir maceraya atılacaktır.

Hayatta kim olduklarını bulmaya çalışan kalbi kırık iki gencin upuzun bir gece boyunca yaşadıklarını konu alan bu hikâye, genç yetişkin romanlarının yıldızları Rachel Cohn ile David Levithan'ın kaleminden, iki ayrı anlatıcıyla hayat buluyor.

Müzik göndermeleri, komik üslubu, sevimli yan karakterleriyle bu aşk hikâyesinin kendi başınızdan geçmesini dileyebilirsiniz.

www.pegasusayayinlari.com

ISBN 978-605-299-960-8

akirakitap